ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΡΙΘ. 471
ΕΤΟΣ 10ον

1933

ἡ φιλοξε-
ὁ κόμης, πῶς
ὰ βάσανα, πολ-
ε μιὰ πλάγια ματιὰ
μέσα. Ὕστερα,
λ σχημάτισε ἀμέσως τὴν
καὶ τόσο καλὰ διανοητικῶς.

ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἦταν ὥς τότε
ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ ζωηρεύῃ. Τὰ
ς καὶ τὸ κάτωχρο πρόσωπό του εἶχε
α. Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο γιὰ τρία ἄ-
αὴλ κάθησε στὰ δεξιὰ τοῦ κόμητος. Περιμε-
συνδαιτημόνα. Ἡ ταραχὴ
ή σὲ στιγμή.
αῖκα, νέα ἀκόμα
ψυχρὴ σὰν νεκρ
ὅμως τίποτε ἀπ
ἄνδρες σηκώθηκαν ὄρθ
υγός μου, ἡ κόμησσα

δος ὑποκλίθηκε. Μὰ ἡ π
μικρὴ σημασία, χωρὶς ν'
πλα στὸ σύζυγό της. Ὁ
ἔκπληξί του
κόμησσα νὰ

ὲ μπέζ, μὲ σχέδια ρόζ, καὶ μὲ κουρ-
τοῦλι μπέζ, κεντημένο μὲ βοῦλες ρόζ.

ρίλας, Κομσότου με-
αντῶ παρὰ μόνον μέσῳ τοῦ «Μπουκέτου». Ἄλλωστε, λυποῦμαι πολύ, διότι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Δὲν εἶμαι καθόλου ἁρμοδία γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ ᾶτε, ἀγαπητές μου φίλες.

Α. Β. Γ.—Μοῦ γράφετε, ὅτι εἶσθε νέα καὶ τὰ μαλλιά σας ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν ἤδη, ἀντὶ δὲ νὰ τὰ βάψετε, ἐπιθυμεῖτε νὰ τ' ἀσπρίσετε ἐντελῶς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τόσον εὔκολο, ὅσο νομίζετε, ἀγαπητὴ φίλη. Πρέπει ν' ἀποταθῆτε σ' ἕναν πολὺ πεπειραμένον κομμωτὴν καὶ εἶνε ζήτημα ἂν στὴν Ἑλλάδα μπορέσετε νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

COTY-PARIS

Ο Β ΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΚΡΑΓΙΩΝ

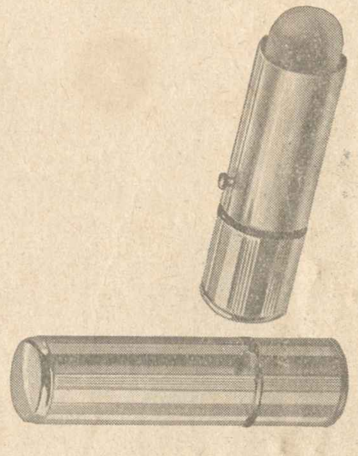

ROUGES - "RUBENS" DE COTY ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ 1933
ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ MOYEN - VIF - FONCÈ
CAPUCINE - INVISIBLE
ΑΝΕΞΙΤΗΛΑ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΒΛΑΒΗ. ΘΗΚΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΑΤΗ. ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ.
ΤΙΜΑΙ ΛΑΪΚΑΙ

«ΦΟΙΝΙΞ»

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῆ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἂς ἐπισκεφθῆ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μοδίστας.

Δ^ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς χειμερινῆς σαιζὸν μὲ χάρι. Παριζιάνικο γοῦστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρω.

ΑΝΘΗ

Διὰ Βάζα.
Διὰ Φορέματα.
Διὰ Μπουτουνιέρες
ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΡΑΓΚΑΒΗ 8
ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΕΣ (Πίναξ τοῦ Ἕρμαν).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Λ. ΡΙΟΤΟΡ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ, ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑΣ

Ὅταν ὁ λόρδος Ναθαναήλ, πάρεδρος τῆς Ἀγγλίας καὶ μέγας δικαστὴς τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἔφτασε, κατὰ τὸ βράδυ, μπρὸς στὸν πύργο ἐκεῖνον, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐπίπονη πορεία μὲ τ' ἄλογό του, ἀνάμεσα σὲ πυκνὰ δάση κι' ἄγριες χαράδρες —πηγαίνοντας σὲ μιὰ γειτονικὴ πολιτεία, γιὰ μιὰ σπουδαία δικαστικὴ ὑπόθεσι— δίστασε πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ ἄσυλο γιὰ μιὰ νύχτα σ' αὐτὸ τὸ οἴκημα.

Ὁ πύργος ἐκεῖνος ὀρθωνότανε βαρύς, μαῦρος, ἀπειλητικός, μὲ σκοτεινὰ παράθυρα, στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ. Φαινόταν ὄχι ἀκατοίκητος, μὰ κατοικημένος ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ τοὺς πλάκωσε κάποια μεγάλη συμφορά. Ὁ λόρδος διαισθάνθηκε πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ζούσανε ἐκεῖ μέσα, θὰ ἦσαν πάντα σιωπηλοὶ καὶ φοβισμένοι, ὅτι τὰ δωμάτια θὰ ἦσαν βουβὰ καὶ ἔρημα κι' οἱ διάδρομοι σκοτεινοί, μὲ ἀραχνιασμένες ὀροφές. Μαῦρα ὅμως σύννεφα ἦσαν ἁπλωμένα στὸν οὐρανό. Ὅπου καὶ νᾆταν, θὰ ξεσποῦσε μιὰ δυνατὴ μπόρα. Καὶ ὁ λόρδος ἀποφάσισε νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀποστροφὴ καὶ τὸν φόβο ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ὁ πύργος καὶ νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ φιλοξενία γιὰ μιὰ νύχτα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου ἦταν τέτοιο, ὅπως τὸ περίμενε ὁ λόρδος. Πνεῦμα ἐρημώσεως κι' ἐγκαταλείψεως ἁπλωνότανε στὰ δωμάτιά του, μὲ τὰ παληὰ ἔπιπλα καὶ μὲ τὰ σκονισμένα χαλιά τους.

Ἕνας γέρος ὑπηρέτης ἔμπασε τὸν ἐπισκέπτη στὸ σαλόνι καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι θὰ τὸν ἀναγγείλῃ ἀμέσως στὸν πυργοδεσπότη, τὸν κόμητα ντὲ Βάρν.

Σὲ λίγο ἐνεφανίσθη ὁ κόμης. Ἦταν ἕνας ἄνδρας νέος ἀκόμα, ὥς σαράντα χρόνων, κάτωχρος ὅμως, μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ μὲ πρόσωπο ρυτιδωμένο. Φαινόταν πολὺ-πολὺ κουρασμένος.

—Καλῶς ὡρίσατε στὸν πύργο μου, λόρδε καὶ μεγάλε δικαστά! εἶπε στὸν ἐπισκέπτη του. Ὁ ὑπηρέτης μου μοῦ εἶπε, ὅτι θέλετε νὰ περάσετε τὴ νύχτα σας ἐδῶ. Αὐτὸ εἶνε μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα. Διέταξα ἤδη νὰ σᾶς ἑτοιμάσουν τὸ δωμάτιό σας. Στὸ μεταξύ, θὰ μοῦ κάνετε, ἐλπίζω, καὶ μιὰ ἄλλη μεγάλη τιμή: νὰ φᾶτε μαζύ μου ἀπόψε.

—Ἡ τιμὴ αὐτὴ ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου σὲ μένα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμότατα γιὰ τὴ φιλοξενία σας, κόμη.

—Ὀφείλω ὡστόσο νὰ σᾶς προειδοποιήσω, συνέχισε ὁ κόμης, πὼς δὲν κάνω εὐχάριστη παρέα, ἐπειδὴ ἔχω περάσει πολλὰ βάσανα, πολλὲς πίκρες.

Καὶ ὁ κόμης, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔρριξε μιὰ πλάγια ματιὰ στὴν πόρτα, σὰν νὰ φοβότανε μήπως μπεῖ κανένας μέσα. Ὕστερα, ἔπεσε σὲ βαθειὰ σιωπή. Ὁ λόρδος Ναθαναὴλ σχημάτισε ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι, πὼς ὁ πυργοδεσπότης δὲν ἦταν καὶ τόσο καλὰ διανοητικῶς.

* * *

Ὅταν πέρασαν στὴν τραπεζαρία, ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἦταν ὥς τότε βυθισμένος στοὺς στοχασμούς του, ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ ζωηρεύῃ. Τὰ μάτια του πετοῦσαν ἄγριες λάμψεις καὶ τὸ κάτωχρο πρόσωπό του εἶχε πάρει ἕνα μολυβένιο χρῶμα. Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο γιὰ τρία ἄτομα. Ὁ λόρδος Ναθαναὴλ κάθησε στὰ δεξιὰ τοῦ κόμητος. Περίμεναν καὶ τὸν τρίτο συνδαιτημόνα. Ἡ ταραχὴ [illegible] σπότου μεγάλωνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Τέλος, μιὰ γυναίκα, νέα ἀκόμα [illegible] τραπεζαρία. Ἦταν ὠχρὴ σὰν νεκρ[illegible] δὲν τῆς ἀφαιροῦσε ὅμως τίποτε ἀπ[illegible] πεια. Οἱ δυὸ ἄνδρες σηκώθηκαν ὄρθ[illegible]

—Ἡ σύζυγός μου, ἡ κόμησσα [illegible] στὸ λόρδο.

Ὁ λόρδος ὑποκλίθηκε. Μὰ ἡ π[illegible] τὴν παραμικρὴ σημασία, χωρὶς ν' [illegible] θησε δίπλα στὸ σύζυγό της. Ὁ [illegible] ποθέση [illegible] ἔκπληξί του [illegible] κόμησσα νὰ [illegible]

Φίλας, Κομμώ[illegible]
[illegible]ντῶ παρὰ μόνον μέσῳ τοῦ «Μπουκέτου». Ἄλλωστε, λυποῦμαι πολύ, διότι δὲν μπορῶ νὰ [illegible]ς εὐχαριστήσω. Δὲν εἶμαι κα[illegible]λου ἁρμοδία γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ [illegible]ᾶτε, ἀγαπητές μου φίλες.

Α. Β. Γ.—Μοῦ γράφετε, ὅτι [illegible]σθε νέα καὶ τὰ μαλλιά σας ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν ἤδη, ἀντὶ δὲ νὰ τὰ βάψετε, ἐπιθυμεῖτε νὰ τ' ἀσπρίσετε ἐντελῶς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τόσον εὔκολο, ὅσο νομίζετε, ἀγαπητὴ φίλη. Πρέπει ν' ἀποταθῆτε σ' ἕναν πολὺ πεπειραμένον κομμωτὴν καὶ εἶνε ζήτημα ἂν στὴν Ἑλλάδα μπορέσετε νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ε μπέζ, μὲ σχέδια ρόζ, καὶ μὲ κουρτοῦλι μπέζ, κεντημένο μὲ βοῦλες ρόζ.

αὐτόματο. Δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα της οὔτε μιὰ φορά. Κι' ὅταν ἀπόφαγε, σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι κι' ἔφυγε ἀπ' τὴν τραπεζαρία, ἀλύγιστη καὶ ἀμίλητη, χωρὶς νὰ ρίξη οὔτε μιὰ ματιὰ πίσω της.

Ὁ κόμης ἔπιασε τότε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια. Κι' ὅταν κατέβασε τὰ χέρια του ὁ λόρδος εἶδε τὰ μάγουλά του δακρυσμένα.

— Καταλαβαίνω τὴν ἔκπληξί σας, τοῦ εἶπε μὲ σβυσμένη φωνὴ ὁ κόμης. Θὰ ἔχετε συμπεράνει, ὅτι κάποια μεγάλη τραγωδία παίζεται σ' αὐτὸν τὸν πύργο. Τὴν τραγωδία αὐτὴ δὲν τὴν ὑπωπτεύθηκε κανεὶς μέχρι σήμερα, σὲ κανένα μέχρι σήμερα δὲν φανέρωσα τὸ μυστικὸ αὐτό. Ἐσεῖς ὅμως εἶσθε μέγας δικαστὴς κι' ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μάθετε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἀκολουθῆστε με.

* * *

Οἱ δυὸ ἄνδρες πέρασαν ἀπὸ πολλοὺς διαδρόμους κι' ἔφτασαν τέλος σ' ἕνα ἀπομεμακρυσμένο δωμάτιο. Ὁ κόμης ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἄφησε τὸ λόρδο νὰ μπῆ πρῶτος μέσα. Κι' ὁ ἐπισκέπτης τοῦ πύργου εἶδε τότε στὴ μέση τοῦ δωματίου ἕνα φέρετρο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦσαν τοποθετημένα ἕνα λοφίο, ἕνας μανδύας κι' ἕνα σκουριασμένο μαχαῖρι. Μπρὸς στὸ φέρετρο αὐτὸ ἦταν γονατισμένη ἡ κόμησσα, ἡ γυναῖκα τοῦ πυργοδεσπότου, κλαίοντας πικρά.

Ὁ λόρδος ἔννοιωσε τὸ μυαλό του νὰ σαλεύη. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγήση τὸ μυστήριο αὐτό. Ὁ κόμης κατάλαβε τὴν περιέργεια καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ φιλοξενουμένου του. Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι, τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία τοῦ μεγάλου δωματίου, τὸν ἔβαλε νὰ καθήση σ' ἕναν καναπέ, κάθησε κι' ἐκεῖνος δίπλα του καὶ τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀκούση ἴσως ἡ κόμησσα, ποὺ φαινότανε τώρα σὰν φάντασμα μέσα στὸ πένθιμο φῶς τῶν κεριῶν :

— Ἀκοῦστε, μεγάλε δικαστά, τὴν ἱστορία μιᾶς ἀγάπης, ἑνὸς ἐγκλήματος καὶ μιᾶς φρικτῆς τιμωρίας :

» Ἔχουν περάσει ὀχτὼ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ συνέβη τὸ δρᾶμα ποὺ θὰ σᾶς ἐξιστορήσω. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ γνώρισα τὴν γυναῖκα ποὺ βλέπετε τώρα νὰ προσεύχεται μπρὸς στὸ φέρετρο, ἔννοιωσα γι' αὐτὴν τρελλή, παράφορη ἀγάπη. Δὲν μοῦ ἦταν ὡστόσο δύσκολο νὰ καταλάβω πὼς ἐκείνη δὲν αἰσθανότανε τίποτε στὴν καρδιά της γιὰ μένα. Ἐν τούτοις τὴν ἀγαποῦσα καὶ ἤθελα μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν κάνω δική μου. Ὅταν ἀνεκοίνωσα τὴν ἀπόφασί μου στὸν πατέρα της, ἐκεῖνος ἔδωσε ἀμέσως τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὸν γάμο αὐτό. Ἦταν βέβαια ἀπὸ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια, μὰ φτωχός, κατεστραμμένος ἀπ' τοὺς πολέμους, ἐνῶ ἐγὼ εἶχα τότε τεραστία περιουσία. Θεώρησε λοιπὸν τὸ συνοικέσιο αὐτὸ ἀνέλπιστη τύχη γιὰ τὴν κόρη του.

» Ἡ Λάουρα —ἔτσι λένε τὴ γυναῖκα μου— ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη στὴν πατρικὴ θέλησι καὶ δέχτηκε νὰ γίνη γυναῖκα μου. Ἤμουν τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία. Ὅσο γιὰ τὴν ψυχρότητα ποὺ μοῦ ἔδειχνε ἡ γυναῖκα μου, εἶχα τὴ γνώμη ὅτι θὰ τὴν ἔκανα μὲ τὸν καιρὸ νὰ μ' ἀγαπήση. Θὰ ἔβλεπε πόσο τὴν ἀγαποῦσα καὶ θὰ τὴν συγκινούσανε στὸ τέλος ἡ στοργή μου κι' ἡ ἀφοσίωσί μου.

» Ὁ πύργος αὐτός, ποὺ τὸν βλέπετε τώρα σκυθρωπὸ καὶ μελαγχολικό, ἀντιλαλοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπὸ γέλια, φωνὲς καὶ τραγούδια. Καλοῦσα ὅλ
τοὺς φίλους μου κι' ὅλους τοὺς γείτονας νὰ
μᾶς ἐπισ
ὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ διασκεδάζαμε. Ἤθελα
γυναίκας μου τὸ νέφος τῆς ἀνεξήγη-
ν' ἀνησυχῶ πολύ.
ν κι' ἕνας νεαρὸς εὐγενής, ὁ ὁ-
ρον γιὰ τὴ γυναῖκα μου. Μολονότι
τὴν τιμιότητα τῆς γυναίκας μου,
νήσυχος, χωρὶς νὰ ξέρω οὔτ' ἐγὼ τὸ

λλοὺς καλεσμένους στὸ τραπέζι.
λὴ ὥρα γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀ-
σηκωθῶ καὶ
αξω νὰ
πολλοί ἀπ'
άδρομο, μοῦ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ζωή μου. Εἶδα τὴ Λάουρα νὰ κάθεται στὸν καναπὲ καὶ τὸν νεαρὸ εὐγενῆ, γονατισμένο μπροστά της, νὰ τῆς φιλᾶ τὰ χέρια. Ἀπὸ τὰ βλέμματα ποὺ τοῦ ἔρριχνε ἡ γυναῖκα μου, κατάλαβα, ὅτι τὸν ἀγαποῦσε. Μόλις μὲ εἶδαν, σηκώθηκαν κι' οἱ δυὸ ὄρθιοι. Τὰ μάτια τους ἦσαν ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο. Λέξι δὲν βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα μου. Τὰ λόγια ἦσαν περιττά. Ἔλαβα ἀμέσως τὴν ἀπόφασί μου. Ἔσπρωξα πέρα μὲ δύναμι τὴ γυναῖκα μου, ποὺ ἔκανε νὰ μ' ἀγκαλιάση —γιὰ νὰ μὲ παρακαλέση νὰ λυπηθῶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της!— τράβηξα τὸ ἐγχειρίδιό μου ἀπ' τὴ μέση μου κι' ὥρμησα ἐπάνω στὸν εὐγενῆ. Δὲν μπόρεσε ἀπ' τὴν ταραχή του νὰ μοῦ φέρη τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι. Τὸν ξάπλωσα ἀμέσως κάτω, τὸν ἀφώπλισα καὶ ἀκούμπησα τὸ ἕνα γόνατό μου στὸ στῆθος του. Ὅλα τὰ ἔβλεπα κόκκινα μπροστά μου.

» Ἡ γυναῖκα μου ἔμπηξε τότε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή :

«— Ἢ χάρισέ του τὴ ζωὴ ἢ σκότωσέ με κι' ἐμένα μαζύ του!...»

» Τὰ λόγια της αὐτὰ ἐρέθισαν περισσότερο τὴν πληγὴ τῆς καρδιᾶς μου.

«— Τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν τόσο πολύ; βρυχήθηκα. Ἔ! λοιπόν, κύτταξε τί θὰ πάθη τώρα ὁ ἀγαπημένος σου!....».

» Κι' ἐβύθισα τὸ ἐγχειρίδιό μου, ὥς τὴ λαβή, στὴν καρδιὰ τοῦ φίλου της!

» Ἡ Λάουρα ἅρπαξε τὸ ἐγχειρίδιο, τὸ τράβηξε ἀπ' τὴν πληγὴ καὶ ἔκανε νὰ τὸ βυθίση —ζεστὸ ἀκόμα ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ σκοτωμένου— καὶ στὴ δική της τὴν καρδιά. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, λύγισε τὸ χέρι της. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σκοτωθῆ.

«— Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ σκοτώσω καὶ σένα! τῆς εἶπα μὲ προσποιητὴ ἀταραξία. Καὶ δὲν θὰ βρισκότανε κανεὶς νὰ μὲ κατηγορήση γι' αὐτό. Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ σὲ τιμωρήσω διαφορετικά. Θὰ σ' ἀφήσω νὰ ζήσης καὶ νὰ ὑποφέρης μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς σκηνῆς αὐτῆς. Ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ βαστάξη ὅσο θὰ βαστάξη καὶ ἡ ζωή σου!...».

» Κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπέγινε ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος εὐγενής. Δυὸ πιστοὶ ὑπηρέται μου μ' ἐβοήθησαν σὲ ὅ,τι τοὺς ἐζήτησα. Ἔκοψα τὸ κεφάλι τοῦ νέου καὶ ἔφτιαξα μὲ τὸ κρανίο του ἕνα κύπελλο —τὸ κύπελλο, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ κόμησσα πίνει ἀπὸ τότε νερό. Ὅσο γιὰ τὸ πτῶμα, τὸ βαλσάμωσα καὶ τὸ τοποθέτησα μέσα σὲ τοῦτο τὸ φέρετρο. Πάνω στὸ φέρετρο, βλέπετε τὸν μανδύα καὶ τὸ λοφίο τοῦ σκοτωμένου, καθὼς καὶ τὸ μαχαῖρι ποὺ καρφώθηκε κάποτε στὴν καρδιά του.

» Κι' ἔτσι, ἡ κρεββατοκάμαρα τῆς γυναίκας μου ἔγινε ὁ τάφος τοῦ ἐραστοῦ της! Κανεὶς δὲν μπαίνει ἐδῶ μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Λάουρα καὶ μένα. Καὶ σεῖς εἶσθε ὁ πρῶτος ξένος ποὺ πατάει ἐδῶ τὸ πόδι του. Ὅσο γιὰ τὴν ἔνοχο γυναῖκα, αὐτὴ περνάει ἐδῶ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας της, κρατῶντας συντροφιὰ τοῦ ἀγαπημένου της. Τρώει μαζύ μου στὸ ἴδιο τραπέζι, μὰ δὲν μοῦ μιλᾶ ποτέ. Ἡ γυναῖκα μου ἔχει ὀχτὼ ὁλόκληρα χρόνια ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της! Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔκλεισε τὸ στόμα της καὶ πὼς καμμιὰ δύναμι δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀνοίξη πειά.

Τὸ γεῦμα συνεχίστηκε μέσα σὲ παγερὴ σιωπή.

» Καὶ τώρα, πρέπει νὰ σᾶς κάνω μιὰ τελευταία ἐξομολόγησι. Ἐγὼ ὑποφέρω περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου γιὰ τὴν τιμωρία ποὺ τῆς ἐπέβαλα. Ἐκείνη ὅμως δὲν ὑποπτεύεται τὸν σπαραγμό μου. Δὲν ξέρει πὼς ἐξακολουθῶ νὰ τὴν ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, μὲ μιὰ ἀγάπη τρελλὴ κι' ἀπελπισμένη.

» Πόσες φορὲς δὲν ἔπεσα στὰ πόδια τῆς Λάουρας καὶ δὲν τὴ θερμοπαρακάλεσα νὰ μὲ συχωρέση γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανα, νὰ μὲ λυπηθῆ ἐπὶ τέλους, γιατὶ τὴν ἀγαπῶ, ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της καὶ νὰ μοῦ πῆ δυὸ λόγια. Μὰ πάντα σιωπᾶ, πάντα μὲ μισεῖ.

Ὁ κόμης σώπασε. Ἕνα δάκρυ κύλησε στὰ ὠχρὰ μάγουλά του.

Ὁ λόρδος τὸν κύτταξε ἄφωνος κατάπληκτος. Δὲν ἤξερε ἂν ἡ ἱστορία ποὺ ἄκουσε ἦταν πραγματικὴ ἢ δημιούργημα τῆς φαντασίας ἑνὸς παράφρονος. Σὲ λίγο, ὁ κόμης σηκώθηκε, ὡδήγησε τὸν φιλοξενούμενό του στὸ δωμάτιό του καὶ τὸν ἄφησε μόνο.

Καὶ τὴν ἐπομένη, ὁ λόρδος ἔφυγε ἀπὸ τὸν καταραμένο πύργο, χωρὶς νὰ μπορέση νὰ ἰδῆ οὔτε τὸν κόμη, οὔτε τὴν κόμησσα.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἔμαθε πὼς μιὰ νύχτα ἔπιασε φωτιὰ στὸν πύργο καὶ πὼς οἱ πυργοδεσπότες κάηκαν ζωντανοί. Οἱ ὑπηρέτες τους δὲν μπόρεσαν νὰ τοὺς σώσουν, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους, γιατὶ ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἦσαν κλειδωμένοι σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου δὲν ἄφιναν κανένα νὰ μπῆ, στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ Σ.

Τύπος ὡραίας κρεολῆς, κορμοστασιὰ καὶ χάρις μοναδική. Τὴν διακρίνει ἀφέλεια, ἡ ὁποία ὅμως κάποτε εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον καταφανής. Τέμπρο φωνῆς πολὺ εὐχάριστο. Μόρφωσις ἐξαιρετική. Σπανίως ἐμφανίζεται σὲ δεξιώσεις, ἰδίως ὅταν πρόκειται περὶ ἐκτεταμένου κύκλου προσκλήσεων. Ἡ τουαλέττες της, παρ' ὅλο ποὺ εἶνε ἰδιόρρυθμες, εἶνε κομψές.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Ἡ τελευταία ἑβδομάδα τῆς Ἀπόκρεω εἶχε μεγάλη κίνησιν, χάρις εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ ξενοδοχείου «Μ. Βρεττανίας» καὶ τὶς φιλανθρωπικὲς ἑσπερίδες.

—Ὁ χορὸς τῆς «Μ. Βρεττανίας» ὑπὲρ τοῦ «Συνδέσμου παιδίων καὶ βρεφῶν», ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

—Ὅλα τὰ τραπεζάκια ἦσαν κατειλημμένα ἀπὸ τὸν ὡραιότερον Ἀθηναϊκὸν κόσμον.

—Τουαλέττες ρόζ, μπλέ, ἄσπρες, κίτρινες. Τὸν τόνο τῆς μόδας προσέδιδαν μερικὲς «λαμαὶ ἰριζέ», μεταξὺ τῶν ὁποίων περισσότερον ἐφάνταζε ἡ τῆς κ. Τζὼν Σερπιέρη, φέρουσα τουαλέττα ἐμπριμέ, θαυμαστῆς κομψότητος.

—Αἱ κυρίαι τῆς ἐπιτροπῆς εἶχαν φροντίσει διὰ τὴν τελείαν ἐπιτυχίαν τοῦ χοροῦ. Μεταξὺ αὐτῶν αἱ κυρίαι Κύρου, Ἀφεντούλη καὶ Παπάγου μὲ κομψότατες τουαλέττες.

—Παρευρέθησαν ὁ Πρεσβευτὴς Ἀγγλίας καὶ ἡ κ. Ράμψαϋ μὲ ρόζ, ὁ Γραμματεὺς καὶ ἡ κ. Κοσσάτο μὲ ἄσπρη τουαλέττα, Ἐπιτετραμμένος Ὀλλανδίας καὶ ἡ κ. Σίλεμ μὲ γκρενά.

—Παρευρέθησαν ἐπίσης αἱ κυρίαι Κυριακοῦ χρυσῆ τουαλέττα, Κ. Μάτσα ρόζ, Δ. Λοβέρδου μαῦρο βελοῦδο.

—Ἡ κυρία Ζαλοκώστα πολὺ εὔμορφη ὡς Ἱσπανίς.

—Αἱ δες Παπάγου μὲ λευκά, Μιχαλακοπούλου ρόζ, Σταΐκου ἀπὸ τὶς πλέον εὔμορφες.

—Μουσικὸν ἀπόγευμα χθὲς παρὰ τῇ κ. Μάγκη Καρατζᾶ.

—Ἡ οἰκοδέσποινα ἐδέχετο μὲ πολλὴν περσοναλιτέ, φέρουσα μαύρην ταφταδένιαν τουαλέττα.

—Ἐτραγούδησε ἡ κ. Μελισσηνοῦ, καταθέλξασα τοὺς παρευρεθέντας.

—Τὸ «Ὀνομάζομαι Μιμὴ» ἀπὸ τοὺς «Μποέμ», κατεχειροκροτήθη. Ἐπίσης δυὸ Ἑλληνικὰ τραγούδια ἡ «Διπλῆ ἀγάπη» καὶ τὸ «Ρινάκι» ἤρεσαν πολύ.

—Ὁ βαρύτονος κ. Δελαμάγκας μὲ τὴν θαυμασία φωνή του, ἐτραγούδησε μέρος τοῦ «Φάουστ» καὶ ἕνα τραγοῦδι τοῦ Σοῦμαν.

—Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων ἡ κ. Σεβαστοπούλου, ἡ κ. Κ. Τσαλδάρη, ἡ κ. Ἀν. Μεταξᾶ, κλπ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΠΕΝΘΗ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπέθανεν ἐν Καλάμαις ὁ ἔμπορος Παναγιώτης Ρεμπουτζάκος. Ὁ ἀποθανὼν ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα καλοῦ καὶ ἐναρέτου οἰκογενειάρχου καὶ ἐτιμᾶτο παρ' ὅλης τῆς κοινωνίας Καλαμῶν διὰ τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν ἐντιμότητα τοῦ χαρακτῆρος του.

Ἡ κηδεία του ἐγένετο ἐπιβλητική. Ὅλος δὲ ὁ λαὸς τῶν Καλαμῶν, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευσε εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν, ἐξεδήλωσε εἰλικρινὲς πένθος διὰ τὸν πρόωρον θάνατόν του.

Τὸ «Μπουκέτο» ἀπευθύνει τὰ θερμὰ του συλλυπητήρια εἰς τὴν σύζυγον, τὰ τέκνα του καὶ τὸν ἀδελφόν του κ. Ἰωάννην Ρεμπουτζάκον καὶ εὔχεται εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Μιὰ ψυχὴ στὸ σκοτάδι, Πειραιᾶ.—Γιὰ τὸ μαύρισμα ἀπὸ τὸν ἥλιο, σᾶς συνιστῶ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή, ἡ ὁποία ἀσπρίζει καὶ καθαρίζει τὸ δέρμα :

Peroxyde d' ydrogéne	10	gr.
Lanoline	20	»
Chlorure d' ammonium	3	»

Ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὸ παραπάνω μῖγμα κάθε βράδυ, καὶ τὸ πρωῒ ξεβγάζεσθε μὲ χλιαρὸ ροδόνερο.

Τὰ μαλλιά σας νὰ τὰ λούζετε κάθε δεκαπέντε ἡμέρες μὲ σαποῦνι goudron καὶ νὰ τὰ ξεβγάζετε μὲ καλῆς ποιότητος ξύδι.

Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ μὲ ρωτᾶτε, δὲν εἶμαι, δυστυχῶς, ἁρμοδία ἐγώ, ἀγαπητή μου φίλη.

Μικρὴ νοικοκυρά, Ἀλεξάνδρειαν.—Μοῦ γράφετε, ὅτι ἀγαπᾶτε πολὺ τὶς σοῦπες καὶ θέλετε νὰ σᾶς γράψω τὴν συνταγὴ μιᾶς κάποιας.... πρωτότυπης σούπας.

Ἰδοὺ πῶς γίνεται λοιπὸν μιὰ σούπα τῆς ἐποχῆς :

Παίρνετε τέσσερα ἄσπρα κομμάτια πράσων, τὰ κοκκινίζετε μὲ βούτυρο καὶ τὰ ρίχνετε νὰ πάρουν μερικὲς βράσεις μέσα σὲ ζουμὶ ἀπὸ κόκκαλα. Βράζετε χωριστὰ μακαρόνια μικρὰ ἢ μεγάλα ψιλοκομμένα καὶ τὰ ρίχνετε μέσα στὸ ζουμὶ μὲ τὰ πράσα. Περιχύνετε τὴ σούπα μὲ ξυμένο τυρὶ Gruyére καὶ τὴν.... τρῶτε!

Ἐλεονώραν, Θεσσαλονίκην.—Ἀπὸ τὸ ντεμοντὲ λαμὲ φόρεμά σας μπορεῖτε νὰ φτιάσετε μιὰ ὡραία μοντέρνα μπλούζα. Γιατὶ θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας τὴν ἄνοιξι ἡ μπλοῦζες ἀπὸ λαμὲ καὶ ἡ χρυσὲς καὶ ἀσημένιες δαντέλλες καὶ γαρνιτοῦρες.

Μιὰ μπλούζα ἀπὸ λαμὲ ἢ ἕνα μπολερὸ ἀπὸ δαντέλλα χρυσῆ ἢ ἀσημένια φαντάζει πολὺ ὡραῖα κάτω ἀπὸ τὴ σκοῦρα ζακέτα ἢ κάτω ἀπὸ τὸ σκοῦρο ἐπανωφόρι.

Θὰ φορεθοῦν πολὺ κατὰ τὴν ντεμὶ-σαιζὸν τὰ μαῦρα ἐπανωφόρια καὶ ἡ ἀνοιχτόχρωμες τουαλέττες.

Λουκίαν, Νέαν Ὑόρκην.—Καὶ ὁ χυμὸς τοῦ λεμονιοῦ φρεσκάρει τὸ πρόσωπο, δυναμώνει δὲ καὶ τὸ δέρμα. Ἀλλὰ κόβει τὸ χρῶμα, χλωμιάζει δηλαδὴ τὸ πρόσωπο καὶ πρέπει νὰ τὸν μεταχειρίζεσθε κατὰ διαστήματα καὶ σὲ πολὺ μικρὲς δόσεις.

Μὴ διστάζετε ἐπίσης νὰ τρίβετε κάθε βράδυ τὰ χέρια σας μὲ χυμὸν λεμονιοῦ, ἀνακατεμένο μὲ λίγη γλυκερίνη.

Στὴν Φίλη μου.—Ἐὰν ἡ πανάδες ποὺ ἔχετε στὸ πρόσωπο, εἶνε ἔντονες κι' ἐπίμονες, τότε νὰ τὶς ἀλείψετε ἐπὶ τρεῖς βραδειὲς κατὰ σειράν, μὲ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Oxyde de zinc	20	gr.
Resorcine	20	»
Vaseline	20	»

Τὸ πρωῒ ξεβγάζεσθε μὲ νερὸ χλιαρό.

Μαίρην Γ., Ἐνταῦθα.—Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Δὲν ἀπαντῶ παρὰ μόνον μέσῳ τοῦ «Μπουκέτου». Νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ μασσὰζ καὶ τὶς φριξιὸν μὲ κολώνια.

Δύο Φίλας, Κομοτινήν.—Δὲν ἀπαντῶ παρὰ μόνον μέσῳ τοῦ «Μπουκέτου». Ἄλλωστε, λυποῦμαι πολύ, διότι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Δὲν εἶμαι καθόλου ἁρμοδία γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε, ἀγαπητές μου φίλες.

Α. Β. Γ.—Μοῦ γράφετε, ὅτι εἶσθε νέα καὶ τὰ μαλλιά σας ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν ἤδη, ἀντὶ δὲ νὰ τὰ βάψετε, ἐπιθυμεῖτε νὰ τ' ἀσπρίσετε ἐντελῶς. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τόσον εὔκολο, ὅσο νομίζετε, ἀγαπητὴ φίλη. Πρέπει ν' ἀποταθῆτε σ' ἕναν πολὺ πεπειραμένον κομμωτὴν καὶ εἶνε ζήτημα ἂν στὴν Ἑλλάδα μπορέσετε νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

□□□□ Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ □□□□

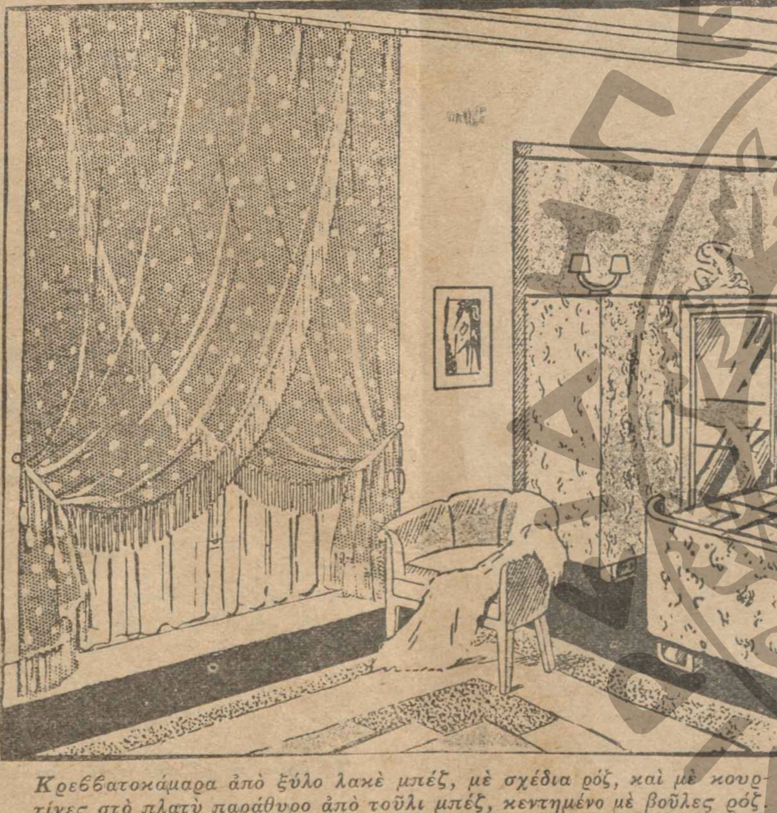

Κρεββατοκάμαρα ἀπὸ ξύλο λακὲ μπέζ, μὲ σχέδια ρόζ, καὶ μὲ κουρτίνες στὸ πλατὺ παράθυρο ἀπὸ τοῦλι μπέζ, κεντημένο μὲ βοῦλες ρόζ.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΜΕΣΩΣ χωρὶς νὰ χάση καιρό, ὁ Βουαροζὲ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς δυὸ ὤμους, μὲ τ' ἀτσαλένια χέρια του, καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ γονατίση πίσω ἀπ' τοὺς βράχους.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ δὸν 'Εστεβὰν ἐπυροβόλησε. 'Η σφαῖρα του πέρασε σφυρίζοντας στὸ μέρος ποὔστεκε πρὸ ὀλίγου ὁ Φάβιος. Ἂν ὁ Βουαροζὲ δὲν προλάβαινε νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ γονατίση, ὁ νέος θὰ ἦταν τώρα νεκρός.

'Ο Πέπες δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ συγκρατηθῆ.

—'Απάνω τους! βροντοφώνησε.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὅμως, ἐνῶ ὁ Πέπες κι' ὁ Φάβιος ἔτρεχαν, μὲ τεράστια πηδήματα, κατεβαίνοντας τὸ βράχο, μὲ τὴν καραμπίνα στὸ χέρι καὶ τὸ μαχαῖρι στὰ δόντια, συνέβη κάτι τὸ ἀπρόοπτο, κάτι ποὺ κανένας δὲν τὸ περίμενε.

'Ο Διάζ, ὁ γενναῖος κι' ἔξυπνος φονηᾶς τῶν 'Ινδῶν, βλέποντας τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ δὸν 'Εστεβὰν νὰ πέση στὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων του, πῆρε μιὰ μεγάλη κι' ἀπελπισμένη ἀπόφασι. Χωρὶς νὰ πῆ λέξι στὸν δὸν 'Εστεβάν, πήδησε ξαφνικὰ ἀπὸ τ' ἄλογό του στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου τοῦ ἀρχηγοῦ του, ἅρπαξε τὸν 'Ισπανὸ εὐγενῆ μὲ τὰ σιδερένια του μπράτσα, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ σπηρούνιασε δυνατὰ τὸ ἄλογο, κραυγάζοντας:

— Πρέπει νὰ σᾶς σώσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λυσσασμένους. Πρέπει νὰ φύγουμε.

Τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ γεγονὸς ἔκανε τὸν Πέπε καὶ τὸν Φάβιο νὰ φρυάξουν καὶ νὰ ταχύνουν τὸ τρέξιμό τους. Δὲν τρέχανε πειά, πετοῦσαν.

Μόνον ὁ Βουαροζὲ δὲν εἶχε σαλέψει ἀπ' τὴ θέσι του.

Βλέποντας ὁ πεπειραμένος κυνηγὸς τὸν ἐχθρό του νὰ φεύγη, σήκωσε τὴν τρομερὴ καραμπίνα του καὶ σημάδεψε μὲ προσοχή.

Τὸ ἄλογο ὅμως τοῦ δὸν 'Εστεβὰν ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός. Ἔτσι, ὁ Βουαροζὲ δὲν ἔβλεπε παρὰ τὰ καπούλια τοῦ ζώου καὶ τὴν πλάτη τοῦ Διάζ. Μποροῦσε νὰ πυροβολήση ἀμέσως καὶ νὰ σκοτώση τὸ Διάζ. Τί θὰ ἔβγαινε ὅμως ἀπ' αὐτό; 'Ο δὸν 'Εστεβὰν θὰ ἐσώζετο. Νὰ πυροβολήση κατὰ τοῦ ἀλόγου; Θὰ τὸ πλήγωνε στὰ καπούλια, δὲν θὰ τὸ σκότωνε. Κι' ἔτσι ὁ ἐχθρός τους θὰ ξέφευγε πάλι.

Μὰ ὁ Βουαροζὲ δὲν βιαζότανε. Τὸ ἄλογο τοῦ δὸν 'Εστεβὰν ἔτρεχε σ' ἕνα μονοπάτι, ποὺ ἔστριβε λίγο πιὸ πέρα ἀποτόμως. Τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ γηραιὸς κυνηγὸς καὶ περίμενε, σημαδεύοντας πάντα.

'Ο ἐχθρός τους θ' ἀπεμακρύνετο ἔτσι ἀρκετά, μὰ δὲν θὰ ξέφευγε. Γι' αὐτὸ ἦταν σίγουρος ὁ Βουαροζέ. Ποτὲ ἡ σφαῖρα του δὲν πῆγε χαμένη. Πῶς λοιπὸν θ' ἀποτύγχανε τώρα, αὐτὸς ποὺ περνοῦσε τὸ βόλι του στὸ μάτι τῶν τίγρεων, γιὰ νὰ μὴν τοὺς χαλάση τὸ δέρμα;

Πράγματι, σὲ λίγο, τὸ ἄλογο τοῦ δὸν 'Εστεβὰν ἔφτασε καλπάζοντας σὰν δαιμονισμένο, στὸ στρίψιμο τοῦ μονοπατιοῦ. 'Ενὸς δευτερολέπτου ἀργοπορία κι' ὁ δὸν 'Εστεβὰν θὰ ξέφευγε, εἰσχωρῶντας στὴ ζούγκλα.

Μὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς, ἡ καραμπίνα τοῦ Βουαροζὲ βρόντησε σὰν κεραυνός. 'Η σφαῖρα βρῆκε τὸ ἄλογο τοῦ δὸν 'Εστεβὰν στὸ κεφάλι καὶ τὸ ξάπλωσε κάτω νεκρό. Μαζὺ μὲ τὸ ζῶο κατρακύλησαν στὴ χλόη κι' οἱ δυὸ ἀναβάτες του.

Πρῶτος τινάχτηκε ὄρθιος ὁ Διάζ.

'Ο δὸν 'Εστεβὰν τὸν ἐμιμήθη.

'Ο Πέπες κι' ὁ Φάβιος, τρέχοντας ὁλοταχῶς, θὰ τοὺς πλησίαζαν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

'Ο Πέτρος Διὰζ εἶδε τὴν καραμπίνα τοῦ δὸν 'Εστεβὰν πεσμένη στὴ γῆ, ἔσκυψε, τὴν πῆρε καὶ τοῦ εἶπε δίδοντάς του την:

— Ἂς ὑπερασπισθοῦμε. Ἂς πεθάνουμε σὰν ἄνδρες!...

Ταχύς, σὰν λιοντάρι ἐξαγριωμένο, κατέβηκε τώρα ἀπ' τὸν βράχο κι' ὁ Βουαροζέ. Ἔτρεχε, πετοῦσε, δρασκελοῦσε μεγάλες πέτρες καὶ τεράστια χαντάκια καὶ γέμιζε συγχρόνως τὴν καραμπίνα του.

Ὅταν εἶδε τὸν δὸν 'Εστεβὰν μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια καὶ τὸν Διὰζ νἄχη τραβήξει τὸ μεγάλο του μαχαῖρι καὶ νὰ περιμένη ἀτάραχος τὸν Πέπε καὶ τὸν Φάβιο, ὁ γιγαντόσωμος κυνηγὸς στάθηκε πάλι, ἕτοιμος νὰ πυροβολήση, ἂν διέτρεχαν τὸν ἐλάχιστο κίνδυνο οἱ σύντροφοί του.

Πράγματι, ὁ δὸν 'Εστεβὰν δὲν ἐδίστασε καὶ πολύ. Σήκωσε τὴν καραμπίνα του καὶ σημάδεψε τὸν Πέπε καὶ τὸν Φάβιο ποὔτρεχαν σὰν ἀετοὶ ἐναντίον του.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ 'Ισπανὸς εὐγενὴς ἐδίστασε. Ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ ἔπρεπε νὰ πυροβολήση; Τὸν Πέπε ἢ τὸν Φάβιο; Μὰ ὁ δισταγμός του δὲν κράτησε παρὰ μιὰ στιγμή. Τὸν Φάβιο, αὐτὸν ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῆ καὶ γύρισε τὴν κάννη τοῦ ὅπλου του ἐναντίον του.

Δὲν ἐπρόλαβε ὅμως νὰ πυροβολήση.

'Ο Βουαροζὲ ποὺ παρακολουθοῦσε καὶ τὴν παραμικρή του κίνησι, κατάλαβε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ Φάβιός του καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, σημάδεψε τὸν δὸν 'Εστεβάν, ἢ μᾶλλον τὴν καραμπίνα τοῦ δὸν 'Εστεβὰν καὶ πυροβόλησε.

'Η σφαῖρα του ἔκαμε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ θαῦμα της. Χτύπησε τὴν κάννη τῆς καραμπίνας τοῦ δὸν 'Εστεβὰν καὶ τὴν ἔσπασε στὰ δύο, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ ἑνώνοταν μὲ τὸ ξύλο τοῦ κοντακιοῦ.

Τὸ χτύπημα τῆς σφαίρας ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε τὸ ὅπλο ξέφυγε κομματιασμένο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ 'Ισπανοῦ κι' ὁ ἴδιος ὁ δὸν 'Εστεβὰν κόλλησε στὸ χῶμα, βλαστημῶντας ἄγρια.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἔφτασαν ἐπὶ τόπου κι' ὁ Πέπες μὲ τὸν Φάβιο.

Γρήγορος σὰν ἀστραπή, ὁ Πέπες ρίχτηκε ἐναντίον τοῦ δὸν 'Εστεβάν, πρὶν προφτάσει νὰ σηκωθῆ ἐπάνω καὶ ἀκούμπησε τὸ γόνα του στὸ στῆθος του.

— Ἂν κουνηθῆς, οὔρλιαξε φρενιασμένος ἀπ' τὸ θυμό του, θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκύλο!

'Ο δὸν 'Εστεβὰν ὅμως δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑποκύπτουν καὶ καταβάλλονται εὔκολα. Προσπάθησε ν' ἀντισταθῆ, μὰ ὁ Πέπες εἶχε σιδερένια δύναμι. Τὸν κάρφωσε στὴ θέσι του καὶ βγάζοντας ἕνα σχοινί, τοῦ ἔδεσε σφιχτὰ τὰ χέρια.

'Ενῶ ὁ Πέπες ἔδενε τὸν δὸν 'Εστεβάν, ὁ Φάβιος εἶχε βρεθεῖ στῆθος μὲ στῆθος μὲ τὸν Πέτρο Διάζ.

'Ο Διὰζ ὕψωσε τὸ μεγάλο μαχαῖρι του καὶ ρίχτηκε ἐπάνω του, ἀποφασισμένος νὰ τὸν σκοτώση.

'Ο Φάβιος κρατοῦσε στὰ χέρια του γεμάτη τὴν καραμπίνα του. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ πυροβολήση ἐναντίον ἀντιπάλου, ὁ ὁποῖος εἶχε ὡς μόνον ὅπλο τὸ μαχαῖρι του. Πέταξε λοιπὸν τὴν καραμπίνα του κι' ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του μὲ τὸ μαχαῖρι.

'Ο Διὰζ ἦταν ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ βύθιζε τὸ μαχαῖρι του στὸ στῆθος τοῦ Φαβίου.

'Ο Βουαροζὲ τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ φώναξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι, γεμᾶτος ἀγωνία:

— Φυλάξου, Φάβιε! Μὴν ἐκτίθεσαι, παιδί μου. Φυλάξου!.... Ἔφτασα!....

Ταχύτερος ὅμως ἀπ' τὸν Βουαροζέ, ὁ Πέπες, ὁ ὁποῖος εἶχε δέσει πειὰ τὸν δὸν 'Εστεβάν, πήδησε ἐπάνω, ὥρμησε κατὰ τοῦ Διὰζ ἀπὸ πίσω καὶ τὸν ἔσφιξε τόσο δυνατὰ ἐπάνω στὸ στῆθος του, ὥστε τὸ μαχαῖρι τοῦ Μεξικανοῦ φονηᾶ τῶν 'Ινδῶν ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια του.

Τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, ἔφτασε στὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς κι' ὁ Βουαροζέ. 'Αγκάλιασε μὲ λαχτάρα τὸν Φάβιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν πρέπει νὰ ριψοκινδυνεύης ἔτσι ἀπερίσκεπτα, Φάβιε. 'Η ζωή σου εἶνε πολύτιμη καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μᾶς.

'Ο Πέτρος Διὰζ κατέβαλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ δυνατὸ σφίξιμο τοῦ Πέπε. 'Αλλὰ ὁ κυνηγὸς ἦταν ἀκατάβλητος. Τὰ γερὰ μπράτσα του σφίγκανε τὸν Μεξικανό, σὰν μέσα σὲ σιδερένιο μάγκανο.

Βλέποντας τὸ θέαμα αὐτό, ὁ Βουαροζὲ πλησίασε τὸν Διάζ, στάθηκε μπρός του καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ πάρη ἡ ὀργή! Γιατὶ κάνεις σὰν δαιμονισμένος; Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τίποτε μαζύ σου, διάβολε! Σοῦ τὸ εἴπαμε καθαρὰ καὶ ξάστερα: Μπορεῖς νὰ φύγης ἂν θέλεις.

— Ναί, εἶπε κι' ὁ Πέπες, κρατῶντας πάντα σφιχτὰ τὸν Διάζ, μπορεῖς νὰ φύγης ἐλεύθερα, δαιμονισμένε. Δὲν ζητᾶμε τίποτε ἀπὸ σένα.

— Ὄχι! μούγκρισε ὁ Διὰζ περιφρονητικά. Θὰ μείνω ἐδῶ κοντὰ στὸν ἀρχηγό μου.

— 'Ο ἀρχηγός σου θὰ πεθάνη! εἶπε ἀπότομα ὁ Πέπες.

— Θὰ τὸν ὑπερασπίσω καὶ θὰ πεθάνω μαζύ του!

Τὰ μάτια τοῦ κυνηγοῦ ἄστραψαν.

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, ἀγρίμι, φώναξε ἀπειλητικὰ στὸ Διάζ, δὲν συνηθίζω νὰ δίνω δυὸ φορὲς στὴ σειρὰ χάρι στοὺς ἀντιπάλους μου. Σκέψου καλά, ἀλλοιῶς σὲ στέλνω αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸν Ἄδη!....

— Δὲν σᾶς φοβοῦμαι, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ Διάζ.

'Η ὀργὴ τοῦ Πέπε ἦταν πειὰ ἀσυγκράτητη. Θὰ σκότωνε τὸν Διάζ, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ Φάβιος.

— Στάσου, Πέπε! φώναξε στὸν κυνηγό. Μὲ τοὺς γενναίους, πρέπει νὰ εἴμαστε γενναῖοι.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Φάβιος ἔσκυψε κάτω, πῆρε τὸ μαχαῖρι τοῦ Διὰζ καὶ πλησιάζοντάς τον εἶπε στὸν Πέπε:

— Ἄφησέ τον ἐλεύθερο, Πέπε.

'Ο Πέπες ὑπάκουσε. Ἄφησε ἐλεύθερο τὸν Διάζ.

'Ο Φάβιος ἔδωσε τὸ μαχαῖρι στὸν Μεξικανὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάρτε τὸ μαχαῖρι σας, κύριε Διάζ. Δὲν εἶσθε ἐχθρός μας. Δὲν θέλουμε τὸ κακό σας. Μὴν ἀνακατεύεσθε συνεπῶς στὶς ὑποθέσεις μας.

'Ο Διὰζ ἦταν ἀκόμα ἐξαγριωμένος.

— Ἦρθα ἐδῶ, ἀπάντησε, μαζὺ μὲ τὸν ἀρχηγό μου δὸν 'Εστεβάν. Πῶς λοιπὸν μοῦ ζητᾶτε νὰ τὸν ἐγκαταλείψω, νὰ τὸν προδώσω; Θὰ μείνω μαζύ του.

— Μὴ θὲς νὰ συνταυτίσης τὴν τύχη σου μὲ τὴν τύχη τοῦ ἀρχηγοῦ σου, εἶπε ὁ Πέπες. 'Ο δὸν 'Εστεβὰν θὰ πεθάνη.

— Τότε θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζύ του.

— Ξεροκέφαλε, πεισματάρη!.... μουρμούρισε ὁ Βουαροζέ.

'Ο Πέπες ἔτρεμε ἐπίσης ἀπ' τὸ θυμό του.

Κάτω στὴ γῆ ξαπλωμένος ὁ δὸν 'Εστεβάν, δεμένος σφιχτά, ἄφριζε ἀπὸ μανία, προσπαθῶντας, τοῦ κάκου, νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπ' τὰ δεσμά του.

□□□□ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ □□□□

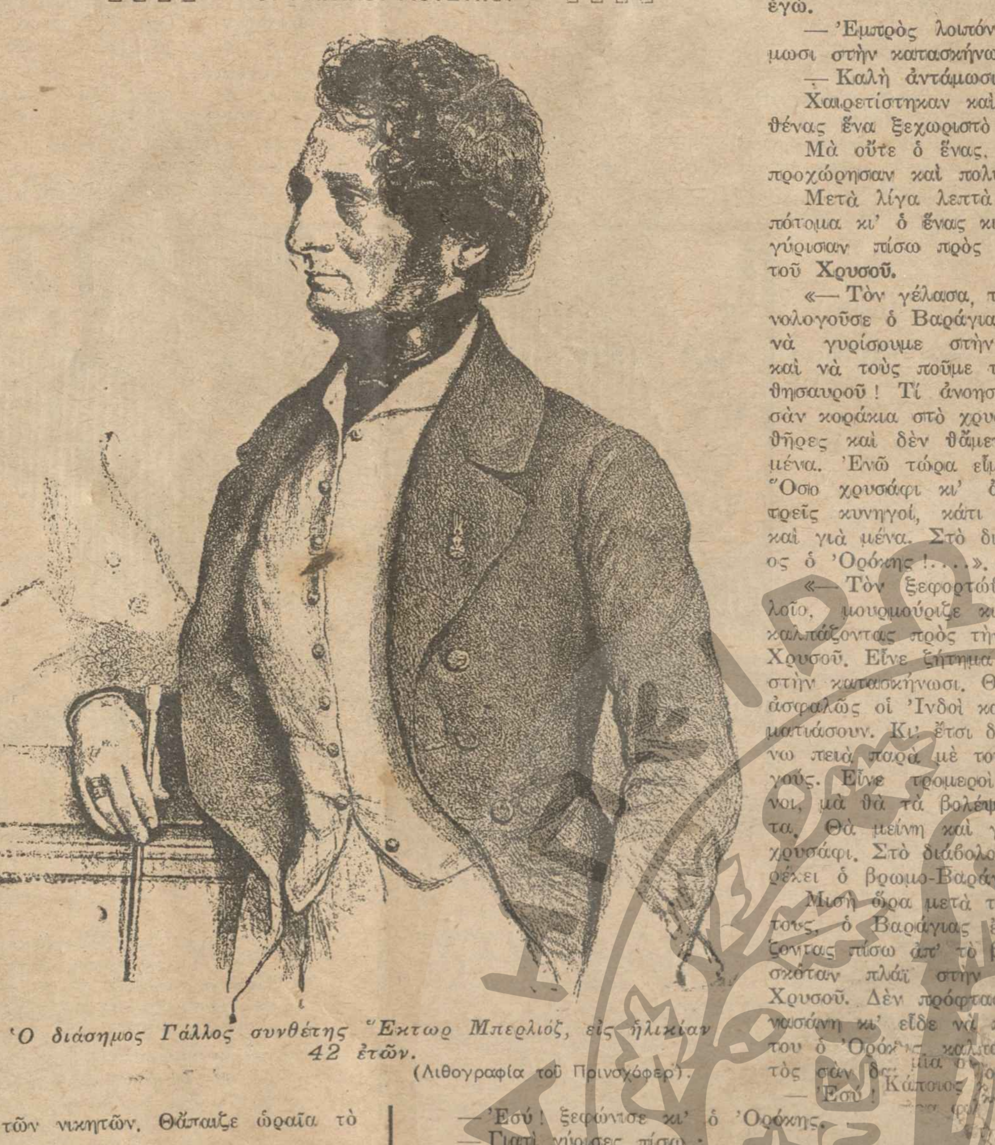

'Ο διάσημος Γάλλος συνθέτης Ἔκτωρ Μπερλιόζ, εἰς ἡλικίαν 42 ἐτῶν.

(Λιθογραφία τοῦ Πρινσχόφερ).

Καὶ στὴν περίστασι αὐτὴ ἐπενέβη πάλι ὁ Φάβιος.

— Κύριε Διάζ, εἶπε μὲ γλυκειὰ καὶ ἤρεμη φωνή, θαυμάζω τὴν πίστι σου καὶ τὴν ἀφοσίωσί σου στὸν ἀρχηγό σου. Μὴν ἐπιμένης ὅμως περισσότερο. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο γιὰ ἕναν γενναῖο ἄνδρα, σὰν καὶ σᾶς.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ Διάζ.

— 'Ακοῦστε με, κύριε Διάζ: Τί θὰ κάνατε στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ σᾶς ἔκλεβε τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσία σας; Τί θὰ κάνατε στὸ δολοφόνο τῆς μητέρας σας; 'Ο κλέφτης τοῦ ὀνόματός μου, ὁ δολοφόνος τῆς μητρός μου, εἶνε ὁ δὸν 'Εστεβάν, ὁ 'Αντώνιο Μεδιάνας. 'Επιμένετε λοιπὸν ἀκόμα, θέλετε ἀκόμα νὰ συμμερισθῆτε τὴν τύχη ἑνὸς δολοφόνου;

'Ο Διὰζ κατσούφιασε. Ἔρριξε ἕνα θλιβερὸ βλέμμα στὸν δὸν 'Εστεβὰν καὶ δὲν μίλησε. Τί μποροῦσε νὰ πῆ πειά; Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶχαν δίκηο. Πέταξε κατόπιν τὸ μαχαῖρι του κάτω καὶ ἀπομακρύνθηκε μερικὰ βήματα, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο στὸ στῆθος.

Τὰ λόγια τοῦ Φαβίου εἶχαν νικήσει τὸ πεῖσμα του, εἶχαν σβύσει τὸν θυμό του.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, μέσα ἀπ' τὸ βοῦρκο τῆς πλαγινῆς λίμνης, πρόβαλε ἕνα ἀλλόκοτο ὑποκείμενο, ἕνας ἄνθρωπος βουτηγμένος στὴ λάσπη, ἀπ' τὴν κορφὴ ὥς τὰ νύχια, ἀπαίσιος καὶ ἀηδής. Ἕνα σατανικὸ χαμόγελο ἄστραφτε στὸ λασπωμένο πρόσωπό του.

Ἦταν ὁ Κουχίλος.

'Ο τυχοδιώκτης εἶχε παρακολουθήσει τὰ πάντα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἦταν κρυμμένος. Καὶ τώρα ἑτοιμαζόταν νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τῶν νικητῶν. Θἄπαιζε ὡραῖα τὸ μέρος του, ὁ ἄθλιος αὐτός.

Ἂν ὁ δὸν 'Εστεβὰν κατεδικάζετο εἰς θάνατον, ποιὸς θὰ ἐκτελοῦσε τὴν ἀπόφασι τῶν τριῶν κυνηγῶν; Ποιὸς θὰ ἐσφαγίαζε τὸν 'Αντώνιο Μεδιάνα; Χρειαζόταν ἕνας δήμιος. Ἦταν ἀδύνατον λοιπὸν νὰ μὴ δεχθοῦν τὴν ὑπηρεσία ποὺ θὰ τοὺς ἐπρόσφερε οἱ τρεῖς κυνηγοί. Γιατὶ οὔτε ὁ Βουαροζέ, οὔτε ὁ Πέπες καὶ πολὺ περισσότερο οὔτε ὁ Φάβιος, δὲν θὰ δεχόντουσαν νὰ βάψουν τὰ χέρια τους στὸ αἷμα τοῦ Μεδιάνα.

'Η κρίσιμη στιγμὴ συνεπῶς εἶχε φτάσει....

Η ΔΙΨΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως, ὁ 'Ορόκης κι' ὁ Βαράγιας, βλέποντας πόσο δύσκολη ἦταν ἡ θέσι τοῦ ἀρχηγοῦ τους, μὰ κι' αὐτῶν τῶν ἰδίων, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαχόμενοι ἐναντίον τῶν τριῶν κυνηγῶν, πήδησαν στ' ἄλογά τους κι' ἐτράπησαν σὲ φυγήν.

'Εκάλπαζαν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὴν ἔρημη ζούγκλα, ὥσπου τέλος ἐστάθηκαν.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ 'Ορόκης.

— Αὐτὸ σκέφτομαι κι' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Βαράγιας.

— Θ' ἀφήσουμε ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρυσάφι στοὺς κυνηγούς;

— Ὄχι, διάβολε, ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι.

— Τότε; Νὰ γυρίσουμε πίσω;

— Δὲν τὸ βρίσκω φρόνιμο.

— Νὰ πᾶμε στὴν κατασκήνωσι καὶ νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς συντρόφους μας. Ἔτσι, ὅλοι μαζύ, θὰ ξεκάνουμε εὔκολα τοὺς τρεῖς κυνηγούς.

— Θαυμασία ἰδέα!

— Ὥστε, ἐμπρός. Ἂς μὴ χάνουμε καιρό.

— 'Εμπρός.

'Ετοιμάστηκαν νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους.

— Στάσου! εἶπε ἔξαφνα ὁ Βαράγιας στὸν 'Ορόκη.

— Τί τρέχει;

— Δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε μαζὺ κι' οἱ δυό. Ἂς πάρει καθένας ἕνα ξεχωριστὸ δρόμο. Ἔτσι θ' ἀποφύγουμε τοὺς 'Ινδούς, ποὺ θὰ παραφυλᾶνε ἴσως στὸ δάσος.

— 'Ωραία ἰδέα! Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ.

— 'Εμπρὸς λοιπόν. Καλὴ ἀντάμωσι στὴν κατασκήνωσι.

— Καλὴ ἀντάμωσι...

Χαιρετίστηκαν καὶ πῆρε ὁ καθένας ἕνα ξεχωριστὸ δρόμο.

Μὰ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος προχώρησαν καὶ πολύ.

Μετὰ λίγα λεπτὰ στάθηκαν ἀπότομα κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος καὶ γύρισαν πίσω πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ **Χρυσοῦ.**

«— Τὸν γέλασα, τὸν ἀχρεῖο, μονολογοῦσε ὁ Βαράγιας. 'Ακοῦς λέει νὰ γυρίσουμε στὴν κατασκήνωσι καὶ νὰ τοὺς ποῦμε τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυροῦ! Τί ἀνοησία! Θἄπεφταν σὰν κοράκια στὸ χρυσάφι οἱ χρυσοθῆρες καὶ δὲν θἄμενε τίποτε γιὰ μένα. 'Ενῶ τώρα εἶμαι μόνος μου. Ὅσο χρυσάφι κι' ἂν πάρουν οἱ τρεῖς κυνηγοί, κάτι θὰ περισσέψη καὶ γιὰ μένα. Στὸ διάβολο ὁ ἠλίθιος ὁ 'Ορόκης!....».

«— Τὸν ξεφορτώθηκα, τὸν γελοῖο, μουρμούριζε κι' ὁ 'Ορόκης, καλπάζοντας πρὸς τὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ. Εἶνε ζήτημα ἂν θὰ φτάση στὴν κατασκήνωσι. Θὰ τὸν πιάσουν ἀσφαλῶς οἱ 'Ινδοὶ καὶ θὰ τὸν κομματιάσουν. Κι' ἔτσι δὲν ἔχω νὰ κάνω πειὰ παρὰ μὲ τοὺς τρεῖς κυνηγούς. Εἶνε τρομεροὶ κι' ἐπικίνδυνοι, μὰ θὰ τὰ βολέψω τὰ πράγματα. Θὰ μείνη καὶ γιὰ μένα λίγο χρυσάφι. Στὸ διάβολο κι' ἀκόμα παρέκει ὁ βρωμο-Βαράγιας!....».

Μισὴ ὥρα μετὰ τὸν ἀποχωρισμό τους, ὁ Βαράγιας ἔφτασε καλπάζοντας πίσω ἀπ' τὸ βράχο ποὺ βρισκόταν πλάϊ στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ. Δὲν πρόφτασε ὅμως ν' ἀνασάνη κι' εἶδε νὰ προβάλη μπρός του ὁ 'Ορόκης, καλπάζοντας κι' αὐτὸς σὰν δα[illegible]ος.

— 'Εσύ! Κάποιος [illegible] κατάπληκτος.

— 'Εσύ! ξεφώνισε κι' ὁ 'Ορόκης.

— Γιατὶ γύρισες πίσω;

— Κι' ἐσύ;

— Γιὰ τὸ χρυσάφι.

— Κι' ἐγὼ γιὰ τὸ χρυσάφι.

— Βέβαια, θἆταν ἀστεῖο νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς συν[illegible]υς μας. Δὲν θἄμενε γιὰ μᾶς τίποτε.

— Καλὰ ποὺ τὸ κατάλαβες.

— Ὥστε μὲ κοροΐδεψες;

— Μήπως ἐσὺ δὲν μὲ κοροΐδεψες;

— Εἶσαι ἕνας ἀχρεῖος!

— Κι' ἐσὺ ἕνας ἄθλιος!

Ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τραβήξουν τὰ μαχαίρια τους καὶ ν' ἀλληλοσφαγοῦν.

Μὰ πρῶτος συνῆλθε ὁ Βαράγιας.

('Ακολουθεῖ)

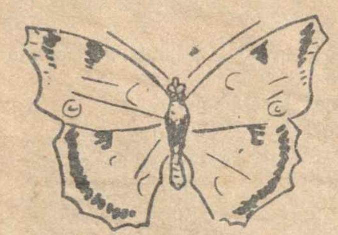

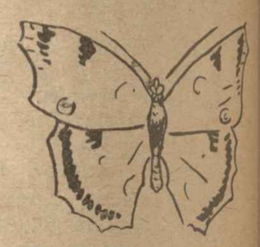

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ R. GRACIEUX

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΡΕ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΦΛΩΡΑ, χορεύτρια, 23 χρόνων. ΕΝΑΣ ΚΟΜΗΣ, 34 χρόνων. Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΡΕ, 40 χρόνων. ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ.

(Σ' ἕνα θεωρεῖο τοῦ καμπαρέ. Ὁ κόμης καὶ ἡ Φλώρα κάθονται σ' ἕνα τραπεζάκι. Ὁ διευθυντὴς παρακολουθεῖ τὴ συνομιλία τους ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ τραπέζι).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ἔχετε ὡραῖα μάτια, δεσποινίς.

ΦΛΩΡΑ, *(χαμογελῶντας)*.—Ἀλήθεια;

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δὲν πιστεύω νὰ τ' ἀκοῦτε αὐτὸ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή σας. Καὶ τὸ στόμα σας εἶνε θαυμάσιο. Μοῦ ἐπιτρέπετε βέβαια νὰ τὸ φιλήσω...

ΦΛΩΡΑ, *(ἀφηρημένα)*.—Βέβαια.

(Ὁ κόμης ἐπιχειρεῖ νὰ τὴ φιλήσῃ στὰ χείλη. Ἐκείνη ὅμως ἀποτραβιέται).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Δὲν θέλετε; Κι' ὅμως πρὸ ὀλίγου μοῦ δώσατε τὴν ἄδεια νὰ σᾶς φιλήσω. Μιλῆστε μου λοιπόν. Γιατί φαίνεστε τόσο ἀφηρημένη; Τί συλλογίζεστε;

ΦΛΩΡΑ. — Συλλογίζομαι ἂν χόρεψα καλὰ ἀπόψε.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Χορέψατε ὡραῖα, δεσποινίς. Ἀλλὰ γιατί τὸ ἕνα σας πόδι εἶνε δεμένο;

ΦΛΩΡΑ.—Ἕνα βράδυ γλύστρησα χορεύοντας, ἔπεσα καὶ χτύπησα ἄσχημα στὸ ἀριστερὸ γόνατο.

Ο ΚΟΜΗΣ—Καὶ δὲν μπορέσατε νὰ χορέψετε τὸ ἄλλο βράδυ;

ΦΛΩΡΑ.—Ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ χορέψω καὶ χόρεψα. Ἀλλὰ ἔτσι τὸ πόδι μου χειροτέρεψε. Κι' ὅμως χορεύω κάθε βράδυ.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Θὰ πονᾶτε πολὺ ὅταν χορεύετε.

ΦΛΩΡΑ. — Ναί, πονῶ.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ξεκουρασθῆτε μερικὲς μέρες;

ΦΛΩΡΑ. — Ὄχι. Ἔχω κάνει συμβόλαιο μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ καμπαρὲ πὼς θὰ χορεύω κάθε βράδυ, ἐπὶ ἕνα χρόνο.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Πόσο σᾶς λυπᾶμαι!

ΦΛΩΡΑ. — Ἀλήθεια; Κι' ὅμως δὲν εἶμαι συνηθισμένη νὰ μὲ λυποῦνται.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Καϋμένη μικροῦλα! Πίνετε ἀκόμα ἕνα ποτῆρι σαμπάνια;

ΦΛΩΡΑ. — Εὐχαριστῶ. Ζαλίστηκα κιόλας μὲ τὸ ἕνα ποτῆρι ποὺ ἔπια. Δὲν εἶμαι συνηθισμένη.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Μὰ πῶς; Δὲν εἴσαστε πάντα χορεύτρια;

ΦΛΩΡΑ. — Ὄχι. Μόνον δυὸ μῆνες βρίσκομαι ἐδῶ μέσα.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Καὶ ποῦ εἴσαστε πρίν;

ΦΛΩΡΑ. — Ἐργαζόμουν σ' ἕνα γραφεῖο. Ἀλλὰ... μ' ἔδιωξαν.

Ο ΚΟΜΗΣ. — Γιατί;

ΦΛΩΡΑ.—Γιατὶ... γιατὶ ἔμαθαν πὼς ἔχω ἕνα παιδί. Μὰ γιατί μὲ ρωτᾶτε; Τί σᾶς νοιάζει ἐσᾶς γιὰ ὅλ' αὐτά; Ναί, λοιπόν, ἔχω ἕνα παιδί. Κι' εἶνε ἄρρωστο... ἄρρωστο... Κι' ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ εἶμ' ἐδῶ, νὰ χορεύω, νὰ πίνω καὶ νὰ γελῶ...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Καϋμένη μικροῦλα!... Κι' ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σας ποῦ εἶνε;

ΦΛΩΡΑ. — [illegible] τὸ ξάπ[illegible]τέλειψε. Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ ρθῶ ἐδῶ καὶ νὰ γίνω χο[illegible] Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν μὲ δέχτηκαν. Τραγουδῶ, χορεύω, καὶ μὲ πονεμένο πόδι ἀκόμα, γιὰ τὸ παιδί μου.

(Ὁ διευθυντὴς πλησιάζει ἔξαφνα τὴ Φλώρα καὶ τῆς κάνει νόημα πὼς θέλει νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἡ Φλώρα σηκώνεται).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, *(σιγανά, μὰ καὶ θυμωμένα)*. — Θὰ μὲ καταστρέψῃς [illegible] αὐτά σου τὰ καμώματα. Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ πίνῃς ὅταν σοῦ κερνοῦν; Πῶς θὰ κερδίσω λοιπὸν ἐγὼ χρήματα; Τί κατάστασις εἶνε αὐτή; Ἐπίσης σοῦ εἶπα ν' ἀφήσῃς αὐτὸ τὸ θλιβερὸ ὕφος. Οἱ πελάτες μου θέλουν κέφι, δροσιά, γέλιο. Θὰ τοὺς κάνῃς νὰ μὴν ξαναπατήσουν ἐδῶ μέσα. Πιέ, μέθυσε, γέλασε, ἐρωτοτρόπησε, λοιπόν... Ἂν ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς αὐτὸ τὸ μελαγχολικὸ ὕφος καὶ νὰ μὴν πίνῃς, τότε θ' ἀναγκασθῶ νὰ σὲ διώξω.

ΦΛΩΡΑ.—Ὄχι, κύριε διευθυντά, μὴ μοῦ τὸ κάνετε αὐτὸ τὸ κακό. Τώρα μάλιστα ποὺ εἶνε ἄρρωστο τὸ παιδί μου.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Λοιπόν, κάνε ὅ,τι σοῦ λέω.

ΦΛΩΡΑ.—Ναί, ναί, θὰ κάνω ὅ,τι θέλετε.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Πήγαινε λοιπὸν ξανὰ στὴ θέσι σου καὶ προσπάθησε νὰ διασκεδάσῃς τὸν κύριο. Φαίνεται πλούσιος καὶ γενναιόδωρος. Κι' εἶνε, φαίνεται, κόμης. Φορεῖ μιὰ καρφίτσα στὴ γραβάτα του, μὲ κορῶνα εὐπατρίδου. Μὴ τὸν ἀφήσεις νὰ φύγῃ.

ΦΛΩΡΑ.—Ναί, ναί.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Πρόσεξε! Ἂν δὲν συμμορφωθεῖς μ' ὅσα σοῦ εἶπα, θὰ διαλύσω τὸ συμβόλαιο μαζύ σου.

ΦΛΩΡΑ.—Θὰ συμμορφωθῶ, θὰ συμμορφωθῶ.

(Ὁ διευθυντὴς φεύγει. Ἡ Φλώρα ξαναπηγαίνει στὴ θέσι της).

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μὲ συγχωρεῖτε... Ἀλλὰ... δὲν μοῦ λέτε τί σᾶς ἤθελε ὁ διευθυντής; Τὸν ἔβλεπα νὰ σᾶς μιλάῃ κάπως ἄγρια.

ΦΛΩΡΑ, *(προσπαθῶντας νὰ δώσῃ ἕνα χαρούμενο ὕφος στὸ πρόσωπό της)*.—Ἆ, εἶνε καλός, εἶνε πολὺ καλός. Μοῦ ἔδωσε κάποιες ὁδηγίες γιὰ τὸν χορὸ ποὺ θὰ χορέψω πιὸ ὕστερα. Κι' εἶμαι τόσο εὐχαριστημένη ἀπόψε! Ἔχω ἕνα κέφι!... Θέλω νὰ πιῶ, νὰ διασκεδάσω. Πέστε νὰ φέρουν κι' ἄλλη σαμπάνια.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μὰ πρὸ ὀλίγου δὲν θέλατε.

ΦΛΩΡΑ.—Ὄχι, ὄχι, διψῶ...

(Ὁ κόμης γεμίζει τὸ ποτῆρι της μὲ σαμπάνια Ἡ Φλώρα τὸ πίνει μονομιᾶς).

ΦΛΩΡΑ.—Δῶστε μου κι' ἄλλο.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Εἶσαι ἀλήθεια πολὺ ἰδιότροπη. Λίγη ὥρα πρὶν ἔκανες πὼς δὲν ξέρεις νὰ πιῇς. *(Τῆς ξαναγεμίζει τὸ ποτῆρι. Ἐκείνη ξαναπίνει).*

Ἡ Φλώρα σηκώνεται μὲ βήματα κλονιζόμενα καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα...

ΦΛΩΡΑ.—Ἆ, εὐχαριστῶ!... Τί ὡραῖο, ἀφράτο ποτό!... Σοῦ φιλάει τὰ χείλη καθὼς τὸ πίνεις.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Λοιπόν, πῶς πάει ὁ πόνος τοῦ ποδιοῦ σας;

ΦΛΩΡΑ.—Τὰ πήρατε πολὺ στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια μου. Δὲν εἶνε παρὰ ἕνα τσαγκρούνισμα. Ἂς πιοῦμε λοιπὸν ἀκόμα σαμπάνια. Διψῶ... Ἆ, πῶς διψῶ!... *(Σηκώνει τὸ ποτῆρι της γεμάτο)*. Στὴν ὑγειά σας!...

Ο ΚΟΜΗΣ. — Στὴν ὑγειά σου, ὀμορφοῦλα μου. *(Πίνει)*. Ἆ, ἔτσι... Ξέρεις, λίγη ὥρα πρίν, μ' ἐστενοχώρησες. Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ξεσκάσω λίγο, καὶ μ' ἔκανες νὰ μελαγχολήσω.

ΦΛΩΡΑ.—Βέβαια, βέβαια... Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ πιστέψετε τὰ λόγια μου. Σᾶς ἔκανα σκέρτσα, γιὰ νὰ σᾶς συγκινήσω λιγάκι. Μὰ τώρα ἔχω κέφι. Πολὺ κέφι... Εἴδατε πόσο ἤπια!... Καὶ θέλω κι' ἄλλο, κι' ἄλλο...

Ο ΚΟΜΗΣ.—Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς ζαλίστηκες κιόλας.

ΦΛΩΡΑ.—Ὄχι, ὄχι. Αὐτὰ εἶνε τὰ σκέρτσα μου... Χά! Χά! Μὴ δίνετε σημασία. Οὔτε παιδὶ ἔχω, οὔτε εἶνε ἄρρωστο. Σᾶς εἶπα ἕνα μεγάλο ψέμμα. Οὔτε εἶνε ἀλήθεια πὼς ἤμουν ἕνα ἀθῶο, ἀνήξερο κορίτσι, πὼς μὲ ξεγέλασε κάποιος καὶ πὼς ὕστερα μ' ἐγκατέλειψε. Εἶνε ὅλα ψέμματα. Εἶνε ὅλα κόλπα μιᾶς παληογυναίκας.

(Ἔρχεται πάλι ὁ διευθυντής. Βλέπει τ' ἄδεια μπουκάλια ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ χαμογελάει εὐχαριστημένος).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε κόμη. Θὰ σᾶς τὴν πάρω γιὰ λίγη ὥρα τὴ δεσποινίδα. Ἦρθε ἡ σειρά της νὰ χορέψῃ πάλι. Μὰ θὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα.

(Ἡ Φλώρα σηκώνεται μὲ βήματα κλονιζόμενα καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα, μὲ ἕνα ἀνθοστόλιστο κοντάρι στὸ χέρι γιὰ νὰ πάῃ νὰ χορέψῃ. Μὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν πλησιάζει μιὰ γυναικοῦλα τοῦ λαοῦ).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.—Κυρία, κυρία... Τὸ παιδί σας εἶνε πολὺ ἄσχημα. Πρέπει νὰ ρθῆτε ἀμέσως στὸ σπίτι.

ΦΛΩΡΑ, *(σὰν νὰ συνέρχεται ἔξαφνα ἀπὸ τὸ μεθῦσι της)*.—Τὸ παιδί μου!.. Τὸ ἀγγελοῦδι μου!... Τώρα... τώρα ἔρχομαι.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Ἦσαν ἀλήθεια λοιπὸν ὅλα!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, *(στὴ Φλώρα)*.—Δὲν μπορεῖς νὰ πᾷς τώρα. Εἶνε ἡ σειρά σου νὰ χορέψῃς.

ΦΛΩΡΑ.—Τὸ παιδί μου πεθαίνει, δὲν ἀκούσατε;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ χορέψῃς. Ὕστερα μπορεῖς νὰ πᾷς ὅπου θέλεις.

ΦΛΩΡΑ.—Ἔλεος... Ἄφησέ με νὰ φύγω.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Θὰ χορέψῃς πρῶτα. Ἡ μουσικὴ ἄρχισε, ὁ κόσμος περιμένει. Ἐμπρὸς λοιπόν...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξὺ κυρίου καὶ ὑπηρέτου:

—Δὲν μοῦ λές, Γιάννη, πόσα σοῦ δίνω κάθε μῆνα;

—Χίλιες δραχμές, ἀφεντικό!

—Δέχεσαι νὰ σοῦ δίνω χίλιες πεντακόσιες καὶ... νὰ μὴ μὲ κλέβῃς;

—Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀφεντικό; Δὲν μὲ συμφέρει.

* * *

Ἐκείνη. — Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ ἔκπληξις ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες γιὰ τὴ γιορτή μου;

Ἐκεῖνος. — Ἡ ἔκπληξις ἦταν... ὅτι δὲν θὰ σοῦ ἔδινα τίποτα ἐφέτος!

* * *

Μεταξὺ φίλων:

—Θέλεις νὰ δειπνήσῃς μαζύ μου ἀπόψε;

—Πολὺ εὐχαρίστως.

—Ἔ, τότε τρέξε στὸ σπίτι σου καὶ εἰδοποίησε νὰ βάλουν ἕνα σερβίτσιο περισσότερο. Σ' ἕνα τέταρτο ἔφτασα!...

* * *

Σ' ἕνα κουρεῖο, κοντὰ στὸ Μοναστηράκι, πρὸ ἐτῶν, ὑπῆρχε ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Ἰδοποιοῦμεν τὸ Σεβαστὸν κοινὸ ὅτι κόβομαι βεντοῦζες δι' ἰδικοῦ μηχανήματος καὶ ἰδικοῦ τεχνήτου. (Πωλοῦνται καὶ βδέλλες τῆς Κωπαΐδος ὡς εἶδος ἔγχιλοι!! Τρέξατε...»).

Μὲ τὴ λέξι «ἔγχιλοι» ὁ κουρεὺς ἤθελε, φαίνεται, νὰ πῇ ὅτι ἡ βδέλλες του ἦσαν μεγάλες σὰν... χέλια!

* * *

Μεταξὺ φίλων:

—Τὶς πρῶτες μέρες ποὺ παντρεύτηκα, δὲν ξέρεις πόσο ἀγαποῦσα τὴ γυναῖκα μου! Ἔτσι μοῦ 'ρχόταν νὰ τὴ φάω σὰν... λουκοῦμι!

—Καὶ τώρα;

—Ἆ, τώρα, φίλε μου, τί νὰ σοῦ πῶ; Μετανοῶ... ποὺ δὲν τὴν ἔφαγα!

* * *

Σ' ἕνα ἑστιατόριο κάθεται ἕνας πελάτης, δάσκαλος κατὰ τὰ φαινόμενα, καὶ διαβάζει τὸν κατάλογο.

—Παιδί!

—Διατάξτε, κύριε.

—Φέρε μου μισὴ μερίδα... ἀνορθογραφίες.

—Μά... δὲν ἔχουμε τέτοιο φαγητό.

—Ἀφοῦ δὲν ἔχετε, γιατί τὸ βάζετε στόν... κατάλογο;

* * *

Μεταξὺ φίλων:

—Γιάννη δῶσε μου ἕνα τσιγάρο.

—Δὲν ἔχω!

—Καὶ μήπως εἶχες ποτέ σου, ὅσες φορὲς σοῦ ζήτησα;...

—Καὶ μήπως εἶχες κι' ἐσὺ ποτέ σου, ὅταν... μοῦ ζητοῦσες;

ΦΛΩΡΑ.—Διῶξτε με καλύτερα, διῶξτε με... Τὸ παιδί μου πεθαίνει.... Τί νὰ τὰ κάνω πειὰ τὰ χρήματα;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Μὴν ξεχνᾶς ὅτι θὰ σοῦ χρειαστοῦν λεφτὰ γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας...

ΦΛΩΡΑ.—Ἄκαρδε!...

(Πηγαίνει πρὸς τὴ σκηνή, μὰ κλονίζεται καὶ σταματάει).

Ο ΚΟΜΗΣ, *(στὸ διευθυντή)*.—Πόσα θέλεις γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ φύγῃ;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Ὤ, κύριε!... Μὰ θὰ χάσω πολλά, ἂν δὲν χορέψει.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Φτάνουν χίλια φράγκα;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Εἶνε λίγα.

Ο ΚΟΜΗΣ.—Πάρε χίλια πεντακόσια. *(Ἀνοίγει τὸ πορτοφόλι του καὶ δίνει τὰ χρήματα στὸν διευθυντή).*

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Εὐχαριστῶ, κύριε κόμη... Ἂν καὶ ξέρετε...

Ο ΚΟΜΗΣ, *(στὴ Φλώρα)*.—Ἐμπρός, πᾶμε.

(Ἡ Φλώρα τὸν βλέπει δειλιασμένη καὶ διστακτική).

Ο ΚΟΜΗΣ, *(ὑποστηρίζοντάς την)*.—Ἔλα, φτωχὴ μικροῦλα. Μὴ διστάζεις... Ἔλα μαζύ μου... Μὴν κλαῖς. Θὰ σοῦ δώσω ὅλη τὴ χαρὰ ποὺ στερήθηκες ὥς τώρα. Σοῦ ἀξίζει κάθε εὐτυχία. Τὴν πλήρωσες μὲ τὰ δάκρυά σου. Ἔλα, πᾶμε... Καὶ ποιὸς ξέρει;... Ἴσως δὲν πεθάνει τὸ παιδί σου... Κι' ἂν πεθάνει αὐτό, ἴσως σοῦ στείλει ὁ Θεὸς ἕνα ἄλλο, ποὺ θὰ φέρῃ τ' ὄνομά μου... *(Φεύγουν).*

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.—Δὲν ἔκανα καλὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ μοῦ τὴν πάρῃ μόνο γιὰ χίλια πεντακόσια φράγκα. Ἔπρεπε νὰ ζητήσω περισσότερα. Ἔχασα μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία. Τί βλάκας, τί βλάκας ποὺ φάνηκα!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΓΩΝΕΣ... ΦΙΛΗΜΑΤΩΝ

(Ποιὸς κέρδισε τὸ ρεκὸρ τῶν ....περισσοτέρων φιλημάτων).

Τὰ φιλιά, τὰ γλυκὰ φιλιά, ἡ μεθυστικὴ ἕνωσις τῶν χειλιῶν, ἔγιναν καὶ... ἀντικείμενο ἀγῶνος! Μὴν παραξενεύεστε!... Μάλιστα! Ἔγινε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἕνας ἀγὼν φιλημάτων, ὅπως γίνονται στὰ στάδια οἱ ἀγῶνες δρόμου ἀντοχῆς καὶ ταχύτητος. Τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ συνέβη στὴ Λαγκαστρία τῆς Ἀγγλίας. Οἱ Λαγκαστριανοὶ εἶνε ἄνθρωποι πολὺ πρωτότυποι στὰ στοιχήματά τους...

Μιὰ μέρα λοιπὸν παρουσιάστηκε ἕνας Λαγκαστριανὸς καὶ διεκήρυξε ὅτι ἔβαζε στοίχημα 50 λίρες ἔναντι 5, νὰ δώσῃ σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας τόσα φιλήματα, ὅσα δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ δώσῃ αὐτὸς ποὺ θὰ ἤθελε νὰ τὸν συναγωνισθῇ.

Ὁ ἀντίπαλος βρέθηκε ἀμέσως. Τί θὰ ἔχανε; 5 λίρες μονάχα, ἐνῶ ὑπῆρχε ἡ ἐλπὶς νὰ κερδίσῃ 50 καὶ νὰ χορτάσῃ συγχρόνως φιλήματα μέσα σὲ τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα! Ἦταν ἄλλωστε ἀρραβωνιασμένος ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἀρκετὰ γυμνασμένος στὰ φιλήματα...

Ἀμέσως τότε κανονίσθησαν οἱ ὅροι τοῦ ἀγωνίσματος. Ὁρίστηκε ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ καὶ συμφωνήθηκε ὅτι δὲν θὰ λογαριαζόταν ὡς φίλημα κάθε φίλημα ποὺ δὲν θ' ἀκουγόταν εὐκρινῶς καὶ ὅτι σὲ κάθε φίλημα τὰ χείλη ἔπρεπε νὰ σφίγγωνται καὶ νὰ φιλοῦν μ' ὅλη τὴ δύναμί τους.

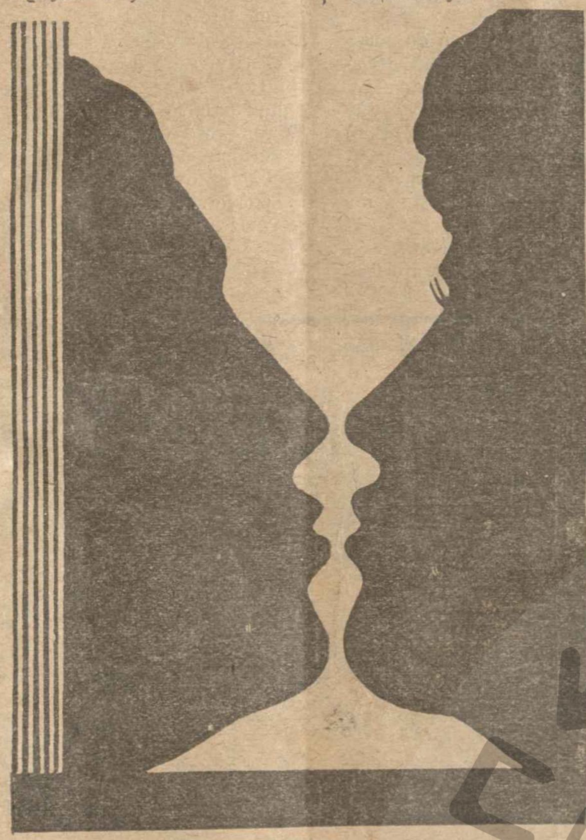

Χίλια φιλιὰ τὴν ὥρα!...

Πέντε διαδοχικὲς ἀποτυχίες φιλήματος, θὰ ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ θεωρηθῇ νικημένος ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ἀγωνιστάς.

Ὅταν ὅμως ἐκανονίσθησαν ὅλ' αὐτὰ μέσα σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ μπάρ, εἶδαν οἱ ἀντίπαλοι, οἱ ἑλλανοδίκαι, καθὼς καὶ τὸ περίεργο Κοινόν, ὅτι ἔλειπε τὸ κυριώτερο: τὰ χείλη, ποὺ θὰ δεχόντουσαν τὰ φιλήματα τῶν ἀντιπάλων. Καμμιὰ ἀπὸ τὶς κυρίες ποὺ βρισκόντουσαν στὸ κέντρο, δὲν προσέφερε τὰ δικά της...

Οἱ ἑλλανοδίκαι τότε διεκήρυξαν ὅτι ἡ σεμνοτυφία πρέπει νὰ τεθῇ κατὰ μέρος, ἀπέναντι τοῦ μεγάλου σκοποῦ τοῦ ἀγῶνος καὶ ὅτι ἐκείνη ποὺ θὰ δεχόταν νὰ φιληθῇ, θὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν νικητὴ τὸ μισὸ κέρδος. Ἄλλωστε, δὲν ὑπῆρχε λόγος παρεξηγήσεως, ἀφοῦ ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἦσαν γνωστοὶ μεταξύ τους καὶ λίγο-πολὺ συγγενεῖς. Ὁ κύκλος δηλαδὴ ἦταν στενός, σχεδὸν οἰκογενειακός.

Μερικὲς κυρίες τότε, τραβηγμένες ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸν πρωτότυπο ρόλο ποὺ θἄπαιζαν, παρουσιάστηκαν στὴν ἐπιτροπή. Ἀπ' αὐτὲς ἐξελέγησαν δύο, τῶν ὁποίων τὰ χείλη ἔδειχναν ὅτι ἦσαν καταλληλότατα γιὰ νὰ διεξαχθῇ ἡ μονομαχία τῶν φιλημάτων.

Ἐκεῖνος ποὺ πρότεινε τὸ στοίχημα, ἄρχισε πρῶτος τὰ φιλήματα. Ἐφιλοῦσε τελειότατα καὶ ἠχηρότατα καὶ μέσα σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας ἔδωσε περισσότερα ἀπὸ 1800 φιλιά, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε ἕνα!

Ὅταν ἐκεῖνος τελείωσε, ἄρχισε ὁ ἀντίπαλός του τὰ φιλήματα μὲ μεγάλη ταχύτητα, ἐλπίζοντας νὰ τὸν ξεπεράσῃ. Ἀλλὰ δὲν ὑπελόγισε, φαίνεται, καλὰ τὶς δυνάμεις του καὶ πολὺ γρήγορα ἐξαντλήθηκε. Ὕστερα ἀπὸ 55 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ μὲ 700 μόνον φιλιὰ στὸ ἐνεργητικό του, ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα, γιατὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸν κόπο του.

* * *

Τὸ ρεκὸρ ὅμως τῶν φιλημάτων τὸ ἀπέκτησε τελευταῖα ἕνας νεαρὸς Γερμανός, ὁ Κὰρλ Μπάουερ, ἀπὸ τὸ Μόναχο.

Ὁ νεαρὸς αὐτὸς Γερμανὸς βρισκόταν σὲ μιὰ συναναστροφή, ὅταν ἡ ὁμιλία γύρισε στὸ ζήτημα τῶν φιλιῶν. Κάποιος κύριος τότε παρετήρησε ὅτι ἡ φράσεις «χίλια φιλιὰ» καὶ «ἄπειρα φιλιά», ποὺ τόσο συχνὰ χρησιμοποιοῦν στὴν ἀλληλογραφία τους οἱ ἐρωτευμένοι, δὲν εἶνε παρὰ ποιητικὲς ὑπερβολὲς καὶ ὅτι κανεὶς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα τόσο μεγάλο ρεκὸρ φιλημάτων.

Ὁ νεαρὸς Γερμανὸς ὅμως ὑπεστήριξε τὸ ἐναντίον καὶ ἀνέλαβε νὰ δώσῃ στὰ χείλη τῆς λατρευτῆς του ἀρραβωνιαστικιᾶς 10,000 φιλιὰ σὲ διάστημα 10 ὡρῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ κάνῃ κάθε μισὴ ὥρα ἕνα διάλειμμα γιὰ νὰ πίνῃ κανένα ἀναψυκτικό.

Ἡ μνηστή του δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι, γιὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσῃ, ὡρίστηκαν οἱ πραγματογνώμονες καὶ τὸ πείραμα ἄρχισε.

Στὴν ἀρχὴ ὁ νεαρὸς Γερμανὸς φαινόταν ὅτι θὰ πραγματοποιοῦσε τὸν ἆθλο ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Στὸ τέλος τῆς πρώτης ὥρας εἶχε δώσει 2,000 φιλιὰ ὁ ἀθεόφοβος! Τὴ δεύτερη ὥρα πῆγε ἐπίσης πολὺ καλά... Ἀλλὰ κατὰ τὴν τρίτη ὥρα τὰ πράγματα ἄλλαξαν... Ἡ δυνάμεις του εἶχαν ἐξαντληθεῖ πειὰ καὶ στὸ ἑπτακοσιοστὸ φίλημα ὁ νεαρὸς Γερμανὸς ἔπεσε μισολιπόθυμος κάτω.

Χαλάλι του ὅμως! Κατέχει τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ τῶν φιλημάτων, ἀφοῦ ξεπέρασε κατὰ 200 φιλήματα τὸν Λαγκαστριανὸ συναθλητή του.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ο. ΧΕΝΡΥ

ΜΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ο Λιὰμ Τάουνσεν βγῆκε πολὺ νέος στὴ δημοσιογραφία. Ἡ πρώτη ἐφημερίδα στὴν ὁποία ἐργάστηκε ἦταν τὰ «Ἑσπερινὰ Νέα», ἕνα ἀπογευματινὸ λαϊκὸ φύλλο, ποὺ γέμιζε ἀποκλειστικὰ σχεδὸν μὲ τὰ διάφορα ἐγκλήματα, τὶς ληστεῖες καὶ τὰ κοινωνικὰ σκάνδαλα τοῦ Λονδίνου. Ὁ Τάουνσεν ἦταν γεννημένος γιὰ δημοσιογράφος. Ἔξυπνος, δραστήριος, ἐνεργητικός, εἶχε σημειώσει ἄπειρες ἐπιτυχίες. Ὁ διευθυντής του τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε γιὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ προσόντα του, καὶ τοῦ ἀνέθετε τὶς πιὸ δύσκολες ἐργασίες τῆς ἐφημερίδος...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Λιὰμ ἦταν ἀκόμα ἕνας ψηλὸς καὶ ἀδύνατος νέος, εἴκοσι τεσσάρων περίπου χρονῶν, καλόκαρδος καὶ γλυκομίλητος. Ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς συναδέλφους του, νὰ τοὺς φανῇ χρήσιμος σὲ κάθε περίστασι... Ὡστόσο ἐκεῖνοι ἐλάχιστα πράγματα ξέρανε ἀπὸ τὴν ἰδιωτική του ζωή. Τὸ μόνο ποὺ γνώριζαν ἦταν πὼς ὁ Λιὰμ εἶχε γυναῖκα καὶ παιδὶ καὶ ὅτι φαινότανε πολὺ ζηλιάρης.

Πέρασαν ἔτσι πέντε χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Λιὰμ εἶχε πολλὲς ἐπιτυχίες, ποὺ τὸν ἀνέδειξαν περισσότερο στὸ δημοσιογραφικὸ κόσμο. Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ παράξενη μεταβολὴ ἔγινε στὸ χαρακτῆρα του. Ὁ Τάουνσεν ἄρχισε νὰ παραμελῇ τὴν ἐργασία του, νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται πειὰ νὰ κάνῃ ἐπιτυχίες, ν' ἀδιαφορῇ καὶ γι' αὐτὸ τὸ ντύσιμό του... Εἶχε γίνει κακόκεφος, μελαγχολικὸς καὶ μισάνθρωπος.

Οἱ συνάδελφοί του, θέλοντας νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀλλαγὴ αὐτή, ἔλεγαν μεταξύ τους πὼς ὁ Λιὰμ εἶχε οἰκογενειακὰ βάσανα, πὼς τὸν εἶχε παρατήσει ἡ γυναῖκα του, παίρνοντας μαζύ της καὶ τὸ παιδί τους, καὶ πὼς ἔψαχνε τώρα νὰ τὴν βρῇ γιὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ...

Ὁ Λιὰμ Τάουνσεν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸ εἶχε ρίξει στὸ πιοτὸ τὸν τελευταῖο καιρό. Συχνὰ τοῦ συνέβαινε, ἐνῷ τὸν ἔστελνε ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος νὰ κάνῃ μιὰ ἔρευνα, νὰ λησμονῇ τὴν ἀποστολή του καὶ νὰ γυρνᾷ στὰ γραφεῖα μεθυσμένος... Ὁ δημοσιογράφος αὐτός, ποὺ ξεχώριζε ἄλλοτε μέσα σ' ὅλους τοὺς συναδέλφους του γιὰ τὸ καλὸ καὶ στρωτό του γράψιμο, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ μὴ μπορῇ πειὰ νὰ διατυπώσῃ τὶς σκέψεις του!... Τοῦ κάκου οἱ φίλοι του καὶ συνάδελφοί του τὸν παρακαλούσανε νὰ τοὺς πῇ τί τοῦ συνέβαινε, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν, ἂν περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τους... Ὁ Τάουνσεν δὲν ἤθελε νὰ τοὺς δώσῃ ἐξηγήσεις... Ὡστόσο, ἔλεγε κάθε τόσο τοῦ ἀρχισυντάκτου του πὼς δὲν θὰ ἀργοῦσε ἡ μέρα ποὺ θὰ σημείωνε καὶ πάλι μιὰ πρώτης τάξεως δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία.

— Καὶ τὴν εἴδησι αὐτὴ — συμπλήρωνε — δὲν θὰ τὴν ἔχῃ καμμιὰ ἄλλη ἐφημερίδα! Θὰ εἶνε ἀποκλειστικὴ ἐπιτυχία μας!

* * *

Σωριάστηκε κάτω νεκρός!...

Ἕνα ἀπόγευμα οἱ ρεπόρτερ τῶν «Ἑσπερινῶν Νέων» ἑτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν. Εἶχε περάσει ἡ ὥρα τέσσερες καὶ δὲν εἶχε συμβεῖ τίποτε τὸ ἐξαιρετικό, τὸ ἄξιο λόγου, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Οἱ συντάκται τῆς ὕλης εἶχαν κατεβεῖ στὸ τυπογραφεῖο γιὰ νὰ κλείσουν τὶς σελίδες. Ἦσαν ἄκεφοι, γιατὶ τὸ φύλλο δὲν θὰ εἶχε «ζωή», καμμιὰ χτυπητὴ εἴδησι... Ἔξαφνα μπῆκε στὸ γραφεῖο τῆς συντάξεως ὁ Λιὰμ Τάουνσεν. Κρατοῦσε τὸ καπέλλο του στὸ χέρι. Τὰ μακρυὰ μαλλιά του ἦσαν κολλημένα στὸ μέτωπο ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα. Τὸ ξεκουμπωμένο κολλάρο του, τὸ ἀνοιχτὸ γελέκο του ἡ λαχανιασμένη ἀναπνοή του, ὅλα μαρτυροῦσαν ὅτι εἶχε κάνει πολὺ δρόμο τρέχοντας.

— Ἐπὶ τέλους! φώναξε θριαμβευτικά. Ἔχω ἀπόψε νὰ σᾶς δώσω μιὰ πρώτης τάξεως εἴδησι, τὴν εἴδησι ποὺ σᾶς ἔλεγα τόσον καιρό... Δὲν θὰ τὴν ἔχῃ καμμιὰ ἄλλη ἐφημερίδα.

— Μπράβο, Λιάμ! εἶπε ὁ ἐπὶ τῆς ὕλης τῆς τελευταίας σελίδος. Ἦρθες στὴν κατάλληλη στιγμή... Δὲν εἴχαμε τίποτα σήμερα καὶ ἡ ἐφημερίδα μας θὰ ἔβγαινε νεκρή... Δὲν μοῦ λὲς ὅμως, εἶνε ἐνδιαφέρουσα ἡ εἴδησίς σου;

— Ἕνα ἔγκλημα... Μιὰ οἰκογενειακὴ τραγῳδία...

— Πῶς τὴν ἔμαθες;

— Τὴν εἶδα νὰ γίνεται μπρὸς στὰ μάτια μου, πρὶν ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας...

— Πολὺ καλὴ εἴδησι... Σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ τὴν γράψῃς γρήγορα, γιατὶ δὲν μᾶς παίρνει ἡ ὥρα... Σὲ λίγο πρέπει νὰ κλείσουμε τὸ φύλλο... Σοῦ δίνω διορία ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν γράψω γρήγορα... Μὰ ἡ εἴδησι αὐτὴ θὰ γίνῃ μεγάλη. Γνωρίζω πολλὲς λεπτομέρειες τῆς ὑποθέσεως... Πρέπει νὰ τὴ βάλετε ὁλόκληρη, χωρὶς νὰ κόψετε τίποτα... Θὰ ἔχουμε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία...

— Δὲν μοῦ λές, μὲ δυὸ λόγια, περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἕνας σύζυγος σκότωσε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του καὶ ὕστερα αὐτοκτόνησε...

— Οἰκογενειακὴ τραγῳδία, πράγματι... Ἔλα, ἄρχισε νὰ γράφῃς. Θὰ παίρνω ἕνα-ἕνα τὰ χειρόγραφα...

* * *

Ὁ Λιὰμ Τάουνσεν κάθησε σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ τὴν εἴδησι. Τὸ χέρι του ἔτρεχε πάνω στὸ χαρτί. Ὁ δημοσιογράφος εἶχε ξαναβρεῖ τὴν παληά του πνευματικὴ διαύγεια. Ἡ μιὰ γραμμὴ ἀκολουθοῦσε τὴν ἄλλη, χωρὶς τὴν παραμικρὴ διόρθωσι.

Οἱ συνάδελφοί του, ποὺ εἶχαν σκύψει πάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους του καὶ διάβαζαν τί ἔγραφε, κυτταζόντουσαν μὲ κατάπληξι. Ὁ Λιὰμ εἶχε ξαναγίνει ὁ ταχυγράφος ρεπόρτερ ποὺ κατέχει καλὰ τὸ θέμα του καὶ τὸ διατυπώνει ἀβίαστα, μὲ σαφήνεια καὶ ἀκριβολογία. Τὸ μυαλό του εἶχε καθαρίσει ἀπὸ τὴν ὁμίχλη ποὺ τὸ θόλωνε τόσον καιρό...

Ἔξαφνα ὁ Τάουνσεν σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἔρριξε γύρω του μερικὲς ματιές, χωρὶς καμμιὰ λάμψι ἢ ἔκφρασι. Φαινόταν σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ ξαναθυμηθῇ κάτι... Ἔκανε πολὺ ζέστη στὸ γραφεῖο. Ὁ Λιὰμ ἔβγαλε τὸ σακκάκι του, μὲ κινήσεις μηχανικές, σὰν νὰ μὴ εἶχε συναίσθησι τί κάνει. Στὸ μεταξύ, οἱ ἄλλοι συνάδελφοι πήγανε νὰ εἰδοποιήσουν τὸν συντάκτη τῆς ὕλης γιὰ τὴν αἰφνιδία μεταμόρφωσι τοῦ Λιάμ.

— Μπράβο, Τάουνσεν! εἶπε ἐκεῖνος, πλησιάζοντας τὸν ρεπόρτερ Ξανάγινες ὁ παληὸς καλὸς δημοσιογράφος. Μά, θέλω νὰ μοῦ πῇς ποὺ ἔμαθες ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες... Δὲν πιστεύω νὰ τὶς κατεβάζῃς ἀπὸ τὸ κεφάλι σου...

— Μὰ δὲν σᾶς εἶπα ὅτι ἤμουν μπροστὰ ὅταν ἔγινε τὸ δρᾶμα; ἀποκρίθηκε ὁ Λιάμ, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε μὲ τὸ ἀφηρημένο του ὕφος σὰν νὰ ἔβλεπε ὄνειρο ξυπνητός. Ἀφῆστε με, σᾶς παρακαλῶ. Σὲ λίγο τελειώνω...

Καὶ ὁ Λιὰμ ἔσκυψε στὸ τραπέζι καὶ συνέχισε τὸ γράψιμο. Ἡ φράσεις γέμιζαν τὸ χαρτί, ἡ μιὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὁ Τάουνσεν φαινότανε σὰν νὰ ἔγραφε μὲ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς ξένης δυνάμεως, ποὺ ὡδηγοῦσε τὴ σκέψι καὶ τὸ χέρι του.

Κάθε τόσο πετοῦσε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ μιὰ γραμμένη κόλλα. Ὁ μικρὸς τοῦ γραφείου τὴν ἔπαιρνε καὶ τὴν πήγαινε ἀμέσως στὸ συντάκτη τῆς ὕλης. Τέλος, ὁ Λιὰμ στάθηκε. Ξανάβαλε τὸ σακκάκι του μὲ τὶς ἴδιες μηχανικὲς κινήσεις.

— Τελείωσα! ψιθύρισε.

— Καταπληκτικὴ εἴδησι! φώναξε ὁ ἐπὶ τῆς ὕλης, ὁ ὁποῖος εἶχε διαβάσει ὅλα τὰ χειρόγραφα. Ποτέ μου δὲν διάβασα πιὸ καλογραμμένο ρεπορτάζ, μὲ τόσες πολλὲς λεπτομέρειες! Δὲν παρέλειψες τίποτα γιὰ νὰ παρουσιάσῃς τὸ δρᾶμα ζωντανὸ στὸν ἀναγνώστη. Στὴν ἀρχή, λὲς πῶς ἔγινε ὁ ρωμαντικὸς γάμος τῶν δύο νέων. Ὕστερα περιγράφεις τὴν ἀσυμφωνία τῶν χαρακτήρων τους. Ὁ σύζυγος εἶνε τρομερὰ ζηλότυπος... Ἐκείνη πολὺ φιλάρεσκη... Τὰ κομπλιμέντα τῶν ἀνδρῶν τὴ συγκινοῦν, τὴ μεθοῦν... Καὶ μιὰ μέρα, ἀφίνει τὸν σύζυγό της γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν φίλο της... Πῆρε μαζύ της καὶ τὸ παιδί της...

» Ὁ σύζυγος, τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία, ψάχνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ νὰ βρῇ τὴν ἄπιστη... Ἔχει γίνει ἠθικὸ ἐρείπιο... Δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ ἐργαστῇ, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ πάντα... Μιὰ σκέψι μονάχα τὸν ἀπασχολεῖ: νὰ ξαναβρῇ τὴ γυναῖκα ποὺ κατέστρεψε τὴ ζωή του... Τὴ συναντᾷ, τέλος, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια, σ' ἕνα ἀπόκεντρο σπίτι... Καὶ τὴ σκοτώνει, μαζὺ μὲ τὸ παιδί της, ἐπειδὴ ἔχει τὴν ὑπόνοια πὼς δὲν εἶνε δικό του... Τί δρᾶμα!... Ὁ διευθυντὴς θὰ σὲ καλέσῃ αὔριο καὶ θὰ σὲ συγχαρῇ γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτή!...

— Τί σᾶς ἔλεγα ἐγώ! εἶπε ὁ Λιὰμ Τάουνσεν, μὲ παράξενο χαμόγελο... Τὴν εἴδησι αὐτὴ δὲν θὰ τὴν ἔχῃ καμμιὰ ἄλλη ἐφημερίδα, ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία δὲν ἔμαθε ἀκόμα αὐτὸ τὸ δρᾶμα...

— Ἄ, ναί! ψιθύρισε ὁ συντάκτης τῆς ὕλης, ξύνοντας τ' αὐτί του. Πρέπει τώρα νὰ μοῦ πῇς πῶς συνέβη νὰ εἶσαι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν τραγῳδία... Κι' ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, εἶνε πῶς τὰ κατάφερες νὰ συγκεντρώσῃς ἀμέσως ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες...

— Ξεχνᾶτε κάτι ἄλλο, πολὺ σοβαρώτερο! τὸν διέκοψε ἕνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους ρεπόρτερ. Ὁ Τάουνσεν μᾶς εἶχε πεῖ πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ δράστης τοῦ διπλοῦ αὐτοῦ φόνου αὐτοκτόνησε... Μὰ δὲν ἔγραψε τέτοιο πρᾶγμα στὴν εἴδησι... Τοῦ διέφυγε, φαίνεται... Πρέπει νὰ συμπληρώσῃ τὸ ρεπορτάζ.

— Ναί, καλὰ λές! εἶπε ὁ συντάκτης τῆς ὕλης.

Μὰ ὁ Λιὰμ Τάουνσεν σηκώθηκε τότε ὄρθιος καὶ εἶπε μὲ ἀργὴ καὶ ἐπίσημη φωνή:

— Ἐγὼ ἔγραψα μονάχα ἐκεῖνα ποὺ εἶδα... Ὅσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, γιὰ τὴν αὐτοκτονία δηλαδὴ τοῦ δολοφόνου, θὰ τὴ γράψετε ἐσεῖς...

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ Τάουνσεν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα περίστροφο καί, πρὶν προφθάσει κανεὶς νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀκούμπησε τὴν κάννη στὸν κρόταφό του, πίεσε τὴ σκανδάλη, τίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα καὶ σωριάστηκε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι του νεκρός...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΠΟΛΙ

ΤΑ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΟΥΝ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Πῶς γυρίστηκε ἡ μεγάλη ταινία τοῦ «Γκρὰντ Ὀτέλ», μὲ πρωταγωνιστὰς τοὺς λαμπροτέρους ἀστέρας τῆς ὀθόνης).

Ἡ κινηματογραφικὴ σαιζὸν θὰ περάσῃ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, προτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι προφτάσουν νὰ δοῦν τὸ «Γκρὰντ-Ὀτέλ», τὴν—κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν—καλύτερη ταινία τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου, ποὺ γυρίστηκε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τῆς Βίκι Μπάουμ.

Τὸ «Γκρὰντ-Ὀτέλ» εἶνε ἡ ταινία ποὺ στοίχισε ἐννηακόσιες ἑξῆντα χιλιάδες δολλάρια! Ἡ ταινία, τῆς ὁποίας οἱ ἠθοποιοὶ πῆραν τὶς μεγαλείτερες ἀμοιβὲς ποὺ ἔχουν πληρωθεῖ ὥς σήμερα καλλιτέχναι τοῦ κινηματογράφου. Ἡ ταινία, τέλος, στὴν ὁποία ἔλαβαν μέρος ὀχτὼ ὥς ἐννηὰ ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους ἠθοποιοὺς τῆς ὀθόνης, ὀχτὼ ὥς ἐννηὰ ἀστέρες πρώτου μεγέθους.

Γιὰ τοὺς πρωτεύοντας ρόλους — καὶ δὲν ἦσαν λίγοι οἱ ρόλοι αὐτοί, ὀχτὼ ὥς ἐννηά, ἂν ἀγαπᾶτε — ἀποφάσισαν νὰ διαλέξουν μονάχα πρωταγωνιστάς, ἀπὸ τοὺς δημοφιλέστερους τοῦ κινηματογράφου.

Οἱ δυστυχεῖς λοιπὸν διευθυνταὶ τῆς Ἑταιρείας Μετρὸ-Γκόλντουϊν εἶχαν χάσει τὰ μυαλά τους. Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο στὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς θέλησαν ν' ἀναθέσουν ἕνα ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους ρόλους, τὸν ρόλο τῆς χορευτρίας Γκουνσισκάγιας, δὲν ἤθελε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο αὐτόν, γιατὶ ἡ χορεύτρια παρουσιαζόταν ὡς μιὰ γυναῖκα μέσης ἡλικίας. Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἐπίσης, στὴν ὁποία ἀνετέθη ὁ δεύτερος μεγάλος γυναικεῖος ρόλος τοῦ ἔργου, ἐξίσου σημαντικὸς μὲ τὸν ρόλο τῆς Γκάρμπο, δὲν ἤθελε οὔτε κι' αὐτὴ νὰ τὸν παίξῃ, γιατὶ φοβόταν ὅτι ἡ θεία Γκάρμπο, μὲ τὴν ἐκθαμβωτική της αἴγλη, θὰ ἀμαύρωνε τὸ δικό της παίξιμο.

* * *

Ἕνα περίφημο γελοιογραφικὸ σκῖτσο τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, ἀπὸ τὸν Ἱσπανὸ γελοιογράφο Κόκε.

Ἐπίσης γιὰ τὸν αἰσθηματικὸ ἀνδρικὸ ρόλο, τὸν ρόλο τοῦ βαρώνου Γκαϊγκερν, δὲν εἶχε βρεθεῖ ἀκόμη πρωταγωνιστής, κι' ὅλοι οἱ ἄρρενες ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ σκοτωνόντουσαν ποιὸς νὰ τὸν πρωταρπάξῃ. Τὶς μεγαλείτερες προσπάθειες τὶς κατέβαλε ὁ Τζὼν Τζίλμπερτ, ὁ παλαιὸς «πάρτνερ» τῆς Γκάρμπο, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχει πέσει κάπως εἰς ἀφάνειαν. Ἕνας τέτοιος ρόλος λοιπὸν θὰ ἦταν γι' αὐτὸν πάλι ἡ δόξα, θὰ τοῦ ἄνοιγε τὴν πόρτα γιὰ νέους θριάμβους. Μὰ παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν ἐπέτυχε τίποτε. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις καὶ ἀμφιταλαντεύσεις, τὸν ρόλο τοῦ βαρώνου Γκαϊγκερν τὸν πῆρε ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ.

Ἐντωμεταξύ, γιὰ τὸν ρόλο τοῦ ἐργοστασιάρχου Πρέϋζιγκ γινόταν ἄλλος θρῆνος. Τὸν ρόλο αὐτὸν τὸν εἶχαν ἀναθέσει στὸν Οὐώλλας Μπῆρυ, μὰ ὁ Μπῆρυ ἐδίσταζε νὰ τὸν ἀναλάβῃ. Πρῶτον φοβόταν μήπως ἡ Γκάρμπο καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ τὸν ἐπισκιάσουν, καὶ δεύτερον ζητοῦσε ἕνα ἐξωφρενικὰ μεγάλο μισθό. Πρὸς στιγμὴν λοιπὸν σκέφτηκαν ν' ἀναθέσουν τὸν ρόλο τοῦ Πρέϋζιγκ στὸν Ζὰν Χέρσολτ, ὁ ὁποῖος ἀρχικῶς εἶχε ἀναλάβει νὰ παίξῃ τὸν θυρωρὸ τοῦ ξενοδοχείου. Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ Μπῆρυ ἐγκατέλειψε τοὺς δισταγμούς του καὶ δέχτηκε νὰ παίξῃ κι' ἔτσι ὁ Χέρσολτ γύρισε πάλι... στὸ θυρωρεῖο του.

Μεγάλες δυσκολίες συνάντησε ἡ Ἑταιρεία καὶ στὸ ζήτημα τῆς ἀπονομῆς τοῦ ρόλου τοῦ Κρίγκελαϊν, τοῦ φτωχοῦ ἐπαρχιώτη τῆς ταινίας αὐτῆς, στὸν ὁποῖον ὁ γιατρὸς δηλώνει πὼς δὲν ἔχει παρὰ μονάχα τριῶν ἑβδομάδων ζωὴ μπροστά του κι' ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει, τὸν λίγο καιρὸ ποὺ τοῦ μένει νὰ ζήσῃ, νὰ τὸν περάσῃ γλεντῶντας στὰ γεμάτα. Τὸν ρόλο αὐτὸ τὸν προώριζαν γιὰ τὸν Λιονὲλ Μπάρρυμορ. Μὰ ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις τοῦ Μπάρρυμορ δὲν συμφωνοῦσε καὶ πολὺ μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ μυθιστορήματος καὶ ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς ἠθοποιὸς ἐπέρασε δεκαπέντε ἡμέρες κλεισμένος στὸ σπίτι του, ὥσπου νὰ πῇ τὸ «ναί». Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἔκανε δοκιμὲς στὸ πρόσωπό του, μὲ τί τρόπο θὰ τὸ ἔφτιανε καὶ θὰ τὸ φτιασίδωνε, γιὰ νὰ τὸ κάνῃ νὰ πλησιάσῃ ὁπωσδήποτε στὸν τύπο τοῦ Κρίγκελαϊν. Καὶ ὅταν, τέλος, νόμισε πὼς βρῆκε τὸ κατάλληλο φτιασίδωμα, τότε παρουσιάστηκε στὴν Ἑταιρεία κι' ἐδήλωσε ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ παίξῃ τὸν Κρίγκελαϊν.

Γιὰ τοὺς ἄλλους ρόλους δὲν παρουσιάστηκαν καὶ τόσες δυσκολίες. Ὁ Λίουϊς Στόουν, ὁ ὁποῖος παίζει στὸ ἔργο αὐτὸ τὸν ρόλο ἑνὸς γιατροῦ ποὺ τὸ πρόσωπό του ἔχει καταστραφεῖ ἀπὸ μιὰ ὀβίδα καὶ ἡ καρδιά του ἔχει κλείσει γιὰ κάθε ἀνθρώπινο αἴσθημα, εἶνε παληὸς ἠθοποιός, βετεράνος τῆς ὀθόνης, ἔχει παίξει μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς μεγάλους ἀστέρας, καὶ δέχτηκε ἄφοβα τὸν ρόλο του. Οἱ κατώτεροι ρόλοι διενεμήθησαν κατόπιν στοὺς κατωτέρους ἠθοποιοὺς τῆς ὀθόνης.

* * *

Ἀσφαλῶς ὁ σκηνοθέτης Γκούλντιγκ, στὸν ὁποῖον ἡ Ἑταιρεία Μετρὸ-Γκόλντουϊν ἀνέθεσε τὴ σκηνοθεσία τῆς ταινίας, θὰ προτιμοῦσε νὰ διευθύνῃ ἑπτὰ ἄγρια λιοντάρια, παρὰ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας τῆς ὀθόνης ποὔπαιζαν σ' αὐτή. Ποιὸς ξέρει πόσες μικροαντιζηλίες, πόσα παράπονα θὰ ἔβγαιναν στὴ μέση!...

Καὶ ὅμως τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν συνέβη. Καὶ οἱ ἑπτὰ πρωταγωνισταὶ ἐφέρθησαν μεταξύ των μὲ μιὰ συναδελφικότητα ἀξιοθαύμαστη καὶ ἡ ὑποχωρητικότης τοῦ καθενὸς ξεπερνοῦσε κάθε ὅριο. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶχαν παίξει ποτὲ μεταξύ τους. Ὁ Τζὼν Μπάρρυμορ π.χ. δὲν εἶχε ἰδεῖ ποτέ του οὔτε κὰν ὁμιλοῦσα ταινία τῆς Γκάρμπο καὶ εἶχε νὰ τὴ θαυμάσῃ ἀπὸ τότε ποὺ ἔπαιζε στὶς βουβές.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀστέρες ἔδειξαν λίγο τὴ νευρικὴ διέγερσι ποὺ τοὺς εἶχε καταλάβει. Ἡ Τζόαν Κράουφορντ π.χ. ἔβαλε τὰ κλάμματα ὅταν τῆς ἔδειξαν τὸ καμαρίνι στὸ ὁποῖο θὰ ἄλλαζε καὶ θὰ φτιανόταν, καὶ ἀπήτησε, καλὰ καὶ σώνει, νὰ τῆς δώσουν τὸ δικό της παληὸ καμαρίνι, τὸ ὁποῖο τῆς εἶχε στολίσει ἄλλοτε ὁ σύζυγός της Ντούγκλας Φαίρμπανκς. Μὰ δυστυχῶς τὸ καμαρίνι αὐτὸ βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ στούντιο κι' ἔπρεπε νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ἀντιθέτως, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο χρησιμοποίησε γιὰ καμαρίνι της ἕνα μεγάλο... χαρτονένιο κιβώτιο μ' ἕνα τραπέζι στὴ μέση, ἕνα φῶς καὶ μιὰ καρέκλα!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δύσκολους πάρτνερ ἦταν ὁ Λίονελ Μπάρρυμορ. Ἐπὶ τέσσερες συνεχεῖς ὧρες ἐδοκίμαζε μιὰ καὶ μόνη σκηνή, τὴ σκηνή, κατὰ τὴν ὁποία συναντᾷ τὴν Κράουφορντ γιὰ πρώτη φορά. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ξεθέωσε τὴ δυστυχισμένη Κράουφορντ, δέχτηκε νὰ γυριστῇ ἡ σκηνὴ αὐτή, ἀλλὰ καὶ πάλιν ξαναμετάνοιωσε καὶ ζήτησε... νὰ τὴ γυρίσουν ἄλλη μιὰ φορά!

Εἶχαν βάλει ὅλες τὶς δυνάμεις τους γι' αὐτὸ τὸ φίλμ καὶ εἶχαν ξοδέψει γι' αὐτὸ περὶ τὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια. Καὶ ὅταν τὸ «γύρισμα» τελείωσε κι' ἔκαναν μιὰ δοκιμαστικὴ ἐμφάνισι, εἶδαν ὅτι ἡ ταινία δὲν ἦταν ὅπως ἔπρεπε νὰ εἶνε κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴ «γυρίσουν» σχεδὸν ἀπ' τὴν ἀρχή! Σκηνὲς κόπηκαν, σκηνὲς μετετέθησαν, ἄλλες ξαναπαίχτηκαν κι' ἄλλες ἀφῃρέθησαν ἐντελῶς. Οἱ ἐξαντλημένοι ἠθοποιοὶ ποὺ νόμιζαν πὼς θὰ μποροῦσαν πειὰ ν' ἀναπαυθοῦν, ἐσύρθηκαν πάλι θέλοντας καὶ μὴ στὸ στούντιο.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς ἡ νίκη στεφάνωσε στὸ τέλος τὸ ἔργο τους. Ὅπου κι' ἂν παίχτηκε τὸ «Γκρὰντ-Ὀτέλ», ἔκανε τὴν καταπληκτικώτερη ἐντύπωσι, τὴν ὁποία ἔχει κάνει ταινία ὥς τώρα. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλουμε ὅτι, ὅταν παιχτεῖ καὶ στὴν Ἀθήνα, οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου θὰ δοκιμάσουν μιὰ ἀπὸ τὶς ζωηρότερες συγκινήσεις τῆς ζωῆς των.

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ὁ Οὐώλλας Μπῆρυ καὶ ὁ Λίονελ Μπάρρυμορ, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δραματικώτερες σκηνὲς τοῦ «Γκρὰντ-Ὀτέλ».

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΕΡ

Ο ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἔκανε ἀσφαλῶς καὶ σὲ σᾶς τὴν ἴδια ἐντύπωσι ποὺ ἔκανε καὶ σ' ἐμένα. Ἑνὸς ἀνθρώπου δηλαδὴ ὅμοιου ὅπως κι' οἱ ἄλλοι, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἦταν ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος, οὔτε ὤμορφος, οὔτε ἄσχημος, οὔτε ψηλός, οὔτε κοντός, οὔτε χοντρός, οὔτε ἀδύνατος. Δὲν εἶχε καμμιὰ πρωτοτυπία. Ἦταν πάντα καθὼς πρέπει, μὲ κοινὲς ἰδέες, κοινὰ λόγια καὶ δὲν ἔκανε τίποτε ποὺ νὰ μὴν ἦταν κοινό, σωστὸ καὶ μετρημένο. Ἦταν παντρεμμένος. Εἶχε δυὸ παιδιά: ἕνα κορίτσι κι' ἕνα ἀγόρι. Ἡ γυναῖκα του ὅμως τὸν ἀπατοῦσε... Μήπως σᾶς φαίνεται παράξενο αὐτό; Ἕνας σύζυγος ὅπως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι μποροῦσε νἄχη ποτὲ μιὰ πιστὴ γυναῖκα;

Ἡ γυναῖκα αὐτουνοῦ τοῦ ἀνθρώπου—αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ τὸν ἀπατοῦσε—εἶχε ὡστόσο κάποια δικαιολογία: Δὲν εἶχε τίποτα τὸ κοινό. Ἦταν ὤμορφη, ὅσο δὲν φαντάζεστε, χαριτωμένη, γοητευτική. Ἤθελε ν' ἀρέση, νὰ τὴν ἀγαποῦν, νὰ τὴν διασκεδάζουν καὶ δὲν δίσταζε νὰ πραγματοποιῆ ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσε. Ἦταν ἐλεύθερη, ἔξυπνη, προκλητική. Στὴν ἀρχή, ὅπως συμβαίνει πάντα, εἶχε ἕνα μόνο φίλο. Ἔπειτα διασκέδασε μὲ μερικοὺς ἄλλους καὶ τέλος ἔφτασε ν' ἀποχτήση εἴκοσι φίλους!...

Ὁ ἄντρας της φυσικὰ ἦταν φίλος μου, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους μου, καὶ γι' αὐτὸ ξέρω τὴν ἱστορία του. Φοβᾶμαι ὅμως κάτι... Φοβᾶμαι μὴ μὲ ρωτήσετε ἂν ἔκανα τὸ καθῆκον μου. Ἂν τὸν εἰδοποίησα δηλαδή, ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμή, ἐγὼ ποὺ τὸ ἤξερα, ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατοῦσε. Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ ποὺ νομίζετε σεῖς ὡς καθῆκον μου, ἐγὼ τὸ θεωρῶ ὡς μιὰ μεγάλη ἀνοησία... Καταλαβαίνω τώρα ὅτι ἔχετε ἕτοιμη τὴν ἀπάντησι. Θὰ μοῦ εἰπῆτε:

— Μὰ πῶς; Πῶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀφίνετε αὐτὸν τὸν τίμιο ἄνθρωπο, αὐτὸν τὸν καλὸ φίλο σας, μόνο κι' ἀβοήθητο σ' αὐτὴν τὴν συζυγική του ἀτυχία; Γιατί δὲν τοῦ τὸ λέτε; Γιατί τὸν ἀφίνετε νὰ ὑποφέρη ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγωνία;

Μιὰ στιγμή, παρακαλῶ... Τὸ λέτε σεῖς αὐτὸ ἀτυχία; Περίεργο! Ξεχνᾶτε λοιπὸν τὸν Καίσαρα, τὸν Ναπολέοντα, τὸν Μολιέρο καὶ τὸν Λαφονταίν; Τί ἀνυπόφοροι ποὺ εἶστε!... Ἐγὼ αὐτὸ τὸ λέω γοῦρι γιὰ ἕναν ποὺ παίζει χαρτιὰ καὶ φάρμακο γιὰ ἕναν ἐρωτευμένο. Θέλετε νὰ κάνω ἕνα φίλο μου νὰ χάση αὐτὸ τὸ πολύτιμο ἀγαθό;... Ἆ! ὄχι! Δὲν εἶμαι τόσο ἀφελής!... Ἡ λογική μου μοῦ λέει ὅτι μὲ τὴ σιωπή μου κάνω καλὰ καὶ κάνω καλὸ καὶ στὸ φίλο μου. Ἔπειτα ἔχω καὶ κάποια ἄλλη αἰτία γιὰ νὰ μὴ θέλω νὰ τοῦ φανερώσω αὐτὸ τὸ μυστικό. Ἐγὼ εἶμαι ὁ εἰκοστὸς φίλος τῆς γυναίκας του!... Ἐλᾶτε... Μὴ διαμαρτύρεστε... Ἔχω δίκηο. Μήπως ἄλλωστε μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμποδίση μιὰ γυναῖκα νὰ κάνη αὐτὸ ποὺ θέλει; Ὑπάρχει κανένα μέσον; Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ξέρω κανένα...

Σᾶς ἀκούω ὡστόσο νὰ ψιθυρίζετε πάλι: «Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῆ ὁ σύζυγος...»

Κουτοὶ ποὺ εἶστε! Μὰ δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ γίνη. Ὑπάρχει πιὸ μεγάλη ἀνοησία ἀπ' αὐτό; Λίγη ὑπομονή, παρακαλῶ, καὶ θὰ ἰδῆτε ἀπὸ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μάθη τίποτα ὁ σύζυγος...

Ἤθελε ν' ἀρέση, νὰ τὴν ἀγαποῦν, νὰ τὴ διασκεδάζουν.

Γιατί ὅσο μεγάλη κι' ἂν εἶνε μιὰ ἀνοησία, βρίσκεται πάντα ἕνας πιὸ μεγάλος ἀνόητος γιὰ νὰ τὴν κάνη... Ὁ ἀνόητος λοιπὸν βρέθηκε. Ἦταν ἕνας κοινὸς φίλος μας. Ὁ Ἀρμὰν Καρλιέ...

Ὁ ἀνόητος αὐτὸς πῆγε κατ' εὐθεῖαν καὶ βρῆκε τὸν σύζυγο. Πῆγε νὰ εἰδοποιήση τὸν ἄνδρα τῆς φίλης μου, γιὰ τὴν προδοσία τῆς συζύγου του, δίχως νὰ καταλαβαίνη ὅτι ὁ σύζυγος δὲν ζητοῦσε τίποτ' ἄλλο παρὰ μονάχα νὰ μὴν εἰδοποιηθῆ!...

Καὶ συνέβη αὐτὸ ποὺ ἦταν μοιραῖο νὰ συμβῆ.

— Κύριε, ἡ γυναῖκα σας σᾶς ἀπατᾶ! τοῦ εἶπε ὁ Καρλιέ.

Ὁ σύζυγος—καταλαβαίνετε πόσο μοῦ εἶνε δύσκολο ν' ἀναφέρω τ' ὄνομά του—δὲν ταράχτηκε διόλου. Τὸν κύτταξε σοβαρὰ στὰ μάτια καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Μὰ τὸ ξέρω, κύριε!

Ὁ ἀνόητος ἔχασε τὸ χρῶμα του.

— Ἆ! ἐψέλλισε, τὸ ξέρετε!...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ ἤξερε, σήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Διάβολε; Μὲ παίρνετε λοιπὸν γιὰ κανέναν ἄλλο; Μὰ δὲν ἔχετε ἀκούσει ὅτι ὀχτὼ σύζυγοι στοὺς δέκα ἀπατῶνται ἀπὸ τὴ γυναῖκα τους; Πρόβλεπα λοιπὸν ὅτι θὰ μ' ἀπατοῦσε κι' ἐμένα ἡ δική μου... Κι' ὅταν προβλέπει κανεὶς δὲν ἀργεῖ καὶ νὰ ἰδῆ... Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, κύριε, αὐτὸ ποὺ νομίζατε ὅτι δὲν τὸ ἤξερα... Ἄδικα, κύριε, κοπιάσατε, καθὼς καταλαβαίνετε... Τὸ ἤξερα. Ναί... Τὸ ἤξερα!...

Καὶ μ' ἕνα ὕφος ἱκανοποιημένου ἀνθρώπου ὁ σύζυγος ἄναψε ἕνα σιγαρέττο. Ἔξαφνα ὅμως ἐσούφρωσε τὰ φρύδια του:

— Μὰ δὲν μοῦ λέτε;... Γιὰ νὰ θέλετε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, θὰ εἰπῆ ὅτι τὸ ξέρετε. Πῶς τὸ μάθατε λοιπόν, κύριε; Μήπως τυχὸν εἴσαστε κι' ἐσεῖς κανένας ἀπὸ τοὺς φίλους τῆς γυναίκας μου;

Ὁ ἀνόητος πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του σὰν τὸ βούλωμα τῆς σαμπάνιας.

— Ἐγώ, κύριε!... Ἆ! Δὲν μὲ ξέρετε καλά!... Ἐγὼ νὰ κάνω μιὰ τέτοια ἀτιμία; Ποτέ!... Ἐγὼ δὲν εἶμαι τέτοιος ἄνθρωπος...

— Πράγματι, αὐτὸ ἔλεγα κι' ἐγὼ ἀπὸ μέσα μου. Τοῦ ἀπάντησε πάλι ὁ σύζυγος καὶ ζύγιασε μὲ τὸ βλέμμα του τὸν ἀνόητο. Ἔπειτα τοῦ ἐξήγησε καλύτερα:

— Ναί... Δὲν φαίνεστε ἱκανὸς γιὰ μιὰ τέτοια... ἀτιμία, ὅπως εἴπατε... Ἡ γυναῖκα μου ἔχει γοῦστο!... Ξέρει νὰ διαλέγη τοὺς φίλους της...

Κι' ἔξαφνα πάλι ὁ σύζυγος σούφρωσε τὰ φρύδια του, σὰν νὰ θύμωσε.

— Μά... Γιὰ ἀκοῦστε μιὰ στιγμή... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ συμπεριφορά σας ἀπέναντί μου δὲν εἶνε καθὼς πρέπει... Ναί... Διάλου, μάλιστα... Ἂς σκεφθοῦμε λίγο λογικά: ἡ γυναῖκα μου μὲ ἀπατᾶ... Ὡραῖα!... Εἶμαι δηλαδή... ὅ,τι εἶμαι. Θαυμάσια! Ξέρω πολὺ καλὰ τί εἶμαι!... Κι' ἔπειτα, αὐτὰ εἶνε δική μας δουλειά, ἐμένα καὶ τῆς γυναίκας μου... Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶνε διόλου δική σας δουλειά, κύριε...

Ὁ ἀνόητος, μὲ μιὰ ἀόριστη χειρονομία, τὸ παραδέχτηκε. Ὁ σύζυγος τότε τοῦ ξαναεῖπε μὲ ζωηρότερο τόνο στὴ φωνή:

— Μάλιστα!... Δὲν εἶνε διόλου δική σας δουλειά! Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐνοχλητικό, πολὺ ἀνυπόφορο, κύριε! Γιὰ συλλογιστεῖτε το λιγάκι, σᾶς παρακαλῶ... Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ξέρη τίποτα ἀπὸ δουλειὲς ποὺ δὲν τὸν ἀφοροῦν... Δὲν εἴστε σύμφωνος μαζύ μου; Δὲν ταιριάζει αὐτὸ σ' ἕναν ἄνθρωπο καθὼς πρέπει... Καὶ σᾶς βεβαιώνω ὅτι ὅσο συλλογίζομαι τὴ στάσι σας, τόσο μεγαλειτέρα κατάπληξι μοῦ κάνει!... Εἶνε πάρα πολὺ ἐνοχλητικὸ αὐτό, κύριε! Μὲ ἀπατᾶ ἐμένα ἡ γυναῖκα μου καὶ σεῖς τὸ ξέρετε, σεῖς, ποὺ δὲν εἴσαστε οὔτε κάν φίλος τῆς γυναίκας μου!...

— Σᾶς τ' ὁρκίζομαι!... φώναξε ταραγμένος ὁ ἀνόητος...

— Ἐγώ,—τὸν διέκοψε ἀπότομα ὁ σύζυγος,—δὲν ὁρκίζομαι τίποτα γιατὶ δὲν ὁρκίζομαι ποτέ, κύριε! Βλέπω ὅμως μὲ λύπη μου ὅτι μὲ φέρνετε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Μὲ φέρνετε σὲ μιὰ θέσι ποὺ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω!... Λίγο ἀκόμη, ἀπὸ λάθος δικό σας, καὶ δὲν θὰ ἤμουν πειὰ ἕνας ἄνθρωπος σὰν τοὺς ἄλλους!

Ἔχωσε τὰ χέρια του μέσα στὶς τσέπες του καὶ συνεπέρανε:

— Ἆ! Εἶνε τρομερὰ ἀνυπόφορο αὐτό, κύριε!

Ὁ ἀνόητος τόλμησε νὰ εἰπῆ:

— Σᾶς βεβαιώνω ὅτι...

Ὁ σύζυγος ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ συνεχίση:

— Μὰ δὲν βλέπετε λοιπόν, τὸ μεγάλο λάθος σας; Ὅλοι μας τώρα, ἐσεῖς, ἐγώ, ἡ γυναῖκα μου... ἡ δυστυχισμένη γυναικούλα μου... κι' οἱ φίλοι της ἀκόμη, βρισκόμαστε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι! Ζούσαμε ὅλοι τόσο ἥσυχοι!... Ἐσεῖς ὅμως, μὲ τὴν γκάφα σας, ἤρθατε νὰ μᾶς ταράξετε... Ἤρθατε νὰ μοῦ εἰπῆτε ὅτι μὲ ἀπατᾶ ἡ γυναῖκα μου!... Ἤρθατε νὰ μοῦ εἰπῆτε δηλαδὴ ὅτι τὸ ξέρετε κι' ἐσεῖς!... Καὶ τώρα; Τί θὰ γίνη; Πῶς θὰ βγοῦμε ὅλοι μας ἀπὸ αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ μᾶς φέρατε; Κι' ὅμως πρέπει νὰ βγοῦμε, μὲ κάθε τρόπο... Μὰ πῶς; Μὲ ποιὸ μέσον; Ἐγὼ δὲν βλέπω παρὰ ἕνα μονάχα!...

— Κύριε, κάνετε ὅ,τι θέλετε,—δήλωσε ἀποφασιστικὰ ὁ ἀνόητος. Δέχομαι ἐκ τῶν προτέρων τὴ γνώμη σας...

—Τότε, θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γίνη... Τοῦ ἀπάντησε ὁ σύζυγος. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε! Βγάζετε ἕνα βάρος ἀπὸ τὸ στῆθος μου...

Κι' ὁ ἄνθρωπος «ποὺ τὸ ἤξερε», ἀναπνέοντας τώρα ἐλεύθερα, ἔβγαλε τὸ ἀριστερὸ χέρι του ἀπὸ τὴν τσέπη του...

— Λυποῦμαι πολύ,—εἶπε πάλι,—ἀλλὰ δὲν βλέπω κανένα ἄλλο τρόπο...

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ δεξί του χέρι...

— Ναί... λυποῦμαι πολύ, γιατί ὁ τρόπος αὐτὸς εἶνε σκληρὸς κι' ὄχι καθὼς πρέπει... Μὰ δὲν μποροῦμε νὰ καταστραφοῦμε ὅλοι μας... Δὲν πρέπει νὰ μείνουμε στὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρισκόμαστε τώρα....

Κι' ὁ σύζυγος σήκωσε τὸ δεξί του χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ περίστροφό του καὶ τίναξε τὰ μυαλὰ τοῦ ἀνόητου ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ ξέρη τὸ μυστικό του, στὸν ἀέρα!...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΕΡ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιὸ)

Ἕνα σκίτσο τοῦ διασήμου γαλλορώσσου σκηνοθέτου Τουρζάνσκυ, ἀπὸ τὸν Γκ. Μπάστια.

— Ἡ Τζόαν Μπλόντελλ παντρεύθηκε τὸν Τζὼρτζ Μπάρνες, ἕνα ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ὀπερατὲρ τοῦ Χόλλυγουντ.

— Λέγεται ἐπίσης ὅτι ἡ Ἂνν Χάρντιγκ θὰ συμφιλιωθῆ γρήγορα μὲ τὸν ἄντρα της, τὸν Χάρρυ Μπαννίστερ. Κι' ἡ φήμη αὐτὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ δύο σύζυγοι, ἂν καὶ χωρισμένοι, μιλοῦν σχεδὸν καθημερινῶς μὲ τὸ τηλέφωνο.

— Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε λίγο, γιατί ἐκεῖνος βρίσκεται στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἐκείνη στὸ Χόλλυγουντ. Ἐπίσης τὸ συμβόλαιο τῆς Ἂνν τελειώνει σὲ λίγους μῆνες καὶ ἔτσι θὰ κατορθώση νὰ κάμη ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε πάντοτε: Νὰ ἐγκαταλείψη τὸν κινηματογράφο ἐν πλήρει δράσει καὶ νὰ ξαναγυρίση στὸ θέατρο.

* * *

— Τὸ Χόλλυγουντ εἶνε ὑπὲρ τῆς ποταπαγορεύσεως.

— Γιατί ἀποδείχθηκε ὅτι ἡ ποταπαγόρευσις ὤθησε τὸ Κοινὸν πρὸς τοὺς κινηματογράφους, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν πλέον καφενεῖα ἢ ταβέρνες.

— Ἔτσι πολλοὶ παραγωγοὶ ταινιῶν τοῦ Χόλλυγουντ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Κὰρλ Λάμμλ, φρονοῦν ὅτι ἡ κατάργησις τῆς ποταπαγορεύσεως θὰ σημάνη τὸ θάνατο τοῦ κινηματογράφου.

— Μερικοὶ ἄλλοι προτείνουν νὰ γυριστοῦν μερικὲς ταινίες σχετικὲς μὲ τοὺς κινδύνους τῆς μέθης. Εἶνε δὲ ἕτοιμο ἤδη τὸ γύρισμα τριῶν τέτοιων μεγάλων ταινιῶν.

* * *

— Ἡ Ζινὰ Μανές, ἡ μεγάλη βεντέττα τοῦ κινηματογράφου, τραγουδάει θαυμάσια. Καὶ ὑπέγραψε πρὸ ἡμερῶν ἕνα συμβόλαιο γιὰ νὰ τραγουδήση γιὰ δίσκους.

* * *

— Ὁ κινηματογράφος ἐμπνέει συχνότατα τοὺς ράφτες καὶ ἐπηρεάζει τὴ μόδα.

— Μήπως δὲν βλέπουμε συχνὰ τὶς τουαλέττες ποὺ φοροῦν σὲ διάφορες ταινίες, ἡ διάσημες βεντέττες, νὰ ἐμπνέουν τὰ μεγάλα «ἀτελιὲ» καὶ τὰ φορέματα τῆς Γκλόρια Σβάνσον ἢ τῆς Τζόαν Κράουφορντ νὰ χρησιμεύουν ὡς μοντέλα;

— Τελευταῖα λοιπὸν μιὰ μεγάλη παρισινὴ ράφτρα ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ ἕνα καπέλλο, ποὺ φορεῖ ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανξ στὴν τελευταία ταινία του «Μοντέρνος Ρόμπινσον». Κι' ἔτσι, λίαν προσεχῶς θὰ λανσάρη, γιὰ τὶς κυρίες φυσικά, τὸ «μπερὲ Ρόμπινσον», ποὺ χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας τὴν ἄνοιξι.

* * *

— Μιὰ ἀπίστευτη περιπέτεια συνέβη τελευταῖα στὸν Βόρειο Πόλο, στὸν Κλάϋντ ντὲ Βίννα, ὀπερατὲρ τῆς ἐκεῖ Ντάϋκ, ποὺ γυρίζει τὴν ταινία «Ἐσκιμῶοι».

— Ὁ ντὲ Βίννα εἶνε ἐρασιτέχνης ἀσυρματιστὴς καὶ εἶχε ἐγκαταστήσει στὸν Πόλο ἕνα μικρὸ σταθμὸ ἀσυρμάτου γιὰ νὰ περνᾶ τὸν καιρό του.

— Ἕνα βράδυ λοιπὸν «συνομιλοῦσε» μ' ἕναν ἄλλον ἐρασιτέχνη ἀσυρματιστή, ποὺ ἔμενε στὴ Νέα Ζηλανδία.

— Ἔξαφνα ἡ ἐκπομπὲς τοῦ ντὲ Βίννα ἔγιναν δυσνόητες καὶ κατόπιν σταμάτησαν ἀπότομα.

— Ὁ νεοζηλανδὸς ἀνησύχησε καὶ ἦρθε ἀμέσως σ' ἐπικοινωνία μὲ ἕναν ἄλλον ἀσυρματιστὴ στὸ χωριὸ Τέλλερ τῆς Ἀλάσκας, ὄχι καὶ πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο «Νανούκ», ὅπου μένουν τὰ μέλη τῆς κινηματογραφικῆς ἀποστολῆς.

Ὁ νέος Γάλλος «ζὲν-πρεμιὲ» Ζὺλ Μπερρύ.

— Καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ἐδίδετο τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου. Ὁ ντὲ Βίννα εἶχε τὸν σταθμό του ὄχι μέσα στὸ πλοῖο «Νανούκ», ἀλλὰ σὲ μιὰ παράγκα, στοὺς πάγους.

— Οἱ σύντροφοί του λοιπὸν ἔτρεξαν ἐκεῖ καὶ τὸν βρῆκαν ἀναίσθητο. Ἀέρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν παραχθεῖ ἀπὸ τὴ θερμάστρα του, τὸν ἔπνιγαν.

— Ἔτσι, χωρὶς τὸ ραδιοτηλεγράφημα αὐτό, ἐξ ἀποστάσεως 10.000 χιλιομέτρων, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους ὀπερατὲρ τοῦ Χόλλυγουντ θὰ εἶχε πεθάνει μέσα στὴν ἀπέραντη σιγὴ τοῦ βορρᾶ.

* * *

— Ὁ νεαρὸς καὶ ἑκατομμυριοῦχος παραγωγὸς καὶ σκηνοθέτης Χόουαρντ Χιοὺζ ἔπεσε τελευταῖα θῦμα μιᾶς παράξενης ἀποπείρας ἐκβιασμοῦ.

— Μιὰ ἄγνωστη γυναικεία φωνὴ τὸν ξύπνησε μὲ τὸ τηλέφωνο στὴ μέση τῆς νύχτας.

— «Ἐμπρός! εἶπε ἡ φωνή. Ὁ κ. Χιοὺζ ἐκεῖ; Ἂν δὲν συγκατατεθῆτε νὰ μὲ δεχθῆτε ἀμέσως στὸ σπίτι σας, κ. Χιούζ, θὰ ρθῶ καὶ θὰ σκοτωθῶ στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας σας!...»

— Μολονότι μισοκοιμισμένος, ὁ Χόουαρντ εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ δώση στὴν ἄγνωστη γυναῖκα ὄχι τὴ δική του διεύθυνσι, ἀλλὰ τοῦ δικηγόρου του.

— Ἔτσι, μετὰ πέντε λεπτά, μιὰ ὡραιοτάτη νέα παρουσιάστηκε στὸν τελευταῖο καὶ τοῦ ζήτησε ἕνα κολοσσιαῖο ποσό.

— Νομίζοντας δὲ ὅτι βρίσκοταν μπροστὰ στὸ Χιούζ, τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ δημιουργοῦσε εἰς βάρος του σκάνδαλο, κι' ὅτι θ' ἀναστάτωνε τοὺς γείτονες καὶ τὴν ἀστυνομία, ἂν δὲν τῆς ἔδιδε τὸ ποσὸν ποὺ ζητοῦσε ἐκβιαστικῶς.

— Τότε ὁ δικηγόρος ἀπεκάλυψε τὴν ταυτότητά του. Καὶ ἡ ἀφελὴς νέα ἀρκέσθηκε σὲ μιὰν ἐλεημοσύνη... πέντε δολλαρίων. Πῆρε τὸ ποσὸν αὐτὸ κι' ἔφυγε.

— Ὁ Χόουαρντ Χιοὺζ πιστεύει ὅτι τὴ γυναῖκα αὐτὴ τὴν ἔστειλε μιὰ συμμορία γκάγκστερς, εἰδικευμένων στοὺς ἐκβιασμούς.

— Μήπως ὅμως ἡ νέα αὐτὴ ἤθελεν ἁπλῶς νὰ κάνη ἐντύπωσι στὸν πανίσχυρο σκηνοθέτη, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ τὴν προσλάβη στὸν κινηματογράφο;

— Δὲν ἀποκλείεται.

* * *

— Ὅταν δὲν ἐργάζονται ἡ βεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ, ἀφιερώνουν τὶς ὧρες τῆς ἀργίας τους σὲ ἐπισκέψεις σὲ διάφορες χαρτομάντισσες καὶ σὲ διαφόρους ἀστρολόγους.

— Ἔτσι τὸ ὡροσκόπιον τῆς Τζόαν Κράουφορντ ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ περίφημη καλλιτέχνις, ποὺ γεννήθηκε στὶς 23 Μαρτίου, εἶνε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Κριοῦ καὶ ὅτι ἔχει, κατὰ συνέπειαν, καταπληκτικὴν «ἐνεργητικότητα», ὅτι εἶνε φιλόδοξη, ἀλλὰ συνάμα καὶ αὐθόρμητη καὶ ἀνεπηρέαστη.

— Ἡ Νόρμα Σῆρερ διατελεῖ ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος, γιατὶ γεννήθηκε στὶς 10 Αὐγούστου. Κι' ὅσοι ἔχουν γεννηθεῖ ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ Λέοντος ἔχουν πολλὲς ἰδιότητες, πολλὰ προτερήματα, λέγουν οἱ ἀστρολόγοι. Αὐτοπεποίθησι καὶ διορατικότητα, ἔμφυτη εὐγένεια κι' ἀποστροφὴ σὲ κάθε χυδαιότητα ἢ κακία. Τέτοιος λοιπὸν εἶνε κι' ὁ χαρακτῆρας τῆς Σῆρερ.

— Ἡ Μάριον Νταῖβις ἔχει γεννηθεῖ τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ εἶνε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Αἰγόκερω. Ἔχει λοιπὸν μεγάλη ἐνεργητικότητα, ποὺ τὴ χρησιμοποιεῖ πάντοτε γιὰ ὠφελίμους σκοποὺς καὶ μεγάλη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή.

— Ὁ Λάϊονελ Μπάρρυμορ γεννήθηκε ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ Ταύρου, τὴν 27ην Ἀπριλίου. Καὶ γι' αὐτό, κατὰ τὸ ὡροσκόπιό του, ἀγαπᾶ τὴν ἐργασία, τὴν ἀσφάλεια σὲ κάθε ἐπιχείρησι κι' ἔχει τὸ θάρρος νὰ ὑπερνικᾶ τὶς δυσκολίες.

Ὁ Ἀλκοβέρ, ὁ ὁποῖος, μαζὺ μὲ τὸν Χάρρυ Μπωρ, θεωρεῖται ὡς ὁ μεγαλείτερος Γάλλος δραματικὸς ἠθοποιὸς τῆς ὀθόνης.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΡΑΒΑ λοιπόν ! εἶπε ὁ Τσάρος. Καλὴ τύχη, Βανιούσκα !

— Μεγαλειότατε ! Μεγαλειότατε ! φώναξε ὁ 'Ιβάν. Πέστε μου... Πρέπει νὰ μοῦ πῆτε.... Πρέπει νὰ μάθω.... 'Ο Γκρὰπ σᾶς τὸ ἀνεκοίνωσε αὐτό ;

— Ναί, ὁ Γκράπ !

— 'Ο Γκρὰπ ὁ ἴδιος ;

— 'Ο Γκρὰπ ὁ ἴδιος !

— Καὶ γιατὶ δὲν μὲ ζήτησε ἐμένα ;

— Δὲν μπόρεσε νὰ σὲ ἰδῆ. Βρίσκεται στὴν Πετρούπολι καὶ ἀπ' ἐκεῖ τηλεφώνησε.

— Σὲ ποιὸν τηλεφώνησε, Μεγαλειότατε ; Σὲ σᾶς ;

— Ὄχι.... ὄχι σὲ μένα.... στὸν Ζαχάρ !

'Ο 'Ιβάν, μόλις ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Τσάρου, κλονίστηκε, σὰν νὰ εἶχε δεχθεῖ ἕνα κτύπημα κατακέφαλα.

'Ο αὐτοκράτωρ ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸν πιάση, μὰ ὁ μέγας δοὺξ πρόλαβε μόνος του καὶ συγκρατήθηκε. Ἔσφιξε τὰ χέρια τοῦ Νικολάου μέσα στὰ δικά του καὶ εἶπε ἀποφασιστικά :

— Μεγαλειότατε, θὰ πάω αὔριο στὴν Πετρούπολι ! Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι σήμερα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω !

— Μὰ δὲν σὲ καταλαβαίνω ! Κάτι μοῦ κρύβεις ! Τί φοβᾶσαι ; Τί φοβᾶσαι γιὰ μένα ;

— Μεγαλειότατε, φοβᾶμαι τὰ πάντα καὶ τίποτε ! Δὲν σᾶς κρύβω, ὅτι ἀπὸ τὸ βράδυ ποὺ μοῦ δώσατε νὰ διαβάσω τὶς μυστηριώδεις προειδοποιήσεις, δὲν ζῶ πειά ! Δὲν ζῶ πειά, καθὼς ἀναλογίζομαι τοὺς κινδύνους ποὺ σᾶς ἀπειλοῦν. 'Αφῆστε με νὰ συμμερισθῶ τοὺς κινδύνους αὐτοὺς κοντά σας. Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω ! Κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρι, μπατούσκα ! Σοῦ τὴ ζητάω γονατιστός....

Καὶ πράγματι, ὁ μέγας δοὺξ 'Ιβὰν γονάτισε μπροστὰ στὸν Τσάρο.

— Καλά ! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Θὰ γίνη ὅ,τι θέλεις, ἀγαπημένο μου παιδί.

Καὶ ἀφοῦ τὸν σήκωσε, τὸν φίλησε κατασυγκινημένος.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε ! ψιθύρισε ὁ 'Ιβάν.

— Εἶσαι μικρὸ παιδί, Βανιούσκα. Πρέπει νὰ σοῦ κάνη κανεὶς ὅλες σου τὶς ἐπιθυμίες. Εἴμαστε ὅλοι παιδιά, ἀλλοίμονο ! Σήμερα φοβᾶσαι ἐσύ ! Αὔριο θὰ φοβᾶμαι ἐγώ. 'Αλήθεια, ἔχεις δίκηο. Ἂς μὴ χωριστοῦμε !

— Θέλω νὰ καθήσω κοντά σας στὸ Συμβούλιο, Μεγαλειότατε !

— Ναί, θὰ καθήσης κοντά μου. Ἔλα !

— Θὰ καθήσω πλάϊ σου.... Πολὺ κοντά σου....

— Ναί, εἴμαστε σύμφωνοι. Μονάχα ἐσὺ θὰ βρίσκεσαι κοντά μου, ἐσὺ κι' ὁ Ζαχάρ.

— Ἃ ! ἔκανε ὁ 'Ιβὰν ξαφνιασμένος. Ὥστε θὰ εἶνε κι' ὁ Ζαχὰρ στὸ Συμβούλιο ;

— Ναί. Μονάχος του τὸ θέλησε. Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶχε τοὺς λόγους του γιὰ νὰ τὸ θελήση αὐτό. 'Ο Ζαχὰρ θὰ στέκεται πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα μου. Μὴν ξαφνιάζεσαι γι' αὐτό ! Ἔτσι γίνεται πάντοτε στὰ συμβούλια καὶ στὶς ἀκροάσεις. Μὰ γιατὶ τρομάζεις ; Ἄκου, Βανιούσκα, ἐσὺ θὰ πᾶς ἀμέσως στὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου. 'Εγὼ πρέπει νὰ μιλήσω προηγουμένως μὲ τὸν Στοῦρμερ.

Καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ πρωθυπουργὸς Στοῦρμερ μπῆκε μέσα.

'Ο 'Ιβὰν ἀπεχώρησε καὶ τράβηξε γιὰ τὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου. Ὅταν μπῆκε μέσα, ἦταν κιόλας γεμάτη ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους τιτλούχους τῆς αὐτοκρατορίας, οἱ ὁποῖοι φοροῦσαν τὶς μεγάλες τους στολὲς καὶ τὰ παράσημά τους.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΙΧΟΙ

Κλεισμένα τὰ παράθυρα κι' ἡ θύρες'
μεσάνυχτα, σκοτάδι, σιγαλιά.
Καρδιά μου, ποιός σ' ἐξύπνησε κ' ἐπῆρες
τὴ στράτα τῆς ἀγάπης τὴν παληά;
Μεσάνυχτα' σκοτεινισσμένοι οἱ δρόμοι,
καλόβουλοι διαβατες δὲν περνοῦν.
—Τραγουδιστή, δὲν τὤμαθες ἀκόμη;
μεσάνυχτα οἱ βρυκόλακες ξυπνοῦν.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Σὲ μιὰ γωνία τῆς αἰθούσης ὑπῆρχε ἕνα εἰκονοστάσι, μπροστὰ στὸ ὁποῖο ἔκαιγαν ἀσημένια καντήλια καὶ κεριά.

'Ο 'Ιβάν, ἂν καὶ δὲν ἦταν κατὰ βάθος πολὺ θρησκόληπτος, ἦταν ὡστόσο, ἂν καὶ τὸ ἀρνιόταν κατηγορηματικά, πολὺ προληπτικός, ὅπως ὅλοι οἱ γνήσιοι Ρῶσσοι. Πῆγε λοιπὸν κατ' εὐθεῖαν στὶς εἰκόνες καὶ γονάτισε μπροστὰ σ' αὐτές.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι, μόλις τὸν εἶδαν νὰ μπαίνη μέσα, διέκοψαν τὶς συζητήσεις τους καὶ κάρφωσαν τὰ μάτια τους ἐπάνω του. Ἤξεραν τὰ «κατορθώματά» του, ἤξεραν πῶς εἶχε χάσει τὴν εὔνοια τοῦ Τσάρου, μὰ ἤξεραν ἐπίσης πῶς τὴν εἶχε ἀνακτήσει.

'Ωστόσο, κανένας δὲν περίμενε νὰ παρακαθήση ὁ τρελλὸς αὐτὸς πρίγκηψ σ' ἕνα μυστικὸ Συμβούλιο τοῦ Στέμματος, στὸ ὁποῖο εἶχαν μόνο θέσι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ καὶ οἱ διπλωμάται. Γι' αὐτὸ εἶχε ἐρεθισθεῖ ἡ περιέργεια ὅλων.

Ὅταν ὁ 'Ιβὰν σηκώθηκε ἀπ' τὴ γονυκλισία καὶ γύρισε τὸ πρόσωπό του πρὸς τὴν ὁμήγυρι, εἶδαν μιὰ θανάσιμη χλωμάδα ἁπλωμένη σ' αὐτό.

'Ο μέγας δοὺξ ὡστόσο, δὲν μίλησε σὲ κανένα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ μέγας αὐλάρχης μπῆκε μέσα καὶ παρακάλεσε τὸν καθένα ἀπ' τοὺς παρισταμένους νὰ σταθῆ μπροστὰ στὴ θέσι ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδειχθεῖ, γιατὶ σὲ λίγο θὰ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ὁ αὐτοκράτωρ.

'Η θέσις τοῦ Τσάρου δὲν ἦταν στὸ μεγάλο τραπέζι ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τῆς αἰθούσης. Κοντὰ στὴν πόρτα, ἐπάνω σὲ μιὰ μαύρη ἐξέδρα, εἶχαν βάλει ἕνα τραπέζι. Πίσω ἀπ' τὸ τραπέζι αὐτό, ἦταν μιὰ ψηλὴ ἐπίχρυση πολυθρόνα. 'Εκεῖ θὰ καθόταν ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης.

Θέσις γιὰ τὸν 'Ιβὰν δὲν ὑπῆρχε. Γι' αὐτό, ὁ αὐλάρχης τὸν ρώτησε ἂν ἤξερε ποῦ ἔπρεπε νὰ καθήση, γιατὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ὁδηγία σχετικὴ μ' αὐτόν.

Τότε ὁ 'Ιβάν, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήση, πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ τὴν τακτοποίησε, πρὸς μεγάλη κατάπληξι ὅλων, πλάϊ στὴν πολυθρόνα τοῦ αὐτοκράτορος.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ὁ Νικόλαος Β' μπῆκε μέσα καὶ κάθησε, ἀφοῦ προηγουμένως ἔσφιξε ἐγκάρδια τὸ χέρι τοῦ 'Ιβάν. Ἔπειτα ἔκανε ἕνα νόημα καὶ κάθησαν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι.

'Ο Τσάρος φαινόταν πολὺ ἀνήσυχος. Εἶπε μερικὰ λόγια μὲ σιγανὴ φωνὴ στὸν κόμητα Βολγκορούκυ, ὁ ὁποῖος πῆγε κατόπιν καὶ μίλησε γιὰ μιὰ στιγμὴ μεγαλόφωνα μὲ τὸν πρωθυπουργὸ Στοῦρμερ.

'Ο 'Ιβὰν ἐντωμεταξύ, κύτταζε πρὸς ὅλες τὶς μεριές, χωρὶς ὅμως νὰ βλέπη αὐτὸν ποὺ ἀναζητοῦσε. Ἕνα νευρικὸ ρῖγος τὸν συγκλόνιζε ὁλόκληρο. Ἔξαφνα εἶδε νὰ γλυστράη πίσω του μιὰ σκιά, ποὺ κρατοῦσε ἕνα σωρὸ χαρτιά. Ἦταν ὁ Ζαχάρ !

'Ο 'Ιβὰν ἀμέσως σηκώθηκε. Ἤθελε νὰ τὸν ἰδῆ ὁ πατέρας του! Μέσ' στὴν ταραχή του σκούντησε τὴν καρέκλα του καὶ τὴν μετατόπισε λίγο. 'Ο Ζαχάρ, ἀκούγοντας τὸν κρότο, γύρισε πίσω καὶ τὸν εἶδε !

— Εἶδε ἕναν 'Ιβάν, ὁ ὁποῖος εἶχε καρφώσει ἐπάνω του τὸ ἱκετευτικό του βλέμμα. 'Υπῆρχε ὅμως καὶ κάποια πρόκλησις στὸ βλέμμα ἐκεῖνο. Τὰ μάτια τοῦ 'Ιβὰν ἔλεγαν στὸ Ζαχάρ: «Βλέπεις ;.... Δὲν ἔφυγα ! Δὲν θὰ φύγω ! Θέλεις νὰ τοὺς τινάξης ὅλους στὸν ἀέρα, ἕ ; Ἔ, λοιπόν, θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ μαζύ σου !....».

Γιὰ τὸν μεγάλο δοῦκα, δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Ζαχὰρ θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς ἐπίσημης αὐτῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν ἀνωτάτων προσώπων τῆς αὐτοκρατορίας γιὰ νὰ τρέξη ν' ἀνάψη ὕπουλα τὸ φυτῆλι τῆς δυναμίτιδος καὶ νὰ διαπράξη τὸ ἔγκλημά του.

'Η τελευταία του ἐλπίδα ἦταν ἡ ἑξῆς : ὅτι ὁ πατέρας θὰ ὑποχωροῦσε μπροστὰ στὸν ἀναρχικό! Ἂν ἔπεφτε ἔξω, τόσο τὸ χειρότερο ! Θὰ πλήρωνε τὴν πλάνη του μὲ τὴ ζωή του. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνη καὶ τίποτε ἄλλο : ἔδινε τὴ ζωή του γιὰ νὰ σώση τὸν αὐτοκράτορα, χωρὶς νὰ καταγγείλη τὸν πατέρα του!

XXIV

ΜΙΑ ΒΟΜΒΑ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ !

'Ο Ζαχάρ, βλέποντας τὸν 'Ιβάν, στάθηκε μιὰ στιγμὴ σὰν κτυπημένος ἀπὸ κεραυνό !....

Σίγουρα, τὰ περίμενε ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ βρῆ τὸν μεγάλο δοῦκα ἐκεῖ ! Εἶχε κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνη. Εἶχε πεῖ ψέμματα στὸν αὐτοκράτορα, ὅτι δῆθεν τηλεφώνησε ὁ Γκράπ, γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ στείλη τὸν 'Ιβὰν στὴν Πετρούπολι.

Βλέποντάς τον ἔξαφνα στὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου, κατάλαβε μὲ μιᾶς τί σημασία εἶχε ἡ παρουσία του ἐκεῖ. 'Ο 'Ιβὰν προσέφερε τὸν ἑαυτό του ὁλοκαύτωμα στὴν ἐκδίκησι τοῦ πατέρα του !

Πατέρας καὶ γυιὸς ἀντάλλαξαν τότε ἕνα μαγνητικὸ βλέμμα, ποὺ ἕνωσε τὶς σκέψεις τους σὲ μιά.

Κι' ἀμέσως κατόπιν ἀντήχησε μιὰ κραυγή, μιὰ τρομερὴ κραυγὴ τοῦ Ζαχάρ, ὁ ὁποῖος οὔρλιαξε :

— Φευγᾶτε !

Καὶ πρῶτος ὁ ἴδιος, ἀνατρέποντας τὰ πάντα στὸ πέρασμά του, ὥρμησε ἔξω.

Κοντὰ στὴν πόρτα, στεκόταν ὁ μέγας τελετάρχης, τὸν ὁποῖο ἔστειλε τρία μέτρα μακρυὰ μ' ἕνα τρομερὸ σπρώξιμο.

'Ο Ζαχάρ, φεύγοντας, ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζη στὸν ἀντιθάλαμο, στὶς σκάλες, στοὺς διαδρόμους :

— Φευγᾶτε ! Φευγᾶτε !

'Η ἀταξία ποὺ ἐπακολούθησε, ἦταν ἀπερίγραπτη.

Στὴν πρώτη κραυγὴ ποὺ ἔβγαλε ὁ Ζαχάρ, ὅλοι μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ Συμβουλίου, εἶχαν σηκωθεῖ, κυριευμένοι ἀπὸ ἕναν ἀνεξήγητο τρόμο. 'Ωστόσο, ἀναρωτιόντουσαν ἀκόμα τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη κραυγή.

Μὰ μόλις εἶδαν τὸν Ζαχὰρ νὰ φεύγη καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνη : «Φευγᾶτε ! Φευγᾶτε !», κατάλαβαν ἀμέσως τὰ πάντα.

Ὅλοι οἱ μεγιστάνες τῆς Ρωσσίας δὲν ἦσαν ποτὲ ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὴν ἰδέα μιᾶς δολοφονικῆς ἀποπείρας ἐναντίον τους, ἡ δὲ λέξις : «Φευγᾶτε !», μέσα στὸ παλάτι ἐσήμαινε : «Ἂν δὲν φύγετε, θὰ τιναχθῆτε ὅλοι στὸν ἀέρα !».

Καὶ πραγματικὰ ἔφυγαν. Ὥρμησαν δηλαδὴ σὰν τρελλοὶ καὶ σὰν κυνηγημένα ζῶα πρὸς τὰς ἐξόδους, χειρονομῶντας μ' ἀπελπισία καὶ φωνάζοντας ἔξαλλοι.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

'Ο Γάλλος λογοτέχνης 'Αρσὲν Οὑσσαί.
(Πίναξ τοῦ Φλωριάν).

'Ο Τσάρος εἶχε σηκωθεῖ κι' αὐτός, μὰ δὲν ἔφυγε. 'Ο 'Ιβὰν εἶχε τρέξει κοντά του κι' ἔσφιγγε ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου.

'Ο 'Ιβὰν καταλάβαινε τώρα, ὅτι εἶχε χάνει τὴ θυσία του πολὺ ἀργὰ κι' ὅτι ὅλα ἦσαν χαμένα. Τὸ φυτῆλι τῆς δυναμίτιδος θὰ ἦταν κιόλας ἀναμένο κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὰ πάντα θὰ τιναζόντουσαν στὸν ἀέρα !

Οἱ δυὸ ἄλλοι μεγάλοι δοῦκες, οἱ θεῖοι τοῦ Τσάρου καὶ τοῦ 'Ιβάν, μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ ἀναστάτωσι, εἶχαν ἱκετεύσει τὸν αὐτοκράτορα νὰ τοὺς ἀκολουθήση στὴ φυγή τους, μὰ ὁ Νικόλαος Β' οὔτε τοὺς εἶχε κἂν ἀπαντήσει.

Ἔμενε ἐκεῖ, σὲ μιὰ μοιρολατρικὴ στάσι, περιμένοντας τὸ ἀναπόφευκτο χτύπημα τῆς Μοίρας καὶ μὴν ἐπιχειρῶντας τίποτε γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπ' αὐτό.

'Ολόγυρά του, οἱ μεγιστάνες του ἔσπρωχαν κι' ἔρριχναν κάτω ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ ν' ἀνοίξουν πέρασμα. Μερικοὶ εἶχαν προσπαθήσει ν' ἀνοίξουν τὰ παράθυρα, μὰ ἐξ αἰτίας τοῦ εἰδικοῦ μηχανισμοῦ των, δὲν κατώρθωναν τίποτε κι' εἶχαν προστεθεῖ κι' αὐτοὶ στὸ πλῆθος τῶν ἄλλων ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τὰς ἐξόδους γιὰ νὰ φύγουν μακρυὰ ἀπ' τὸν κύριό τους...

Μονάχα ὅταν ὅλοι τους σκόρπισαν καὶ χάθηκαν ἀπὸ μπροστά του, δειλοί, ἄθλιοι καὶ τιποτένιοι, ὁ Νικόλαος Β' συγκατένευσε ν' ἀκολουθήση τὸν 'Ιβάν.

Βγῆκαν μαζὺ γαλήνιοι ἀπ' τὸ παλάτι καὶ στάθηκαν κάτω στοὺς κήπους. 'Εκεῖ περιστοίχισαν τὸν αὐτοκράτορα οἱ ὑπασπισταί του, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του καὶ μερικὲς κυρίες τῆς τιμῆς. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κι' ἡ μεγάλη δούκισσα Ναντίτζα Μιχαηλόβνα, ἡ ὁποία εἶχε φύγει ἀπ' τοὺς πρώτους ἀπ' τὸ παλάτι.

'Ο 'Ιβὰν ἔκλαιγε τώρα. Ἔκλαιγε ἀπὸ χαρά. 'Η ἀντίδρασις ποὺ εἶχε προκαλέσει στὸν ἑαυτό του ἡ ἀνέλπιστη σωτηρία τους, τὸν ἔκανε τώρα νὰ κλαίη σὰν παιδί. Τὸ χέρι του ἔτρεμε μέσα στὸ χέρι τοῦ αὐτοκράτορος, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἀφήσει καθόλου.

'Η μεγάλη δούκισσα πρόσεξε αὐτὴ τὴν ἐγκαρδιότητα τοῦ γυιοῦ της καὶ τοῦ Τσάρου καὶ κατσούφιασε. Ζητοῦσε ἐξηγήσεις μὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τῆς τὶς δώση. Κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ εἶχαν ἀκούσει ἦταν ἡ κραυγὴ τοῦ Ζαχὰρ καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶχαν ἰδεῖ, ἦταν ἡ φυγή του.

'Ο 'Ιβὰν ἔλεγε τώρα μέσα του: «'Ο Ζαχὰρ πρόφτασε κι' ἔσβυσε τὸ φυτῆλι !».

Τέλος, ὁ κόμης Βολγκορούκυ ἔφτασε, φέρνοντας νέα: ὁ ἄθλιος μηδενιστής, ὁ δράστης τῆς ἀποπείρας, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Ζαχάρ, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσει τὸ σύνθημα τῆς φυγῆς. Χωρὶς ἄλλο, τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ τρομερὸ ἔγκλημά του τὸν εἶχε τρομάξει. Τὸν εἶχαν δεῖ λοιπὸν νὰ τρέχη σὰν τρελλὸς στὰ δωμάτια τοῦ δευτέρου πατώματος, βγάζοντας κραυγὲς ποὺ κανεὶς δὲν τὶς καταλάβαινε στὴν ἀρχή.

Ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας καὶ μερικοὶ ὑπηρέτες, ἀγνοῶντας τὴν αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως, θέλησαν νὰ τὸν σταματήσουν στὴ φυγή του, μὰ ὁ Ζαχὰρ τοὺς εἶχε παραμερίσει ὅλους μὲ μιὰ δύναμι ὑπεράνθρωπη.

'Εκεῖνοι ἔτρεξαν τότε πίσω του καὶ μπῆκαν κατόπιν του μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ 'Ιβάν, ὅπου τὸν εἶδαν νὰ ἐξαφανίζεται ἀπὸ ἕνα ντουλάπι, στὸ βάθος τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μιὰ μυστικὴ πόρτα καὶ μιὰ μυστικὴ σκάλα.

Τὸν ἀκολούθησαν καὶ κατέβηκαν μαζύ του σ' ἕνα ὑπόγειο νεοσκαμένο, στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν δυὸ κιβώτια δυναμίτιδος. 'Απὸ τὰ κιβώτια αὐτὰ ἐξεῖχε ἕνα φυτῆλι ποὺ ἔκαιγε καὶ τὸ ὁποῖο ὁ Ζαχὰρ μόλις πρόφτασε κι' ἔσβυσε, προλαβαίνοντας τὴν ἀνατίναξι τῶν πάντων στὸν ἀέρα!

'Ο Ζαχὰρ εἶχε συλληφθεῖ κι' ὅταν τὸν ρώτησαν γιὰ ὅλ' αὐτά, ἀπάντησε περήφανα:

— 'Εγώ ! 'Εγὼ τὰ ἔκανα ὅλα !

Καταλαβαίνει κανεὶς εὔκολα μὲ ποιὰ ἀγωνία ὅλοι ὅσοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ, ἄκουγαν τὴν ἀφήγησι τοῦ κόμητος Βολγκορούκυ.

— Καὶ τί τὸν ἔκαναν αὐτὸ τὸ ληστή ; ρώτησε ἡ Ναντίτζα Μιχαηλόβνα. Δὲν τὸν κομμάτιασαν ἀκόμα ;

— Αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἀνήκει στὴ δικαιοσύνη ! ἀπάντησε ὁ κόμης Βολγκορούκυ.

— Ὄχι ! Ὄχι ! φώναξαν τότε ὅλοι. Δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ θανατωθῆ ! Νὰ θανατωθῆ ἀμέσως.

— Μπορεῖ νὰ ἔχη συνενόχους ! εἶπε ὁ κόμης Βολγκορούκυ. 'Ασφαλῶς θὰ ἔχη συνενόχους ! Πρέπει νὰ μιλήση !

— Στὰ βασανιστήρια ! Στὰ βασανιστήρια ! φώναξε τὸ «μπουλοῦκι» ἐκεῖνο τῶν εὐπατριδῶν τῆς Ρωσσίας.

— Διάταξα, εἶπε ὁ κόμης Βολγκορούκυ, νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὸν κακοποιοῦν.

Περίμενε μιὰ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος, μὰ ὁ Νικόλαος Β' ἔμενε ἄφωνος.

Τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν του τὸν ἐκμηδένιζε. Δὲν καταλάβαινε, ὅτι τὸ μῖσος αὐτὸ δὲν ἐστρέφετο ἐναντίον του ὡς ἀτόμου, ἀλλὰ ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ αἰτίου τῶν δυστυχιῶν τοῦ Ρωσσικοῦ λαοῦ.

'Ο αὐλάρχης, ὁ μέγας τελετάρχης, οἱ μεγάλοι τιτλοῦχοι, οἱ ὁποῖοι πρὸ ὀλίγου εἶχαν συμπεριφερθεῖ τόσο ἄνανδρα κι' εἶχαν φύγει τόσο ἀδιάντροπα, εἶχαν μαζευτεῖ καὶ πάλι γύρω του καὶ τὸν διαβεβαίωναν γιὰ τὴν ἀφοσίωσί τους.

'Ο στρατηγὸς πρίγκηψ Ροστοπὼφ ἔλεγε :

— 'Η Μεγαλειότης σας δὲν πρέπει νὰ μείνη ἐδῶ. Διατρέχει ἴσως ἀκόμα κάποιο κίνδυνο ! Τὰ θεμέλια τοῦ παλατιοῦ ἔχουν ὑπονομευθεῖ.

'Ο Νικόλαος σήκωσε τὸ γιακᾶ τοῦ στρατιωτικοῦ μανδύα ποὺ εἶχαν ρίξει στοὺς ὤμους του καὶ εἶπε :

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ αὐτοκράτειρα ;

— Ἔφυγε τὸ πρωῒ ἀπρόοπτα γιὰ τὴν Γκατσίνα μὲ τὸν Τσάρεβιτς καὶ τὶς πριγκήπισσες, ἀπάντησε ἡ μεγάλη δούκισσα Ναντίτζα Μιχαηλόβνα.

— Ἔ λοιπόν, εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ, πᾶμε νὰ τοὺς συναντήσουμε.

Καὶ ἀναστενάζοντας, γύρισε τὶς πλάτες του πρὸς τὸ ἀνάκτορό του, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ γίνη ὁ τάφος του.

Κι' ἔξαφνα τότε ὁ 'Ιβὰν ἔμεινε μόνος.

Ὅλοι οἱ αὐλικοὶ εἶχαν ὁρμήσει πρὸς ἕναν τρομερὸ ὅμιλο ποὺ εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὰ σκαλοπάτια τοῦ ἀνακτόρου.

Οἱ στρατιῶτες ἔβγαζαν τὸ Ζαχὰρ ἔξω. Σὲ ποιὰ κατάστασι ὅμως βρισκόταν ὁ δυστυχισμένος ! Ὅλο τὸ σῶμα του δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πληγή.

Οἱ στρατιῶτες, διοικούμενοι ἀπ' τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας, μὲ μεγάλη δυσκολία κατώρθωσαν νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπὸ τὴ μανία τῶν λυσσασμένων αὐλικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤθελαν νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ τὸν πάρουν, παρὰ μόνο νεκρό !

'Η γυναῖκες ἦσαν ἡ πιὸ μανιασμένες ἀπ' ὅλους κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ξεχώριζε ἡ κόμησσα Βυσὸνζέφ.

'Ο αὐτοκράτωρ ἔδωσε μιὰ διαταγή, μὰ βλέποντας ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἄκουγε, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα μαζὺ μ' ἕναν ὑπασπιστή του.

Σίγουρα ὁ Ζαχὰρ δὲν θὰ ἔβγαινε ζωντανὸς ἀπ' τὸ παλάτι, ἂν δὲν παρουσιαζόταν ξαφνικὰ ἕνας ἀπρόοπτος ὑπερασπιστής. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ μέγας δοὺξ 'Ιβάν, ὁ ὁποῖος ὥρμησε μέσα στὸ πλῆθος καὶ μὲ λύσσα, ὅμοια μ' ἐκείνων ποὺ χτυποῦσαν τὸν πρώην ἔμπιστο ὑπηρέτη τοῦ Τσάρου, ἄρχισε νὰ τοὺς σπρώχνη καὶ νὰ τοὺς ἀπομακρύνη.

('Ακολουθεῖ)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΕΣΤΡΕΓΚΕ

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Ο φακὸς τοῦ μπάρμπα Μπαμποὺ ἔτρεμε στὰ χέρια του, ἐνῶ διάβαζε στὴν ἐφημερίδα τὸ τέλος τῆς ἀπίστευτης, τῆς καταπληκτικῆς εἰδήσεως:

«... Ὁ νεαρὸς δολοφόνος, ὑποβληθεὶς ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος εἰς μακρὰν καὶ ἐξαντλητικὴν ἀνάκρισιν, ἠναγκάσθη ἐν τέλει νὰ ὁμολογήση τὸ ἔγκλημά του καὶ ν' ἀποκαλύψη τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων του. Ἡ ἀστυνομία εὑρίσκεται ἤδη ἐπὶ τὰ ἴχνη των, ἐπίκειται δὲ ἡ σύλληψίς των...».

Ὁ μπάρμπα Μπαμποὺ τσαλάκωσε τὴν ἐφημερίδα μὲ μιὰ νευρικὴ κίνησι, πέταξε τὸ φακὸ σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ κι' ἔτριψε δυνατὰ τὰ χέρια του. Ὕστερα, γυρνῶντας πρὸς τὸ κρεββάτι, ὅπου ἦταν ἀκόμα ξαπλωμένος ὁ ἀνεψιός του ὁ Φρειδερῖκος, ρώτησε μὲ βαρειὰ φωνή:

— Ἔτσι, λοιπόν, ἔ ; Ἡ ἀστυνομία θὰ πατήση σὲ λίγο τὸ σπίτι μου, τὸ τίμιο σπίτι μου ;...

— Αὐτὰ παθαίνει ὅποιος μπλέκει μὲ πρωτόβγαλτους ! ἀποκρίθηκε ὁ Φρειδερῖκος.

— Σώπα, ἐλεεινέ, ἀναίσθητε ! ξέσπασε ὁ γέρος. Δὲν μετανοεῖς διόλου γιὰ τὸ ἔγκλημά σου !... Δὲν βλέπω νὰ αἰσθάνεσαι τὴν παραμικρὴ τύψι συνειδήσεως ποὺ σκοτώσατε ἕνα ἄνθρωπο γέρο καὶ ἀνυπεράσπιστο, ἕνα ἄνθρωπο πού...

— Καλά, καλά, μὴ φωνάζεις ἔτσι ! τὸν διέκοψε ὁ Φρειδερῖκος. Ἐσὺ κάνεις σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μὲ καταδώσης στὴν ἀστυνομία !... Δὲν μοῦ φτάνουν τώρα τὰ δικά μου βάσανα, ἔχω καὶ σένα...

— Παληάνθρωπε !...

Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἄκουσε μὲ τρόμο τὸν θεῖο του νὰ τοῦ διαβάζη τὴν ἐφημερίδα...

Καὶ ὁ μπάρμπα Μπαμποὺ σηκώθηκε ὄρθιος, τρομερὸς κι' ἐπιβλητικός. Ἄ ! πλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἀδυναμία ποὺ ἔδειξε ἀπέναντι τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ὅταν πέθανε ἡ ἀδελφή του, πῆρε κοντά του τὸ γυιό της, τὸ Φρειδερῖκο, τὸ ἄσωτο αὐτὸ παλληκάρι ποὺ τὸν διασκέδαζε μὲ τὸν φαμφαρονισμό του καὶ μὲ τὶς ἐρωτικές του περιπέτειες.

— Δεκαεφτὰ χρονῶν παιδὶ καὶ ξέρει τόσο καλὰ τὶς γυναῖκες ! ἔλεγε μὲ θαυμασμὸ καὶ περηφάνεια ὁ γέρος στρατιωτικός.

Ὁ Φρειδερῖκος ἔκανε συχνὰ χρέη καὶ εἶχε σχέσεις ὕποπτες. Μὰ ὁ θεῖος του πλήρωνε πάντα τὰ χρέη του αὐτά, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ φανῆ αὐστηρὸς στὸν ἀνεψιό του, νὰ τοῦ τρίξη τὰ δόντια... Κι' ἔτσι, σιγὰ-σιγά, ὁ ἀνεψιός του, ποὺ δὲν εἶχε κανένα ἄνθρωπο νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ καὶ νὰ τοῦ δείξη τὸ σωστὸ δρόμο, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ γίνη δολοφόνος ! Καὶ τὸ δολοφόνο αὐτὸ φιλοξενοῦσε τώρα στὸ σπίτι ὁ Μπαμπού, ὁ ἀπόστρατος λοχίας τῆς τελωνοφυλακῆς, τιμημένος μὲ τὸ μετάλλιο ἀνδρείας, ἕνας ἄνθρωπος σεβαστὸς σ' ὅλη τὴ συνοικία, ἕνας παληὸς στρατιωτικὸς ποὺ θὰ τὸν κήδευαν μὲ τοὺς ἤχους τῆς Μασσαλιώτιδος !...

Ἡ σκέψις αὐτὴ ἔκανε τὸν μπάρμπα Μπαμποὺ ἔξω φρενῶν. Πλησίασε τὸν ἀνεψιό του, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ γιακᾶ τῆς πιτζάμας του, τὸν τράνταξε καὶ τοῦ εἶπε :

— Συλλογίζεσαι τί ἔκανες, ἄθλιε ; Σκότωσες ἕνα δυστυχισμένο ἄνθρωπο τῆς ἡλικίας μου, ἕνα τίμιο ἔμπορο...

— Δὲν ἦταν δὰ καὶ τόσο ἔντιμος ! εἶπε ὁ Φρειδερῖκος, προσπαθῶντας νὰ γελάση, γιὰ νὰ κρύψη τὴν ταραχή του. Ἔκανε κρυφὰ καὶ τὸν τοκογλύφο !...

— Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει ! Ἔκοψες τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ! Καὶ δὲν ἔχεις συναίσθησι τῆς πράξεώς σου !... Τί ἔκανες, δυστυχισμένο παιδί !... Γιατί μὲ πίκρανες τόσο στὰ γεράματά μου ;... Τί θὰ λέη τώρα ἡ μητέρα σου, ποὺ θὰ σὲ κυττάζη ἀπὸ ψηλά ;

Καὶ ὁ μπάρμπα Μπαμπού, τσακισμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα ποὺ βρισκότανε δίπλα στὸ κρεββάτι, ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του στὰ γόνατά του κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο χέρια του...

* * *

Ὁ Φρειδερῖκος κάρφωσε τὰ βλέμματά του στὴν ὀροφὴ τοῦ δωματίου καὶ ἀναπόλησε τὶς διάφορες φάσεις τοῦ δράματος.

Ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους του, ὁ Γκαστὼν Λοῦ, εἶχε δείξει τὸ μαγαζὶ τοῦ γέρου. Τὸ εἶχε ἀνακαλύψει μαζὺ μὲ τὸ Ρενὲ καὶ τὸν Τοτόρ. Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς νέοι, δεκαεφτὰ ἕως δεκαεννέα ἐτῶν, μὲ τρυφερὴ ἀκόμα ἐπιδερμίδα, μὲ μάτια ἀθῶα, ἀλλὰ μὲ ψυχὴ σκοτεινὴ καὶ ἀνήσυχη. Ἀνεγνώριζαν καὶ οἱ τρεῖς γι' ἀρχηγὸ τὸ Φρειδερῖκο, ἐπειδὴ τοὺς εἶχε ἐπιβληθεῖ μὲ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὸ αὐταρχικὸ ὕφος του. Ὡς τότε, τὰ μόνα παραπτώματά τους ἦσαν διάφορες μικροκλοπὲς στὰ ἴδια τὰ σπίτια τους. Τώρα ὅμως χρειαζόντουσαν περισσότερα χρήματα, γιὰ νὰ ἐξευμενίσουν τὴν ὕποπτη ἀρετὴ μιᾶς τραγουδίστρας, ποὺ τραγουδοῦσε κάθε βράδυ σ' ἕνα λαϊκὸ μπὰρ τῆς πλατείας Πιγκάλ... Κι' ἔτσι ὁ Γκαστὼν πρότεινε στὴν παρέα του νὰ ληστεύσουν τὸ γέρο ἐκεῖνο ρολογᾶ, ποὺ κοιμότανε σ' ἕνα δωμάτιο, πίσω ἀπὸ τὸ κατάστημά του. Ἡ συνοικία ἦταν ἥσυχη κι' ἀπόμερη... Δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο.

Ὁ Φρειδερῖκος δὲν βρῆκε ἄσχημο τὸ σχέδιο αὐτό. Καί, μιὰ νύχτα, μπήκανε στὸ μαγαζὶ τοῦ ρολογᾶ. Μὰ ὁ γέρος δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀφίνουν εὔκολα νὰ τοὺς κλέψουν. Καὶ οἱ τέσσερες νεαροὶ λησταὶ θὰ τὴν εἶχαν πολὺ ἄσχημα ἄν, τὴν τελευταία στιγμή, ὁ Γκαστών, τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του, δὲν κάρφωνε στὴν καρδιὰ τοῦ γέρου ἕνα σουγιᾶ ποὺ εἶχε μαζύ του... Ὁ Φρειδερῖκος τὰ χρειάστηκε, ὅταν εἶδε τὸ ρολογᾶ ξαπλωμένο στὸ πάτωμα, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα... Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πειὰ γιὰ νὰ μετανοήσουν.. Ἄδειασαν τὰ συρτάρια τοῦ γέρου, μοιράστηκαν τὰ χρήματα ποὺ βρήκανε—κάπου ἔξη χιλιάδες φράγκα—κι' ἔφυγαν, παίρνοντας ὁ καθένας καὶ ἀπὸ μιὰ διεύθυνσι.

Ὁ Φρειδερῖκος γυρνοῦσε δύο μέρες στὸ Παρίσι, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του, μὴ τολμῶντας οὔτε νὰ ἀγοράση μιὰ ἐφημερίδα γιὰ νὰ διαβάση τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος, οὔτε καὶ νὰ πιάση δωμάτιο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Δὲν ἤξερε τί ἀπόγιναν οἱ σύντροφοί του... Τέλος, τὴν τρίτη μέρα, πεθαμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἐξάντλησι, ξαναγύρισε στὸ σπίτι τοῦ θείου του. Βρῆκε τὸν μπάρμπα Μπαμποὺ ἀνήσυχο καὶ ταραγμένο γιὰ τὴν ἐξαφάνισί του. Τοῦ ὡμολόγησε τί εἶχε κάνει. Καὶ ὕστερα, βέβαιος πὼς ὁ θεῖος του θὰ τὸν προστάτευε καὶ δὲν θὰ τὸν πρόδιδε στὴν ἀστυνομία, ἔπεσε στὸ κρεββάτι καὶ κοιμήθηκε βαρειά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν τρόμο καὶ τὴν κατάπληξι τοῦ γέρου στρατιωτικοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἄκουσε μὲ τρόμο τὸ θεῖο του, ποὺ πέρασε ὅλη τὴ νύχτα ἄγρυπνος, νὰ τοῦ διαβάζη τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἔγραφε ὅτι εἶχαν πιάσει τὸν Γκαστών ! Καὶ τὸ παληόπαιδο αὐτὸ εἶχε καταδώσει τοὺς συντρόφους του !... Καὶ τώρα θὰ τὸν κυνηγοῦσαν οἱ ἀστυνομικοί... Ἡ καρδιὰ τοῦ Φρειδερίκου χτυποῦσε δυνατά. Ὡστόσο τὸν καθησύχαζε κάπως ἡ σκέψις πὼς ἔφτανε νὰ παρακαλέση τὸ θεῖο του γιὰ νὰ τὸν συγκινήση καὶ νὰ τὸν κρύψη ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

* * *

...Ἔξαφνα, ὁ μπάρμπα Μπαμποὺ σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἄγρια ἀποφασιστικότητα ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν ἀλλάξει τόσο, ὥστε ὁ ἀνεψιός του δυσκολεύτηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίση. Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ μονάχα ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ σοβαρά.

— Φαντάζεσαι—ψιθύρισε ὁ γέρος στρατιωτικὸς μὲ βραχνὴ φωνὴ—ὅτι θὰ σ' ἀφήσω ν' ἀτιμάσης τ' ὄνομά μου ;

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνης ; τραύλισε ὁ Φρειδερῖκος.

— Θέλω νὰ πεθάνω μὲ καθαρὸ μέτωπο ! φώναξε ὁ Μπαμπού, ἀνάβοντας. Καὶ θέλω νὰ πεθάνης κι' ἐσὺ ἐξαγνισμένος—συνεπλήρωσε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λίγο.

Σηκώθηκε ὕστερα ἀπὸ τὴ θέσι του, πλησίασε ἕνα ἑρμάρι, τράβηξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἕνα παληὸ περίστροφο τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸ γέμισε.

Ὁ Φρειδερῖκος τὸν κύτταξε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια ἀπὸ τρόμο.

— Θεῖε, θεῖε !...

Μὰ ὁ Μπαμποὺ ἔκανε πὼς δὲν τὸν ἄκουσε... Πλησίασε στὸ κρεββάτι, ἅπλωσε τὸ περίστροφο στὸν ἀνεψιό του καὶ τοῦ εἶπε :

— Πάρε αὐτό... Καταλαβαίνεις τί πρέπει νὰ κάνης... Αὐτὴ ἡ χειρονομία σου θὰ σ' ἐξιλεώση στὴ συνείδησι τῶν ἀνθρώπων ! Τ' ὄνομά μας δὲν θὰ κηλιδωθῆ !... Θὰ βρεθοῦν ἴσως μάτια νὰ σὲ κλάψουν.

— Ὄχι ! ὄχι !... οὔρλιασε ὁ Φρειδερῖκος.

Καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι...

— Δὲν θέλω νὰ σκοτωθῶ ! φώναξε ἁπλώνοντας τὰ δύο χέρια του. Εἶμαι νέος ! Θέλω νὰ ζήσω, νὰ χαρῶ τὴ ζωή μου !... Μή, θεῖε, μὴ μοῦ ζητᾶς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα... Λυπήσου με !... Δὲν εἶμαι ὁ Φρέντυσον, ὁ ἀγαπημένος σου ἀνεψιός ;...

Τὸ χέρι τοῦ μπάρμπα Μπαμπού, ποὺ κρατοῦσε τὸ περίστροφο, κλονίστηκε... Ὡστόσο, ὁ γέρος στρατιωτικὸς δὲν ἄφησε τὴν καρδιά του νὰ μαλακώση ἀπὸ τὸν οἶκτο.

— Πρέπει !... εἶπε μὲ φωνὴ βαρειὰ κι' ἀλύγιστη, ἀνεξιλέωτος ὅπως ἡ μοῖρα...

— Ὄχι ! ἐπανέλαβε ὁ Φρειδερῖκος. Δὲν θὰ σκοτωθῶ ! Καλύτερα ἔχω νὰ παραδοθῶ στὴν ἀστυνομία... Δὲν θὰ μὲ καταδικάσουν αὐστηρά, γιατί εἶμαι νέος ἀκόμα... Θὰ μὲ βάλουν στὴ φυλακή... Μὰ δὲν μὲ πειράζει. Θὰ ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ, ν' ἀναπνέω... Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, θὰ εἶμαι πάλι ἐλεύθερος...

— Δὲν θὰ περάσης ἀπὸ δικαστήριο ! Δὲν θὰ διασύρης τ' ὄνομά μας σ' αὐτὸ τὸ βόρβορο !... βροντοφώνησε ὁ γέρος. Πρέπει νὰ... νὰ σκοτωθῆς !

Ὁ Φρειδερῖκος ἔκανε τότε μιὰ κίνησι, σὰν νἄθελε νὰ τρέξη στὴν πόρτα καὶ νὰ βγῆ ἔξω μὲ τὶς πιτζάμες. Μὰ δὲν πρόφτασε... Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Καὶ σωριάστηκε καταγῆς, μὲ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά... Ὁ θεῖος του τὸν κύτταζε τώρα σὰν ἀποβλακωμένος, σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τί εἶχε συμβεῖ. Ὕστερα γονάτισε δίπλα στὸ Φρειδερῖκο, τοῦ χάϊδεψε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε κλαίοντας :

— Συχώρεσε, παιδί μου, μὰ τὸ ἔκανα γιὰ τὸ καλό σου...

* * *

— Ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀναφέρω, κύριε ἀστυνόμε—εἶπε μὲ σταθερὴ φωνὴ ὁ μπάρμπα Μπαμποὺ στὸ διοικητὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῆς συνοικίας, στὸν ὁποῖο παρουσιάστηκε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα—πὼς ὁ ἀνεψιός μου, ποὺ καταδιώκεται ἐπειδὴ συνείργησε σ' ἕνα ἔγκλημα, μετανόησε γιὰ τὴν πρᾶξι του καὶ αὐτοκτόνησε... Βαρὺ ἦταν τὸ παράπτωμά του, μὰ βαρειὰ εἶνε καὶ ἡ τιμωρία ποὺ ἐπέβαλε στὸν ἑαυτό του...

Ὁ ἀστυνόμος κύτταξε κατάπληκτος τὸ γέρο, ποὺ τοῦ εἶχε ἀνακοινώσει τὸ δρᾶμα αὐτὸ μὲ τόση ψυχραιμία. Κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του τὸ σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς του, σηκώθηκε ἀπάνω καὶ τοὔσφιξε μὲ συμπάθεια τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ !.. τραύλισε ὁ μπάρμπα Μπαμπού. Εὐχαριστῶ !...

Καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν στὰ μαραμένα μάγουλά του.

ΠΙΕΡ ΛΕΣΤΡΕΓΚΕ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Τὸ γέρικο λιοντάρι εἶνε πιὸ γερὸ ἀπ' τὸ νειὸ γαϊδοῦρι.

Ἰταλικὴ

Στὴ σπηλιὰ τοῦ λιονταριοῦ πάντα καραδοκεῖ ὁ Χάρος, ἀκόμη κι' ὅταν τὸ λιοντάρι δὲν εἶνε μέσα.

Ρωσσικὴ

Ὅταν τὸ χέρι σου βρεθεῖ μέσα στοῦ λιονταριοῦ τὸ στόμα, τράβα το ἔξω ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς.

Ἀγγλικὴ

Στοῦ ψόφιου λιονταριοῦ τὸ πτῶμα καὶ τὰ πιὸ μικρὰ πουλιὰ τσιμπολογοῦν.

Γαλλικὴ

Ὅποιος κάνει τὸ λιοντάρι στῆς εἰρήνης τὸν καιρό, γίνεται λαγὸς καὶ τρέχει στοῦ πολέμου τὴν ἀναμπουμπούλα.

Ἰσπανικὴ

Ποτέ σου μὴν ξυπνᾶς λιοντάρι ποὺ κοιμᾶται.

Γερμανικὴ

Εἶν' ἄσχημη δουλειὰ νὰ παίζης μὲ τοῦ λιονταριοῦ τὰ δόντια.

Πορτογαλικὴ

— ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΕΣ

Τοῦ παπᾶ ἡ τσέπη δύσκολα τρυπάει.

Δανικὴ

Δίνε τοῦ παπᾶ νὰ πίνη, γιατί ὁ διάκος του διψάει.

Ἰταλικὴ

Ἢ μὴν πιάνεσαι μὲ τοὺς παπάδες, ἢ δέρνε τους ἀλύπητα.

Γερμανικὴ

Εἶνε δίκηο τοὺς παπάδες νὰ τοὺς τρέφ' ἡ ἐκκλησία.

Γαλλικὴ

Κατὰ τὸν παπᾶ κι' οἱ ἐνορῖτες.

Γαλλικὴ

Ἂν σὲ δαγκώσει λύκος ἢ παπᾶς, δύσκολα θὰ γιατρευτῆ ἡ δαγκωματιά σου.

Πολωνικὴ

Ὅταν σοὔρθει ὁ παπᾶς στὸ σπίτι νὰ μὴν χαίρεσαι πολύ, γιατί πολὺ γρήγορα θὰ σοῦ ζητήση προσφορά.

Ρωσσικὴ

Ὁ παπᾶς στὴν ἐκκλησία κι' ὁ χωριατης στὸ χωράφι (ἢ παπᾶς παπᾶς, ἢ ζευγᾶς ζευγᾶς).

Δανικὴ

Τῶν παπάδων οἱ καυγάδες, εἶνε χαρὰ διαβόλου.

Γερμανικὴ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ» ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Η ΑΓΡΑΜΜΑΤΩΣΥΝΗ

Ποτὲ ἀπὸ σίδερο ἄσκημο σπαθὶ γερὸ δὲν φκιάνεις.
Τὸν τιποτένιον ἄνθρωπο μὲ τὴ σπουδὴ δὲν σιάνεις...
Ἡ ρίζα ἡ πρώτη τὸν βαστᾶ.
Ἡ οὐρανοστάλακτη βροχή, ποὖναι ἡ ζωὴ στὴν πλάσι,
γεννᾶ στοὺς κάμπους λούλουδα καὶ δέντρα μέσ' τὰ δάση,
μὰ μέσ' στοὺς βούρκους βρώμικα χορτάρια ξεπετᾶ.
Μὴν καρτερᾶς τριαντάφυλλα μέσ' ἀπ' τὸ σάπιο τὸ νερό,
καὶ μὴ τὸ σπόρο σου σκορπᾶς καὶ χάνεις κόπους καὶ καιρό.
Ἔτσι καὶ μὴ τὸν ἄτιμο μὲ καλωσύνην ἀγαπᾶς,
γιατὶ τὴν κλέβεις τοῦ καλοῦ καὶ στὸν κακὸ τήνε σκορπᾶς.
Ποτὲς δὲν πρέπει ἕνας σοφὸς μὲ γέλιο νὰ χωνεύη
Τὰ λόγια ἑνὸς ἀγράμματου γιατί διπλᾶ ἁμαρτάνει !
Ἀπὸ τὴ μιὰ τὴν ἴδια του ἀξία ὁ ἴδιος κλέβει
κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη πιὸ ἀμαθῆ τὸν ἀμαθῆ τὸν κάνει.
Ντροπὴ εἶνε τὸ ἁμάρτημα ἀπ' ὅποιον καὶ νὰ γίνη,
μὰ εἶνε τρισχειρότερο νὰ γίνη ἀπὸ σοφό.
Γιατί τὴ γνῶσι τοῦ Θεοῦ ἔχει ἅρμα αὐτὸς κρυφό,
νὰ πολεμᾶ τὸ Σατανᾶ καὶ νὰ νικᾶ μ' ἐκείνη.
Καὶ κρῖμα στὸν πολεμιστὴ πὤχει ἅρματα γιομᾶτα,
καὶ σκλάβο τόνε σέρνουνε, σὰν τὴν πομπὴ στὴ στράτα !
Κι' ἕνας μονάχα ἀγράμματος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο φτάνει
μέσα στὴ χώρα τῶν σοφῶν σὲ πίκρες νὰ τοὺς βάνη.
Γέμισ' ἀπὸ ροδόσταμο μιὰ στέρνα, πέρα ὥς πέρα,
καὶ ρίξε μέσα ἕνα σκυλί... θὰ τὸ βρωμήσ' ἡ λέρα.
Ὅσο ὁ ἄνθρωπος σωπαίνει νὰ τὸν νοιώσης δὲν μπορεῖς
Οὔτε ξέρεις τὸ τί κρύβει μέσ' τὸ νοῦ του ἢ στὴν καρδιά.
Δάσος, ποὺ ἥσυχο λουφάζει, ἥσυχο μὴν τὸ θαρρεῖς :
Εἰμπορεῖ νὰ κρύβη ἀγρίμι, κοιμισμένο στὰ κλαδιά.
Νὰ μὴν παραξενεύεσαι ἂν τοῦ φρονίμου ἡ κρίσι,
μέσ' στῶν κουτῶν τὴ συντροφιά, περάσει ξεχασμένη...
Μέσ' στοῦ ταμπούρλου τὴ βοὴ ἡ λύρα πάει χαμένη,
καὶ μέσ' στὰ σκόρδα ἡ μυρουδιὰ τοῦ κρίνου θὲ νὰ σβύση.

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Κάποιοι δοῦλοι ἑνὸς Σουλτάνου εἶπαν σ' ἕναν ὑπουργό:
—«Τί σοῦ εἶπε δὰ ὁ Σουλτᾶνος γιὰ τὴν τάδε τὴ δουλειά ;»
Κι' ἀποκρίθηκεν ἐκεῖνος : «Τί μπορῶ νὰ ξέρω ἐγώ ;
Θὰ τ' ἀκούσετε κι' οἱ ἴδιοι ἀπ' τὸν ἴδιο Βασιλῆα».
Κι' ἀπαντήσανε : —«Ἐσὺ 'σαι ὁ Βεζύρης ὁ μεγάλος
ὅπου κυβερνᾶς τὴ χώρα.
Ἀπ' τοῦ Βασιλῆα τὸ στόμα ποιὸς μπορεῖ νὰ μάθη κι' ἄλλος
ὅ,τι ξέρεις ἀπὸ τώρα ;»
Ὁ ξυπνὸς ποτὲ δὲν λέγει ὅσα ξέρει κι' ὅσα μάθει.
— Ἂν θὲς ἥσυχο κεφάλι, κρύβε ὅ,τ' ἔχει μέσ' στὰ βάθη.

Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Εἶπαν σ' ἕνα διαβασμένο : —«Τοῦ ἄρχοντά μας τὸ χαρέμι
κρύβει σκλάβες ζαχαρένιες, ποὖναι θάμμα ἡ καθεμιά !
Πῶς, λοιπόν, γιὰ τὴ Φατμέ του μοναχὰ ἡ καρδιά του τρέμει,
μιὰ ποὺ κείνη δὲν ἀξίζει μέσα στ' ἄλλα τὰ κορμιά ;»
Καὶ τοὺς εἶπεν : —«Ὅ,τι μπαίνει στῆς καρδιᾶς μας τὰ παλάτια
φαίνετ' ὤμορφο στὰ μάτια.
Ὅταν ὁ ἄρχοντας θὰ δείξη τῆς συμπάθειας του τὰ χάδια
καὶ στὸν πιὸ βρωμιάρη ἀκόμα, γιὰ καλὸς θὲ νὰ φανῆ.
Κι' ὅταν πάλι καταφρόνιας δείξει σ' ἄλλονε σημάδια,
κι' οἱ ἴδιοι οἱ αὐλικοί του ἀκόμα θὰ τοῦ κόψουν τὴ φωνή.
Σὰν θωρεῖ κανεὶς μὲ μάτια κακιωμένα κι' ἀγριωπά,
καὶ τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἴδιον ἄσχημον θὰ τὸν θωρήση.
Μὰ σὰν βλέπει μὲ τὰ μάτια ἐκεινοῦ ὅπ' ἀγαπᾶ,
καὶ τὸν Βελζεβοὺλ ἀκόμα γι' ἄγγελο θὰ ζωγραφίση».

(Μεταφρ.) ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΚΙΠΛΙΓΚ

Ὁ Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Ρίντυαρ Κίπλιγκ πούλησε κάποτε ἕνα αὐτόγραφό του, πρὸς ἕνα σελίνι τὴ λέξι.

Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἕνας γνωστός του, γιὰ νὰ τὸν πειράξη, τοῦ ἔγραψε τὴν ἑξῆς ἐπιστολή:

«Μεγάλε μου φίλε, ἀφοῦ ἐννοεῖς νὰ πουλᾶς τὴ σοφία σου μὲ τὴ λέξι, στεῖλε μου καὶ μένα, σὲ παρακαλῶ, μιὰ λέξι, τὸ ἀντίτιμο τῆς ὁποίας σοῦ ἐσωκλείω».

Ὁ Κίπλιγκ, ἀφοῦ τσέπωσε τὸ σελίνι ποὺ ἦταν ἐσώκλειστο στὸ φάκελλο, πῆρε ἕνα ταχυδρομικὸ δελτάριο, ἔγραψε ἐπάνω τὴ λέξι «εὐχαριστῶ» καὶ κατόπιν ψαλλίδισε τὴ διεύθυνσι τοῦ φίλου του ἀπὸ τὸ γράμμα του καὶ τὴν ἐκόλλησε ἐπάνω στὸ δελτάριο. Ἔτσι ἔστειλε στὸ φίλο του μιὰ μόνο λέξι, αὐτὴ ποὺ τοῦ πληρώθηκε !

ΜΕΤΑΞΥ ΘΡΥΛΟΥ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΥ κ. ΦΑΝΗ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ ΚΙ' Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ

(Ὑπῆρξε δικαία ἢ ἀπάνθρωπη ἡ καταδίκη τῆς ὡραίας Γιαννιώτισσας;)

Γ'.

ΤΑ χρόνια αὐτὰ εἶχαν συρρεύσει στὰ Γιάννενα πολλοὶ ξένοι, ὄχι μόνο περιηγηταὶ ἀπὸ περιέργεια, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ πράκτορες διαφόρων δυνάμεων, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ἐπιτύχουν τὴν φιλία τοῦ Ἀλῆ ἢ ν' ἀντιδράσουν στὰ σχέδια τῶν ἀντιπάλων τους. Τὰ Γιάννενα μὲ τὶς πενῆντα χιλιάδες κατοίκους, μὲ τὸν πολιτισμό τους καὶ μὲ τὴν ἐπίκαιρη στρατιωτικὴ θέσι τους, εἶχαν γίνει τὸ κέντρο εὐρείας κατασκοπείας. Ἐκεῖ οἱ πράκτορες τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε καταλάβει τὴν Ἑπτάνησο καὶ παρασκεύαζε τὴν ἐκστρατεία του στὴν Αἴγυπτο, ἐπιχειροῦσαν νὰ πείσουν τὸν Ἀλῆ ὅπως ἀσπασθεῖ τὴν πολιτικὴ τοῦ κυρίου των. Τοῦ τάξανε πολλά: πολιτικὴ ἀνεξαρτησία, διαδοχικὴ κυβέρνησι τῆς σατραπείας του, χρηματικὴ βοήθεια κι' ἐνίσχυσι στρατιωτική. Ὁ δραστήριος Πουκεβὶλ εἶχε σταλεῖ γιὰ νὰ διευθύνη τὶς ἐνέργειες, ὅπως πεισθεῖ ὁ Ἀλῆς καὶ συγχρόνως ὅπως διασπείρει τὶς ἀρχὲς τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως στὴν Ἀλβανία, στὴν Ἤπειρο, στὴ Ρούμελη καὶ τὴν Πελοπόννησο. Ἐπίσης ἀνώτεροι Γάλλοι ἀξιωματικοὶ μὲ πλῆθος ἐπιτελῶν πήγαιναν στὰ Γιάννενα, ἔβλεπαν τὸν Ἀλῆ καὶ συζητοῦσαν μαζύ του τὰ σχετικὰ ζητήματα.

Συγχρόνως ὅμως ἀντιδροῦσαν κατὰ τῶν Γάλλων οἱ πράκτορες τῆς Ἀγγλίας, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸ συνταγματάρχη Λὴκ καὶ πολλοὺς ἄλλους μυστικοὺς καὶ δραστήριους πράκτορας. Ὁ Ἀλῆς, ποὺ κατὰ βάθος μισοῦσε ὅλους τοὺς ξένους—ἐνῶ φαινομενικῶς ὅλους τοὺς κολάκευε—ἀμφιταλαντευόταν γιὰ κάποιο διάστημα. Τέλος διέκρινε πῶς ἡ θέσις του βρισκόταν μὲ τοὺς Ἄγγλους. Τοὺς ἔβλεπε, ὁ μεγάλος αὐτὸς ψυχολόγος, πιὸ θετικούς, πιὸ ἀνοιχτοχέρηδες, πιὸ πειστικούς, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς Γάλλους δὲν ἄκουγε παρὰ μόνο λόγια κι' ὑποσχέσεις. *«Μοῦ τάζετε πολλά»*, ἔλεγε στὸ συνταγματάρχη Ρόζ, χτυπῶντας τὸν ὦμο του, *«μοῦ τάζετε πολλά, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε»*. Δυσπιστῶντας ὅμως πρὸς ὅλους αὐτούς, δὲν ἐμπιστευόταν παρὰ στὴ δική του κρίσι. Καὶ γιὰ νὰ μπορέση νἄχη πιὸ θετικὲς κι' ἐξακριβωμένες πληροφορίες γιὰ τὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης καὶ τὴν πολιτικὴ τῶν Δυνάμεων ἀπέναντι τῆς Τουρκίας, ὠργάνωσε μυστικὴ κατασκοπεία στὰ Γιάννενα καὶ στὶς ἄλλες πόλεις, ποὺ γειτνιάζουν μὲ τὶς γαλλικὲς κτήσεις τῆς Ἀνατολῆς. Παρακολουθοῦσε ὅλους ἐκείνους, ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὰ Γιάννενα ἢ παρέμεναν ἐκεῖ ὡς ἀντιπρόσωποι διαφόρων Δυνάμεων καὶ προπαγάνδιζαν. *«Οἱ πανταχοῦ διασκορπισμένοι πράκτορές του, λέει ὁ Λήκ, πληροφοροῦσαν τὸν Ἀλῆ γιὰ ὅλα ὅσα συνέβαιναν στὴ σατραπεία του»*. Δὲν γινόταν τίποτε ποὺ νὰ μὴν τὸ μάθαινε. Καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες λέξεις ποὺ διέφευγαν ἀπὸ τὰ χείλη τῶν ξένων του ἢ τῶν ὑπηκόων του, τὶς ἐπληροφορεῖτο ἀμέσως. Ἡ κατασκοπεία του ἔφτανε καὶ μέσα στὰ σπίτια τῶν γυιῶν του καὶ τῶν πιὸ στενῶν φίλων του. *«Ἡ κατασκοπεία του, λέγει ὁ Πουκεβίλ, ὡς σχοινίον ἀγχόνης περίσφιγγε τὸ λαιμὸ ὅλων τῶν ὑπηκόων καὶ τῶν γνωρίμων του»*.

Ὁ Ἀλῆ πασᾶς στὸ σεράγι του.

* * *

Μεταχειρίστηκε δὲ ὁ Ἀλῆς πλείστους ὅσους στὴν ὑπηρεσία αὐτή, ὄχι μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ὑπῆρξε κι' ἡ Φροσύνη. Ὁ Ἀλῆς εἶχε διακρίνει στὴ γυναῖκα ἐκείνη, ὄχι μόνον ὑπέροχα σωματικά, ἀλλὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα, καὶ σκέφτηκε πῶς μποροῦσε νὰ τοῦ προσφέρη πολλά. Ἡ δὲ γλωσσομάθειά της, καθὼς γράψαμε, τῆς εἶχε δημιουργήσει πολλὲς σχέσεις μὲ τοὺς ξένους, ποὺ παρέμεναν στὰ Γιάννενα καὶ ποὺ σύχναζαν στὸ σπίτι της.

Ὁ Ἀλῆς λοιπὸν δὲν ἄφησε ἀνεκμετάλλευτη οὔτε τὴ γλωσσομάθεια τῆς Φροσύνης, οὔτε τὶς σχέσεις της μὲ τοὺς ξένους, οὔτε τὴν ὠμορφιά της. Ὅταν μάλιστα πληροφορήθηκε πῶς ὁ Πουκεβίλ, ὁ γνωστὸς πρόξενος τῆς Γαλλίας κι' ἀμείλικτος ἐχθρός του, «συμπήθηκε» μαζύ της, τότε δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία. Ἔπεισε τὴ Φροσύνη ὅπως καλλιεργήσει στενὲς σχέσεις μαζύ του. Καὶ πραγματικῶς ἡ σχέσεις αὐτὲς ἔφτασαν τελευταῖα σὲ παράφορο πάθος ἀπὸ μέρους τοῦ Πουκεβίλ. Ξημεροβραδυαζόταν στὸ σπίτι της, πήγαινε μαζύ της στὸ νησὶ τῆς λίμνης κι' ἐκεῖ διεσκέδαζε, πίνοντας κι' εὐθυμῶντας. Συχνὰ ὁ πρόξενος ἐρχόταν στὸ κέφι καὶ μεθοῦσε. Τότε ἡ ὡραία κατάσκοπος ἄνοιγε τὸν σάκκο τοῦ Πουκεβὶλ ποὺ πάντοτε ἔφερνε μαζύ του, ἔπαιρνε τὰ ἔγγραφά του καὶ τὰ ἀντέγραφε. Ὕστερα τὰ ξανάβαζε στὴ θέσι τους κι' ἔτσι ὁ Ἀλῆς κατώρθωνε νἄχη τὶς θετικώτερες πληροφορίες γιὰ τὴν πολιτικὴ τοῦ Ναπολέοντος στὴν Ἀνατολή. Σύγχρονος πηγὴ δὲν παρέλειψε νὰ μνημονεύση τὶς σχέσεις αὐτὲς τοῦ Πουκεβὶλ μὲ τὴ Φροσύνη, καθὼς καὶ τὸν τρόπο τῆς ἀντιγραφῆς τῶν ἐγγράφων: *«Διὰ γυναικός τινος γνωστοτάτης καὶ ἧς δὲν ἀναφέρω τὸ ὄνομα καὶ ἥτις πολλάκις συνηντᾶτο μετὰ τοῦ Πουκεβὶλ καὶ μετ' αὐτοῦ ὥρας καὶ ἡμέρας διήρχετο ἐν τῇ νήσῳ, κατώρθωνε ὁ Ἀλῆς νὰ ὑπεξαιρῇ τὴν μετὰ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἀλληλογραφίαν τοῦ προξένου τούτου. Αὕτη ἀντέγραφε αὐτὴν μέχρι τῆς πρωίας. Ἀκολασταίνων μετ' ἐκείνης ὁ Πουκεβὶλ ἐν τῇ νήσῳ, οὐδόλως ἠννόει τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του, ὅπερ πάντοτε ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ὑπηξηρεῖτο ἡ εἰρημένη ἀλληλογραφία, οὐδὲ πάλιν πότε αὕτη ἀπετίθετο ἐν αὐτῷ»*.

* * *

Κι' ἐφόσον ὁ Ναπολέων βρισκόταν στὴν Αἴγυπτο, πολεμῶντας τὴν Τουρκία, ἡ Φροσύνη χρησίμευε στὸν Ἀλῆ καὶ τὸν ἐξυπηρετοῦσε. Ἀλλ' ὅταν ὁ Γάλλος κατακτητὴς γύρισε στὴν πατρίδα του κι' ἡ γαλλικὴ πολιτικὴ ἀναγνώρισε καὶ πάλι τὸ δόγμα τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας, τότε ὁ Ἀλῆς ἄλλαξε στάσι. Φοβούμενος δὲ τὴν κατάδοσι τοῦ μυστικοῦ τῆς κατασκοπείας εἰς βάρος τοῦ Πουκεβίλ, καὶ συγχρόνως θέλοντας νὰ καταστείλη τὴν ἐξέγερσι τῶν γυναικῶν τοῦ Μουχτάρ, θεώρησε κατάλληλη τὴ στιγμὴ ὅπως ἐνεργήσει.

Ὁ Μουχτὰρ εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ Γιάννενα, καθὼς κι' ὁ Πουκεβὶλ εἶχε ἀνακληθεῖ στὸ Παρίσι. Ἡ στιγμὴ ἦταν κατάλληλη. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν εὕρισκε λόγους γιὰ νὰ δικαιολογήση μιὰ καταδίκη σὲ θάνατο. Δυστυχῶς συνέπεσε τότε κι' ἄλλο γεγονός, ποὺ ἐπεδείνωσε τὴ θέσι τῆς Φροσύνης. Ἡ ὡραία Γιαννιώτισσα, ποὺ διατηροῦσε ἀκόμη τὴν κοινωνικὴ θέσι της στὴν ἠπειρωτικὴ πρωτεύουσα καὶ ποὺ πάντα παρουσιαζόταν πλούσια καὶ χτυπητὰ ντυμένη, ποὺ *«δὲν ἔπαυσε νἆναι τὸ καύχημα τῶν συγκεντρώσεων»*, συνέβη νὰ κληθῆ σὲ κάποιο γάμο. Στὸ γάμο αὐτὸν πῆγε ὑπέροχα στολισμένη. Δὲν παρέλειψε μάλιστα νὰ φορέση καὶ τὸ βαρύτιμο δαχτυλίδι ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Μουχτάρ, χωρὶς νὰ γνωρίζη πῶς αὐτὸ προηγουμένως ἀνῆκε στὴ γυναῖκα του.

Ἡ ἐμφάνισι τῆς Φροσύνης προκάλεσε ποικίλα σχόλια μεταξὺ τῶν Ὀθωμανίδων, κι' ἰδίως μεταξὺ τῶν γυναικῶν τοῦ Μουχτάρ, ποὺ εἶχαν κι' ἐκεῖνες κληθεῖ στὸ γάμο. Κατὰ κακή της τύχη, τὴ στιγμὴ ποὺ περιφερόταν ὁ δίσκος μὲ τὸ «σερμπέτι», κάποιος Τοῦρκος ἀναγνώρισε στὸ δάχτυλο τῆς Φροσύνης τὸ δαχτυλίδι τῆς γυναίκας τοῦ Μουχτάρ. Τὸ πρᾶγμα κοινοποιήθηκε ἀμέσως κι' ἡ πασσίνα, ποὺ πληροφορήθηκε τὸ γεγονός, θεώρησε τὸν ἑαυτό της προσβεβλημένο κι' ἀναχώρησε ἐπιδεικτικῶς ἀπ' τὸν γάμο. Ἀκολούθησε ταραχὴ καὶ θόρυβος καὶ τὸ πρᾶγμα σχολιάστηκε εὐρύτερα. Τὴν ἀκόλουθη μέρα ἡ γυναῖκα τοῦ Μουχτὰρ κατέφυγε στὸν Ἀλῆ καὶ ζήτησε τὴν καταδίκη τῆς Φροσύνης, ἀλλοιῶς ἀπείλησε πὼς θἄφευγε ἀπὸ τὰ Γιάννενα καὶ θὰ γύριζε στὰ γονικά της. Τὸ διάβημα τῆς πασσίνας ἐνίσχυσαν κι' ἡ γυναῖκες τοῦ Ἀλῆ καὶ πολλὲς ἄλλες διακεκριμένες Ὀθωμανίδες. Λέγεται μάλιστα πὼς ἡ φοβερὴ ἀδελφὴ τοῦ Βεζύρη τὸν ὀνόμασε «δειλό» ἀπέναντι μιᾶς γκιαούρισσας. Ἔτσι, πιεζόμενος ὁ Ἀλῆς, ἀποφάσισε ὁριστικὰ ὅπως θέσει τέρμα στὶς θανάσιμες αὐτὲς ἀντιζηλίες, θυσιάζοντας τὴ Φροσύνη. Ἔπρεπε ὅπως νὰ περιβάλη τὴν πρᾶξι του μὲ κάποιο πρόσχημα νομιμότητος. Ὁ ἐφευρετικὸς Βεζύρης διανοήθηκε τότε νὰ τὴν κατηγορήση *«ὡς γυναῖκα μοιχὸ κι' ἐλευθερίων ἠθῶν»*, κατηγορία ποὺ εἶχε ὡς ἐπακόλουθο τὴν καταδίκη της σὲ θάνατο. ΠΝΙΓΜΟΣ Ἢ ΛΙΘΟΒΟΛΙΣΜΟΣ ἦταν ἡ ποινὴ ποὺ καθώριζε τὸ Κοράνι σὲ παρομοίας φύσεως ἀδικήματα.

* * *

Ἀλλὰ γιὰ νὰ φτάση στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Ἀλῆς, ἢ ἔπρεπε νὰ τὴν πιάση *«ἐπ' αὐτοφώρῳ»*, ἢ νὰ τὴν καταδικάση κατόπιν διαδικασίας *«ἐνώπιον τοῦ ἱεροδικαστηρίου»*. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ἡ σχέσεις της μὲ τὸν Μουχτὰρ ἦσαν γνωστότατες, καθὼς καὶ ὅσα συνέβαιναν στὸ σπίτι της. Ἡ μαρτυρικὲς ἀποδείξεις ἦσαν εὔκολες. Ἀλλ' ὁ Ἀλῆς προτίμησε ἄλλο μέτρο γιὰ νὰ μὴ φανῆ πὼς μεροληπτεῖ ἀπέναντι τῆς Φροσύνης: Προφασίστηκε πὼς θέλει νὰ περιορίση ὅλες τὶς ὕποπτες γυναῖκες τῶν Ἰωαννίνων, κι' ἔτσι ἀποφάσισε νὰ τὶς συλλάβη πρῶτα κι' ὕστερα νὰ τὶς δικάση συνοπτικῶς. Καὶ πραγματικῶς, μιὰ σκοτεινὴ νύχτα τοῦ Γενάρη τοῦ 1802, ἀφοῦ παρέλαβε μαζύ του πολλοὺς ὁπλοφόρους καὶ τὸν Ταχίρ, ἔκανε αἰφνιδιασμὸ σὲ ὅλα τὰ ὕποπτα κέντρα τῆς πόλεως. *«Ὁ Ἀλῆς, λέγει ὁ Λήκ, ἔφιππος παρηκολούθει τὸν Ταχὶρ μέχρι τῆς θύρας ἑκάστης οἰκίας»*. Ὅταν, τέλος, ἔφτασε καὶ στὸ σπίτι τῆς Φροσύνης, κατέβηκε καὶ μόνος του μπῆκε μέσα σ' αὐτό: *«Εἰς τῆς Φροσύνης τὸν οἶκον, λέγει πάλιν ὁ Λήκ, ἐπορεύθη πεζῇ καὶ εἰσεπήδησεν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ τοίχου τοῦ γείτονος οἴκου. Αἴφνης δ' ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν τάλαιναν αὐτὴν γυναῖκα καὶ μηδὲν εἰπών, ἔνευσεν εἰς τὸν Ταχίρ, ἵνα τὴν ἀπαγάγῃ, μόλις ἄγουσαν τὸ 28ον ἔτος τῆς ἡλικίας της»*. Εὐτυχῶς, κατὰ τὴ σύλληψι τῆς Φροσύνης παρευρέθηκε κάποιος γνωστός της, ὁ Κουτζαλέξης, ποὺ παρακολούθησε τὴ σκηνὴ καὶ μᾶς ἐξιστόρησε λεπτομερέστατα καὶ πῶς ἔγινε ἡ σύλληψις καὶ τί διαμείφθηκε μεταξὺ τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς Φροσύνης τὴν τραγικὴ καὶ θυελλώδη ἐκείνη νύχτα.

Αὐτὰ ὅλα ὅμως στὸ προσεχὲς φύλλο.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

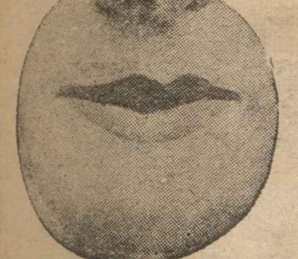

40.000 ΜΙΚΡΟΒΙΑ Σ' ΕΝΑ ΦΙΛΙ

Ἕνας περίεργος Σύλλογος τοῦ Λονδίνου κατὰ τοῦ φιλήματος. Πόσα μικρόβια φιλοξενοῦν τὰ γυναικεῖα χείλη. Ἡ ἀσθένειες ποὺ μεταδίδονται μ' ἕνα φιλί. Κίνδυνος-θάνατος!... Ποιὰ χείλη ἔχουν περισσότερα μικρόβια. Ζήτω τὸ μουστάκι!... Θὰ καταργηθοῦν λοιπὸν τὰ φιλήματα; κτλ. κτλ.

Ἀπ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς μόνο οἱ Ἀνατολίτες ξέρουν νὰ μιλᾶνε μ' ὠμορφιά, μὲ χάρι καὶ μὲ περιπάθεια γιὰ τὸν ἔρωτα. Θέλετε νὰ σᾶς θυμίσουμε ἕνα παληὸ ἐπίγραμμά τους; Ἀκοῦστε το:

—Τί εἶνε πιὸ γλυκὸ ἀπὸ τὸ ὑδρομέλι;
—Ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς.
—Καὶ πιὸ γλυκὸ ἀπὸ τὴ δρόσο τῆς αὐγῆς;
—Τὸ μέλι τῆς Χύμπλα.
—Καὶ πιὸ γλυκὸ ἀπὸ τὸ μέλι τῆς Χύμπλα;
—Τὸ νέκταρ.
—Καὶ πιὸ γλυκὸ ἀπὸ τὸ νέκταρ;
—Τὸ φιλί.

Δὲν εἶνε ὤμορφο; Ποῦ θὰ εὕρισκε κανεὶς καλύτερα λόγια γιὰ νὰ ἐκθέση τὴ γλύκα τοῦ φιλιοῦ; Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄνθρωποι ποὺ βλέπουν μ' ἕνα πολὺ πρακτικὸ βλέμμα τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα καὶ ποὺ προσέχουν πάντα νὰ κάνουν μόνο κάθε τι ποὺ εἶνε ὑγιεινὸ καὶ ὠφέλιμο. Αὐτοὶ οἱ ψυχροὶ καὶ ἀνυπόφοροι ἄνθρωποι εἶνε οἱ Ἄγγλοι. Θὰ τὸ μαντέψατε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἔχουν τὴν ἀφέλεια νὰ νομίζουν ὅτι μόνο τὰ ὠφέλιμα καὶ τὰ ὑγιεινὰ πράγματα εἶνε ὡραῖα. Τί παρεξήγησις! Γιατὶ τὶς περισσότερες φορὲς μᾶς ἀρέσει μόνο ὅ,τι εἶνε ἐπιβλαβὲς ἢ ἄχρηστο. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν τρελλὴ νότα, τὴ χάρι καὶ τὴν ὠμορφιὰ τῆς ζωῆς μας. Μὰ οἱ Ἄγγλοι εἶνε ἀδέκαστοι σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Δὲν κάνουν τρέλλες αὐτοί! Ρυθμίζουν τὰ πάντα μὲ τὴ λογική, τὴν αὐστηρὴ καὶ ἄτεγκτο λογική τους.

Ἐσχάτως λοιπὸν στὸ Λονδῖνο ἱδρύθηκε ἕνας παράξενος «Σύλλογος ὑγιεινῆς καὶ προστασίας τοῦ ἔρωτος», ὁ ὁποῖος ἔθεσε ὡς σκοπό του τὴν ἀπαγόρευσι καὶ τὴν κατάργησι τοῦ φιλιοῦ! Φανταζόσαστε ποτὲ ὅτι μποροῦσε νὰ συμβῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Κι' ὅμως εἶνε ἀλήθεια! Δὲν χρειάζεται μάλιστα καμμιὰ ἄλλη ἀπόδειξις, ἂν ἀμφιβάλλετε, ἀπὸ τὴν προκήρυξι ποὺ ἐδημοσίευσε σ' ὅλες τὶς ἀγγλικὲς ἐφημερίδες καὶ ἡ ὁποία καταλήγει στὴν ἑξῆς ἀμίμητη γιὰ τὴν ἀφέλειά της ἔκκλησι πρὸς ὅλο τὸν κόσμο: *«Ὦ ἄνδρες, ὦ γυναῖκες, μὴ φιλιέστε πειά! Ἀναλογισθῆτε τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχετε. Καταργήσατε πειὰ αὐτὴ τὴ βάρβαρη συνήθεια τῆς ἐπαφῆς τῶν χειλιῶν. Πρὸς Θεοῦ! Μὴ φιλιέστε!»*

Μὰ γιατί; Γιατί αὐτὸς ὁ θόρυβος; Τί συμβαίνει; Ποιοὺς κινδύνους διατρέχουμε σὰν φιλοῦμε τὰ χείλη, τὰ τόσο ἐπιθυμητά, ἑνὸς ἀγαπημένου προσώπου; Γιατί αὐτὸς ὁ σκληρὸς ἐξοστρακισμὸς τοῦ φιλιοῦ ἀπὸ τὸν ἔρωτα; Ἡ ἀπάντησι σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνήσυχες ἐρωτήσεις εἶνε ἕτοιμη, κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ τρομακτική. Προσέξτε: Ὁ δόκτωρ Οὐΐλλιαμ Μέλλορς, ὁ πρόεδρος τοῦ περιφήμου αὐτοῦ συλλόγου ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς «ἐπαφῆς τῶν χειλιῶν», ἰσχυρίζεται ὅτι ὅταν σᾶς φιλάει ἕνα πρόσωπο, σᾶς μεταδίδει, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, 40,000 μικρόβια!...

Ἕνα ζεῦγος γυναικείων χειλέων... μικροβιοβριθές!

Μιὰ τέτοια δήλωσις, ὅπως καταλαβαίνετε, προκάλεσε ἀληθινὴ ἀναστάτωσι στὴν Ἀγγλία κι' ἔγινε ἀφορμὴ νὰ κηρύξουν ἀνακωχὴ καὶ νὰ κρατοῦν στάσι οὐδετέρα ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. Ἄχ! Οἱ δύστυχοι! Νὰ νομίζουν μέχρι χθὲς ὅτι μ' ἕνα φιλί τους μετέδιδαν ὅλη τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς τους καὶ νὰ παρουσιάζεται ξαφνικὰ ὁ δόκτωρ Μέλλορς καὶ νὰ τοὺς βεβαιώνη ὅτι δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο φιλῶντας, παρὰ νὰ μεταδίδουν σαράντα χιλιάδες μικρόβια!...

* * *

Μερικοὶ ὡστόσο ἐπιστήμονες θέλησαν νὰ ἐξακριβώσουν μὲ τὸ μικροσκόπιο ἂν εἶχε δίκηο ὁ συνάδελφός τους καὶ ἂν ὑπάρχει, πράγματι, κανεὶς σοβαρὸς λόγος, ὁ ὁποῖος νὰ δικαιολογῆ τέλος πάντων τὴν ἵδρυσι αὐτοῦ τοῦ συλλόγου κατὰ τοῦ φιλήματος.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ ἀποτελέσματα τῆς μικροβιολογικῆς αὐτῆς ἐξετάσεως μὲ τὸ μικροσκόπιο ἐπιβεβαίωσαν τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ δόκτορος Μέλλορς. Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν ὅτι μὲ κάθε φιλὶ μεταδίδομε ἀρκετά, ὄχι ὅμως καὶ 40,000 μικρόβια! Ἔκαναν μάλιστα οἱ ἐν λόγῳ ἐπιστήμονες καὶ τὴν ἑξῆς διαπίστωσι, στὴν ὁποίαν δὲν εἶχε προσέξει κανεὶς μέχρι σήμερα. Ἐξακρίβωσαν δηλαδὴ ὅτι τὰ βαμμένα χείλη εἶνε πιὸ πολὺ ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὰ ἄβαφα. Τὰ χείλη λοιπὸν ποὺ ἔχουν βαφεῖ μὲ τὸ «ρούζ», μεταδίδουν κατὰ μέσον ὅρον 707 μικρόβια, ἐνῶ τὰ «φυσικὰ» χείλη μεταδίδουν μόνο μισὴ χιλιάδα μικροβίων καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια 534.

Γεννιέται ὅμως μιὰ δικαιολογημένη ἀπορία. Πῶς ἔγινε αὐτὴ ἡ ἐξακρίβωσις; Μὲ ποιὸ τρόπο οἱ σοφοὶ αὐτοὶ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες ἔβαλαν κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο δυὸ ὤμορφα γυναικεῖα χείλη;

Ἀκοῦστε λοιπόν. Τὸ πείραμα ἦταν εὔκολο. Ἐδιάλεξαν στὴν τύχη μερικὰ κορίτσια καὶ τὰ παρακάλεσαν νὰ φιλήσουν τὸ καθένα κι' ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ εἰδικὰ ἐκεῖνα κρύσταλλα ποὺ μεταχειρίζονται γιὰ τὶς ἀναλύσεις τους οἱ μικροβιολόγοι. Κατόπιν τὰ κρύσταλλα αὐτά, στὰ ὁποῖα τὰ κορίτσια, μαζὺ μὲ τὸ φίλημα, ἄφησαν ἐπάνω τους καὶ τὰ μικρόβια τῶν χειλιῶν τους, τὰ ἔβαλαν ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν «ἐπώασι», ὅπως λένε. Ὕστερα ἔκαναν τὴ μικροβιολογικὴ ἀνάλυσι καὶ ἀνακάλυψαν διάφορες στρατιὲς μικροβίων, ποὺ μόνο τὰ ἐπιστημονικὰ ὀνόματά τους μᾶς κάνουν ν' ἀνατριχιάζουμε.

Θέλετε λοιπὸν νὰ μάθετε τί εἴδους μικρόβια μεταδίδονται μ' ἕνα τρυφερὸ ἢ περιπαθέστατο φιλί; Ὁρίστε: Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀνεκαλύφθη ὁ *στρεπτοκόκκους βίριντας*, μικρόβιο ποὺ παρατηρεῖται στὶς παθολογικὲς περιπτώσεις τῆς *ἐνδοκαρδίτιδος*. Ἡ ἐνδοκαρδῖτις, καθὼς ξέρετε, εἶνε μιὰ φλόγωσις τῆς μεμβράνης ποὺ ἐπενδύει τὶς κοιλότητες τῆς καρδιᾶς. Ἔπειτα ἔρχεται ὁ *στρεπτοκόκκους κομμοῦνις*, ὁ *σταφυλοκόκκους ἄλμπους* κι' ἕνα ἄλλο μικρόβιο, ποὺ γενικῶς δὲν θεωρεῖται ὡς μεταδοτικόν. Ἡ ἀνάλυσις ὅμως ἀπεκάλυψε καὶ τὴν παρουσία τοῦ *σταφυλοκόκκους ἀούρεους* ποὺ βρίσκεται στὸν ἀέρα, στὸ ἔδαφος, στὸ νερὸ κλπ. καὶ ποὺ παρατηρεῖται (μὴν τρομάζετε) στὶς περιπτώσεις τῆς *ὀστεομυελίτιδος* καὶ τῆς *βρογχοπνευμονίας*. Δὲν τελειώσαμε ὅμως ἀκόμη. Ἔχουμε καὶ τὸν *μικροκόκκους καταρράλις* ποὺ βρίσκεται στὴ μύτη καὶ στὸ λαιμὸ κάθε ὑγιοῦς ἀνθρώπου, καθὼς ἐπίσης καὶ κάθε κρυωμένου ἢ πάσχοντος ἀπὸ ἀσθένειες τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Τὸ μικρόβιο αὐτὸ μπορεῖ νὰ προκαλέση κατάρρουν καὶ... πνευμονία. Τέλος, ὑπάρχει ἀκόμη ἕνα μικρόβιο, ὁ *πνευμοκόκκους*.

* * *

Τί σημαίνουν τώρα ὅλ' αὐτὰ τὰ... λατινικά; Πάρα πολλὰ σοβαρὰ πράγματα. Σημαίνουν ὅτι οἱ ὑγιεῖς, γιατί, φυσικά, δὲν κάνουμε διόλου λόγο γιὰ τοὺς ἀρρώστους, ἔχουν πάντα ἐπάνω στὰ χείλη τους ἀρκετὲς ἑκατοντάδες μικροβίων. Τὸ περίεργο μάλιστα σχετικῶς εἶνε ὅτι περισσότερα μικρόβια φωλιάζουν στὰ χείλη τῶν ἀνδρῶν, παρὰ στὰ χείλη τῶν γυναικῶν. Καὶ γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκριβεῖς, τὰ ἀνδρικὰ χείλη μεταδίδουν 612 μικρόβια κατὰ μέσον ὅρον, τὰ δὲ γυναικεῖα μόνον 534...

Τὸ πιὸ ἀφάνταστο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι ἐνῶ μὲ τὴ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι τῶν γυναικείων φιλιῶν διεπιστώθη ὅτι τὰ βαμμένα χείλη ἔχουν πάντα πιὸ πολλὰ μικρόβια, τὰ ἀνδρικὰ χείλη ποὺ ἔχουν μουστάκια δὲν φιλοξενοῦν παρὰ μόνον 293 μικρόβια. Ἂς χαροῦν λοιπὸν οἱ «μυστακοφόροι». Αὐτοὶ εἶνε οἱ λιγώτερο ἐπικίνδυνοι καὶ φυσικὰ θ' ἀρχίσουν νὰ συγκεντρώνουν τὶς συμπάθειες τῶν γυναικῶν.

Μὰ ἂς ἐξετάσουμε κι' ἕνα ἄλλο ζήτημα, τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπ' ὅλα. Τὰ μικρόβια αὐτὰ εἶνε ἄραγε ἐπικίνδυνα; Οἱ ἐπιστήμονες μᾶς ἀπαντοῦν: Πολλά, ὄχι ὅμως ὅλα. Ἔπειτα κι' αὐτὰ τὰ πολλά, ποὺ μποροῦσαν νὰ μᾶς φιλοδωρήσουν μερικὲς ἀρρώστειες, δὲν τὸ κατορθώνουν συνήθως, γιατὶ εἶνε πιὸ δυνατὸς ὁ ὀργανισμός μας καὶ τὰ ἐξουδετερώνει. Ἔχει ἐξακριβωθεῖ μάλιστα καὶ κάτι ἄλλο, κι' αὐτὸ εὐτυχῶς φέρνει πάλι τὴν καρδιά μας στὸν τόπο της... Οἱ ἐπιστήμονες δηλαδὴ μᾶς λένε ὅτι τὰ μικρόβια πεθαίνουν γρήγορα, μόλις βρεθοῦν σὲ μιὰ θερμοκρασία πιὸ χαμηλὴ ἀπὸ τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Καὶ μιὰ τέτοια θερμοκρασία βρίσκεται ἀκριβῶς στὰ χείλη καὶ στὶς παλάμες τῶν χεριῶν. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη καθησυχαστικὴ διαπίστωσις. Ἐπὶ 250,000 προσώπων, μόλις ἕνα θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ κολλήση καμμιὰ ἀρρώστεια μ' ἕνα φιλί. Ἡσυχάστε λοιπόν. Ὁ ἐκκεντρικὸς «Σύλλογος ὑγιεινῆς καὶ προστασίας τοῦ ἔρωτος», θὰ διαλυθῆ πολὺ γρήγορα. Τίποτε δὲν δικαιολογεῖ πειὰ τὴν ὕπαρξί του.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΦΟΒΟΣ ΠΟΥ ΕΔΟΚΙΜΑΣΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ...

(Τί διηγοῦνται ὁ Τζὼν Τζίλμπερτ, ἡ Τζόαν Κράουφορδ, ὁ Τζὼρτζ Μπάνκροφτ, ἡ Λοῦπε Βελὲζ κι' ὁ Σαρλῶ).

ΑΝΘΡΩΠΟΙ εἶνε καὶ οἱ ἀστέρες. Καὶ σὰν ἄνθρωποι, ὑπόκεινται σ' ὅλα τὰ πάθη καὶ τὰ αἰσθήματα ποὺ συνταράσσουν τοὺς ταπεινοὺς θνητούς. Σᾶς εἴπαμε μέχρι σήμερα ἀρκετὰ γιὰ τοὺς ἔρωτες, τὶς ἰδιοτροπίες, τὶς ἀδυναμίες, τὶς ἀντιζηλίες, τὶς ἐπιθυμίες, τὰ ὄνειρα κλπ. τῶν ἀστέρων. Σήμερα θὰ σᾶς μιλήσουμε γιὰ τὸ μεγαλείτερο φόβο ποὺ δοκίμασαν στὴ ζωή τους διάφοροι ἀστέρες. Τὰ παρακάτω περιστατικὰ τ' ἀφηγήθησαν οἱ ἴδιοι οἱ καλλιτέχναι στὸ συντάκτη ἑνὸς ἀμερικανικοῦ κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ.

— Τὸ μεγαλείτερο φόβο στὴ ζωή μου—εἶπεν ὁ Τζὼν Τζίλμπερτ, ὁ ὁποῖος περνᾶ τώρα τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος κοντὰ στὴν πέμπτη σύζυγό του—τὸν δοκίμασα μιὰ νύχτα τοῦ Μαρτίου τοῦ 1916, ἐνῷ πολεμοῦσα στὸ μέτωπο τῆς Φλάνδρας. Εἴμαστε τότε εἴκοσι περίπου ἄνδρες τρυπωμένοι σὰν ποντίκια σ' ἕνα ἀμπρί, ἔξω ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ χωριό, ποὺ τὸ εἴχαμε πρὸ δύο ἡμερῶν ἀνακαταλάβει ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Ἡ θέσις ἐκείνη ἦταν στρατηγική, γιατί προστάτευε τρία ὁλόκληρα χωριά... Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἀγωνία καὶ τὸ φόβο μας ὅταν, μιὰ νύχτα, πήραμε ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο ἕνα τηλεφώνημα, ποὺ μᾶς ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε νὰ προσέχουμε πολὺ μήπως πέσει τὸ ἀμπρὶ καὶ μᾶς πλακώσει, γιατί οἱ Γερμανοί, πρὶν φύγουν, εἶχαν πριονίσει τὰ δοκάρια ποὺ ὑπεβάσταζαν τὴν πρόχειρη ὀροφή του. Συγχρόνως ἐλάβαμε τὴ διαταγὴ νὰ μὴ τὸ κουνήσουμε, διόλου ἀπὸ ἐκεῖ, πρὶν στείλουν ἐνισχύσεις στὰ χωριά. Ἂν ἐγκαταλείπαμε τὸ ἀμπρὶ καὶ φεύγαμε θὰ μᾶς πυροβολοῦσαν οἱ Γερμανοί, θὰ διατρέχαμε τὸν κίνδυνο νὰ σκοτωθοῦμε, ἀφίνοντας ἀνυπεράσπιστα τὰ τρία χωριὰ ποὺ προστατεύαμε ἀπὸ τὸ ἐπίκαιρο ἐκεῖνο σημεῖο. Μὲ ἄλλα λόγια: ἔπρεπε νὰ μείνουμε ἐκεῖ, πιστοὶ στὸ καθῆκον, ἀδιάφορο ἂν κινδυνεύαμε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ ταφοῦμε ζωντανοί!...

Προσέξαμε λοιπὸν τότε καλύτερα τὰ δοκάρια καὶ εἴδαμε ὅτι ἦσαν πράγματι πριονισμένα. Ἐπίσης προσέξαμε ὅτι τὰ χώματα ἄρχιζαν σιγὰ - σιγὰ νὰ ὑποχωροῦν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας. Ἀκουμπήσαμε τ' αὐτί μας στὰ δοκάρια καὶ τ' ἀκούσαμε νὰ τρίζουν ἐλαφρὰ—μὰ ἀρκετὰ ἀπειλητικὰ γιὰ νὰ μᾶς περιλούσῃ κρύος ἱδρὼς μὲ τὴ σκέψι ὅτι τὰ ξύλα ἐκεῖνα δὲν θ' ἀργούσανε νὰ σπάσουν... Κυτταχθήκαμε τότε μεταξύ μας μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ φρίκη... Δὲν βγάζαμε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μας... Τί χρειαζόντουσαν τὰ λόγια σὲ τέτοιες στιγμές;...Εἴχαμε γίνει ὅλοι κίτρινοι σὰν τὸ λεμόνι...

Ἆ! δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἀγωνία ἐκείνης τῆς νύχτας! Κανείς μας δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Καθόμαστε ἀμίλητοι, κυττάζοντας τὰ χώματα ποὺ ἔπεφταν σιγὰ - σιγὰ πάνω στὰ κεφάλια μας, ἀκούοντας τὸ τρίξιμο τῶν δοκαριῶν ποὺ λύγιζαν... Εἴμαστε ὅλοι σὰν πεθαμένοι ζωντανοί. Ἡ καρδιά μας δὲν χτυποῦσε πειὰ καὶ τὸ μυαλό μας σάλευε ἀπὸ τὸν τρόμο... Τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας μᾶς φαινόντουσαν αἰωνιότητες... Μὰ ἡ διαταγὴ τοῦ στρατηγείου ἦταν ρητή, κατηγορηματική. Κανείς μας δὲν ἔπρεπε νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὸ ἀμπρί! Ὢ! πόσοι ἀπὸ μᾶς δὲν παρεκάλεσαν ἐκείνη τὴ νύχτα νὰ πέσουν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὰ χώματα ἐπάνω μας καὶ νὰ μᾶς θάψουν, γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸ ἀνυπόφορο αὐτὸ μαρτύριο!...

...Καὶ τὸ μαρτύριο αὐτὸ βάσταξε ἑφτὰ ὁλόκληρες ὧρες...Ὅταν ἦρθαν, τέλος, ἡ ἐνισχύσεις, βγήκαμε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα νεκροὶ μᾶλλον παρὰ ζωντανοί... Καὶ μόλις κάναμε μερικὰ βήματα, ἀκούσαμε ἕνα ὑπόκωφο κρότο καὶ εἴδαμε τὸ ἀμπρὶ νὰ βουλιάξῃ! Ἂν μέναμε ἐκεῖ μέσα λίγες ἀκόμα στιγμές, θὰ εἴμαστε χαμένοι!

Αὐτὸς εἶνε ὁ μεγαλείτερος φόβος ποὺ δοκίμασα στὴ ζωή μου. Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Μοῦ συμβαίνει, ὅμως, πολλὲς φορές, καὶ σήμερ' ἀκόμα, νὰ ξυπνῶ τὴ νύχτα τρομαγμένος. Ξαναζῶ σ' ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη νύχτα, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι μιὰ ταφόπετρα πέφτει καὶ μοῦ σκεπάζει τὸ στῆθος!...

* * *

Ἡ Τζόαν Κράουφορδ δὲν ἔχει τόσο τρομακτικὲς ἀναμνήσεις, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι δὲν πῆγε ποτέ της στὸν πόλεμο. Δοκίμασε ὅμως κι' αὐτὴ ἕνα μεγάλο φόβο στὴ ζωή της:

— Ἡ περιπέτεια αὐτὴ — εἶπε στὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο — μοῦ συνέβη τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν χορεύτρια σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ μπὰρ τοῦ Μπροντγουαίη. Ἕνα βράδυ, ἐνῷ ντυνόμουν στὸ καμαρίνι μου γιὰ τὸ νούμερό μου, ἦρθε ἕνας μικρὸς καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἡ μητέρα μου ἔπεσε ξαφνικὰ ἄρρωστη καὶ ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ πάω ἀμέσως νὰ τὴν δῶ. Ἤξερα ὅτι ἡ μητέρα μου ὑπέφερε ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ φοβήθηκα πολὺ γιὰ τὴ ζωή της... Παρεκάλεσα λοιπὸν τὸν προϊστάμενό μου νὰ μοῦ δώσῃ ἄδεια ν' ἀπουσιάσω καὶ κεῖνος, καταλαβαίνοντας τὴν ἀνάγκη, δὲν μοῦ ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι.

Ὁ μικρὸς μὲ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ μπάρ. Τὸν εἶδα νὰ μοῦ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα ἑνὸς ταξὶ καὶ ὕστερα νὰ κάθεται δίπλα στὸ σωφέρ. Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε. Δὲν ἤξερα, ἀπὸ τὴν ταραχή μου, κατὰ ποῦ τραβοῦσε... Φοβόμουν μήπως δὲν προφτάσω τὴ μητέρα μου ζωντανή... Μὰ ὅταν σταμάτησε, τέλος, τὸ ταξὶ καὶ κατέβηκα κάτω, παρατήρησα μὲ τρόμο καὶ κατάπληξι ὅτι βρισκόμουν σ' ἕνα ἄγνωστο καὶ σκοτεινὸ δρόμο.

— Ποῦ μ' ἔφερες ἐδῶ; ρώτησα τὸ σωφέρ.

— Μὴ σὲ νοιάζει, ὤμορφη κοπέλλα μου! μοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος γελῶντας. Σ' ἔφερα σὲ καλὸ μέρος!..

Τότε μονάχα κατάλαβα πὼς εἶχα πέσει θῦμα μιᾶς ἐνέδρας. Μὰ ποιὸ σκοπὸ εἶχε αὐτὴ ἡ ἀπαγωγή; Ὁμολογῶ ὅτι ἡ χαρὰ ποὺ δοκίμασα, ἐπειδὴ βεβαιώθηκα πὼς ἡ μητέρα μου δὲν εἶχε πάθει τίποτα, ἦταν μεγαλείτερη ἀπὸ τὸ φόβο μου. Ἤμουν ἀνέκαθεν θαρραλέα καὶ οἱ κίνδυνοι δὲν μὲ τρόμαξαν.

Ἀκολούθησα τὸ σωφὲρ σὲ κάτι ἄλλα σκοτεινὰ παρασόκκακα, καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς ἑλιγμοὺς βρεθήκαμε μπρὸς σ' ἕνα σπίτι χαμηλό, μισογκρεμισμένο, μὲ τοίχους ποὺ ἔσταζαν ὑγρασία. Ἀνατρίχιασα ἀπὸ φρίκη. Μὰ ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα, ὕστερ' ἀπὸ τρία συνθηματικὰ χτυπήματα τοῦ σωφέρ, ἔμεινα μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ κατάπληξι. Βρέθηκα στὸν πολυτελῆ ἀντιθάλαμο ἑνὸς πραγματικοῦ μεγάρου. Τὸ πάτωμα ἦταν στρωμένο μὲ ἀκριβὰ χαλιά, οἱ τοῖχοι στολισμένοι μὲ ζωγραφικοὺς πίνακας μεγάλης ἀξίας, κι' ἕνας πολυέλαιος ἦταν κρεμασμένος ἀπὸ τὴν ὀροφή... Μοῦ φάνηκε πὼς εἶχα μεταφερθεῖ ξαφνικὰ σ' ἕνα παλάτι τῶν Χιλίων καὶ Μιᾶς Νυκτῶν. Μιὰ συμπαθητικὴ γρηοῦλα μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καί, ἀφοῦ μοῦ ἔρριξε ἕνα πονεμένο βλέμμα, λέγοντάς μου μερικὰ παρηγορητικὰ λόγια, μὲ ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο μὲ φανταχτερὴ πολυτέλεια... Καὶ μ' ἄφησε μόνη ἐκεῖ... Δὲν ἤξερα ἂν ὀνειρευόμουν ἢ ἂν ἐκεῖνα ποὺ ἔβλεπα ἦσαν ἀληθινά.

Ἡ Λοῦπε Βελέζ.

Ἔξαφνα, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας νέος. Ὅσο ζῶ θὰ θυμᾶμαι τὸ κεφάλι ἐκεῖνο ποὺ ἔμοιαζε μὲ νεκροκεφαλή, μὲ τὰ πεταγμένα δόντια του, μὲ τὰ ἐξογκωμένα μῆλα τοῦ προσώπου του, μὲ τοὺς βαθουλωμένους κροτάφους του καὶ μὲ τὴν παράξενη, σὰν φαγωμένη μύτη του... Ὠπισθοχώρησα τρομαγμένη...Ὁ νέος μὲ πλησίασε τότε καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ πάθος, ὅτι μὲ εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ τότε ποὺ εἶδε τὴ φωτογραφία μου σ' ἕνα περιοδικό, ὅτι κατέφυγε σὲ τέχνασμα γιὰ νὰ μὲ παρασύρῃ στὸ σπίτι του καὶ ὅτι ἦταν ἱκανὸς νὰ μὲ πνίξῃ στὸ χρυσάφι ἂν ἱκανοποιοῦσα μιὰ ἐπιθυμία του, μιὰ μονάχα ἐπιθυμία του... Καὶ ξέρετε ποιὰ ἦταν ἡ ἐπιθυμία του; Νὰ τὸν δείρω μ' ἕνα πέτσινο λουρὶ ποὺ τὸ εἶχε βγάλει κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι ἑνὸς ντιβανιοῦ.

Τοῦ κάκου τὸν φοβέρισα πὼς θὰ φωνάξω βοήθεια, πὼς θὰ τὸν μηνύσω... Ἐκεῖνος φαινότανε σὰν νὰ μὴ μ' ἄκουγε. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχαν παραμορφωθεῖ, εἶχαν γίνει πιὸ ἄγρια... Γονάτισε... Γδύθηκε ὁλόκληρος μπροστά μου, μοῦ ἅπλωνε τὸ λουρὶ καὶ μοῦ ἔλεγε μὲ ἱκετευτικὴ φωνή:

— Δεῖρε με! Κάνε τὸ σῶμα μου νὰ ματώσῃ!... Δεῖρε με, ἀγαπημένη μου!...

Ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἦταν τόσο ἄγρια, ὥστε ἔννοιωθα τὸ μυαλό μου νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὸ φόβο... Σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς ὅλα στροβιλίζονταν τριγύρω μου, κ' ἔπεσα στὸ πάτωμα ἀναίσθητη... Ὅταν συνῆλθα, εἶδα ἀπὸ πάνω μου τὴ συμπαθητικὴ γρηοῦλα.

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου! μοῦ εἶπε. Ὁ κύριός μου ἔχει τὴν τρέλλα αὐτή, αἰσθάνεται δηλαδὴ εὐχαρίστησι ὅταν τὸν δέρνουν ἡ γυναῖκες, μὰ κατὰ βάθος ἔχει καλὴ καρδιά... Εἶνε ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος... Τώρα τοῦ πέρασε ἡ κρίσι... Μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς... Καὶ μὴ κάνεις πουθενὰ λόγο γι' αὐτὰ ποὺ εἶδες καὶ ἄκουσες ἀπόψε...

Ἔπεσα μισοπεθαμένη στὸ ταξί... Καὶ δὲν ἀνέπνευσα μὲ ἀνακούφισι παρὰ μονάχα ὅταν εἶδα πὼς βρισκόμουν πειὰ σὲ γνωστοὺς δρόμους... Ἡ νευρικὴ ὅμως ταραχὴ καὶ ὁ φόβος ποὺ δοκίμασα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν περιπέτειά μου μ' ἕνα ἀνισόρροπο, μ' ἔκαναν νὰ μείνω πολλὲς μέρες στὸ κρεββάτι... Αὐτὸς εἶνε ὁ μεγαλείτερος φόβος ποὺ δοκίμασα στὴ ζωή μου...

* * *

Γνωρίζετε, βέβαια, τὸν Τζὼρτζ Μπάνκροφτ, τὸν κολοσσὸ πρωταγωνιστὴ τῶν «Κολασμένων τοῦ Ὠκεανοῦ». Ὁ Μπάνκροφτ λοιπὸν διακρίνεται γιὰ τὴ μεγάλη σωματικὴ δύναμί του, γιὰ τὴ μεγαλείτερη ἰδέα ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὶς ἔξυπνες καὶ δηκτικὲς ἀπαντήσεις του.

— Ποτὲ δὲν φοβήθηκα στὴ ζωή μου! ἀποκρίθηκε ἀπότομα στὸν Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο, ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ συνέντευξι.

Ὡστόσο, ὅμως, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:

— Ψέμματα σᾶς εἶπα... Θυμᾶμαι τώρα πὼς δοκίμασα κάποτε ἕνα πολὺ μεγάλο φόβο...

— Πότε, κύριε Μπάνκροφτ; τὸν ρώτησε ὁ συνομιλητής του, χαιρόμενος γιὰ τὴ δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία ποὺ θὰ εἶχε.

— Ὅταν εἶδα σ' ἕνα κινηματογράφο τὸν ἑαυτό μου νὰ παίζῃ στὸ ἔργο «Οἱ λησταὶ τοῦ Σικάγου»! Μάλιστα, κύριε, φοβήθηκα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό μου... Τόσος ἀπαίσιος ἤμουν.... συνεπλήρωσε ἀπαθέστατα ὁ μεγάλος ἠθοποιός, ἀφίνοντας κόκκαλο τὸν ἀμερικανὸ δημοσιογράφο...

* * *

Ἡ Λοῦπε Βελέζ, ἡ χαριτωμένη μεξικανὶς ἠθοποιός, εἶπε μὲ γοητευτικὴ ἀφέλεια:

— Μιὰ φορὰ μονάχα φοβήθηκα στὴ ζωή μου: Ὅταν ὁ Γκάρυ Κοῦπερ μοῦ εἶπε πὼς μ' ἀγαπᾶ! Ἂν τὸν βλέπατε πῶς ἔκανε, θὰ τὸν φοβόσαστε καὶ σεῖς!... Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ φόβος μ' ἔκανε νὰ τὸν ἀρραβωνιαστῶ... Νόμιζα πὼς ὁ Γκάρυ θὰ ἦταν πάντα ἔτσι ἄγριος!... Δυστυχῶς, βγῆκα γελασμένη στὶς ἐλπίδες μου... Ὁ Κοῦπερ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ μαλάκωσε στὰ χέρια μου, ἔγινε ἥμερος σὰν ἀρνάκι... Ἔπαψε πειὰ νὰ κινῇ τὸ ἐνδιαφέρον μου. Καὶ μιὰ μέρα, χαλάσαμε τὸν ἀρραβῶνα μας...

* * *

Ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν ὁμολογεῖ ὅτι φοβήθηκε τρομερὰ τὴ μέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ προβληθῇ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Νέα Ὑόρκη ἡ ταινία του «Ὁ Χρυσοθήρας».

— Δὲν ἤξερα, εἶπε στὸ συνεργάτη τοῦ κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ, τί ἐντύπωσι θὰ ἔκανε στὸν κόσμο ἡ πρώτη ταινία μου, ποὺ εἶχε περισσότερα δάκρυα παρὰ γέλια... Φοβόμουν μήπως ἀπέτυχα στὶς προσπάθειές μου, μήπως μὲ κοροϊδέψουν οἱ κριτικοὶ καὶ μὲ ἀποδοκιμάσει τὸ Κοινόν, μήπως καταστρέψω τὴν καλλιτεχνική μου καριέρα... Ὁ «Χρυσοθήρας» ἐπέτυχε βέβαια. Μὰ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ χτυποκάρδι ποὺ εἶχα τὴν ἡμέρα τῆς προβολῆς του....

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὅταν δὲν βασίζεται ἐπάνω στὴν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη, μαραίνεται γρήγορα καὶ σβύνει.

Γκαῖτε

Στὴν ἀγάπη κι' ὁ τελευταῖος ἀπόκληρος τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ βρῇ λίγη εὐτυχία.

Μαίτερλιγκ

Ὅ,τι ἀκοῦμε, ὅ,τι βλέπουμε, ὅ,τι ἀναπνέουμε, τὰ πάντα μᾶς λένε: «Ἀγαπᾶτε»!

Λαμαρτῖνος

Ὅποιος δὲν εἶνε ἱκανὸς ν' ἀγαπήσῃ ἀληθινά, δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀγαπηθῇ.

Ρουσσὼ

Καμμιὰ ἡδονὴ στὸν κόσμο δὲν ἀξίζει, ὅσο ἡ γλυκειὰ ἡδονὴ ποὺ δίνει ὁ καϋμὸς τοῦ ἔρωτος.

Σαὶντ Ἐβρεμὸν

Ἡ φιλία εἶνε συχνὰ τὸ λιμάνι, ὅπου καταφεύγουν οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἔρωτος.

Ἐμὶλ Φαγκὲ

Ὦ! σὺ μὲ τὴν πικραμένη καρδιά, ἀγάπα καὶ θὰ ξαναγεννηθῇς. Κι' ἀφοῦ ἀγαπήσεις, πρέπει νὰ ξαναγαπήσῃς πάλι!

Ἀλφρὲ ντὲ Μυσσὲ

Τὸ πιὸ σκληρὸ ποὺ ἔχει τὸ γῆρας εἶνε τὸ ὅτι μᾶς ἀφαιρεῖ τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴ ζωή μας.

Ἐμὶλ Φαγκὲ

Ἀγαπᾶτε! Ἀγαπᾶτε! Ὁ καιρὸς γρήγορα περνᾶ καὶ μαζύ του περνοῦμε κι' ἐμεῖς!

Λαμαρτῖνος

Ἡ ἀγάπη εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως ὅλων τῶν πλασμάτων τοῦ Θεοῦ.

Φρ. ντὲ Σὰλ

Ὁ ἔρως πείθει, παρηγορεῖ καὶ δίνει θάρρος στὶς θλιμμένες κι' ἀπογοητευμένες ψυχές.

Φενελὸν

Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ ἀληθινά, δὲν λογαριάζει καὶ δὲν φοβᾶται πρίγκηπας καὶ βασιλεῖς.

Λαμενναὶ

Οἱ σύντομοι χωρισμοὶ δυναμώνουν τὸν ἔρωτα. Οἱ μακροχρόνιοι τὸν σκοτώνουν.

Σαμ. Τζόνσον

Θὰ εἶχα κακὴ ἰδέα γιὰ ἕναν νέο, τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτο πάθος δὲν θὰ ἦταν ὁ ἔρως. Γιατὶ ὁ ἔρως εἶνε ἡ πρώτη φυσικὴ ἐκδήλωσις τῆς εὐαισθησίας, ποὺ στρέφεται κατόπιν πρὸς ἄλλας διευθύνσεις.

Μπυφφὸν

Ἐκεῖνος ποὺ ζητεῖ τὸ τέλειο γιὰ ν' ἀγαπήσῃ, θὰ τὸ ζητάῃ, ἀσφαλῶς, σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ματαίως.

Λ. Βάττιγκ

Ὅταν χάσουμε ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦμε, μᾶς φαίνεται, ὅτι ὁ ἥλιος ἔχασε τὴ λάμψι του καὶ ἡ ἄνοιξις τὴν ὠμορφιά της.

Ἀντρὲ Τεριὲ

Στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, ἡ δυὸ ψυχὲς ἑνώνονται τόσο τέλεια, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται τὸ σημεῖο τῆς ἑνώσεώς τους.

Β. Οὑγκὼ

Μόνο ἡ μεγάλες ψυχὲς μποροῦν ν' ἀγαποῦν πραγματικά. Τόσο μεγάλο αἴσθημα σὲ μικρὲς καὶ μίζερες καρδιὲς δὲν χωρεῖ.

Κίγξλεϋ

Οἱ ἀθάνατοι θεοὶ δὲν μᾶς ἔδωσαν τίποτε καλύτερο καὶ γλυκύτερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη.

Κικέρων

Μὴ διαλέγεις γιὰ σύζυγό σου, παρὰ ἐκείνη, ποὺ ἂν ἦταν ἄντρας, θὰ τὸν ἤθελες γιὰ φίλο σου.

Ζουμπὲρ

Τὸ καλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, μετὰ τὸ λογικό, εἶνε ἡ ἀγάπη.

Λὰ Ροσφουκὼ

Πιστεύουμε πάντα τυφλὰ ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦμε.

Φενελὸν

Ἡ θλίψεις τῆς ζωῆς χάνονται καὶ φεύγουν μπροστὰ στὴν ἀγάπη, ὅπως ἡ φθινοπωρινὴ πάχνη λυώνει μὲ τὶς πρῶτες ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου.

Λαμενναὶ

Ἡ φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς δὲν σημαίνει πάντοτε τὸν θάνατο τοῦ ἔρωτος. Εἶνε ἡ σφῆκα ποὺ μεταμορφώθηκε σὲ μέλισσα.

Ἐμὶλ Φαγκὲ

Τὸ πιὸ γλυκὸ τραγοῦδι εἶνε τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης.

Β. Οὑγκὼ

Στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, ἡ ψυχὴ περιβάλλει τὸ σῶμα καὶ ὄχι τὸ σῶμα τὴν ψυχή.

Νίτσε

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒΟ ΜΟΝΤΑΝΑΡΟ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ ; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος τῆς δημαρχίας.

— Ἐλβίρα Ρανιέρι.

Ὁ ὑπάλληλος γράφει γρήγορα σ' ἕνα κατάστιχο. Ἔπειτα, μ' ἕνα εὐγενικὸ χαμόγελο, ρωτάει ἀκόμα :

— Γεννηθήκατε ;....

— Στὸ Μιλᾶνο, στὶς 20 Μαΐου τοῦ 1900.

Ἕνα ὄνομα, μιὰ χρονολογία, μιὰ πόλις... Κυττάζω ἐπίμονα τὴν ὡραία αὐτὴ γυναῖκα, προσπαθῶντας νὰ συγκεντρώσω τὶς ἀναμνήσεις μου. Μὰ ναί: εἶνε τὸ ἴδιο στόμα, τὸ ἴδιο φωτεινὸ χαμόγελο, τὰ ἴδια χρυσόξανθα μαλλιά. Εἶν' ἐκείνη ! Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ἐκείνη !.... Ὁ νοῦς μου ξαναγυρίζει στὰ περασμένα, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, καὶ τὴν ξαναβλέπω μικρή, χαριτωμένη κι' ὤμορφη, ὅπως ἦταν τότε ποὺ τὴν εἶχα ἀγαπήσει, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου, ὅταν ἤμουν ἀκόμα σχεδὸν παιδί.

Ὁ ὑπάλληλος τελειώνει τὸ γράψιμό του καὶ λέει :

— Ξαναπεράστε ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, κυρία, γιὰ νὰ πάρετε τὸ πιστοποιητικὸ ποὺ μοῦ ζητήσατε.

— Εὐχαριστῶ.

Μὲ μιὰ κίνησι φιλάρεσκη, ἡ ὡραία γυναῖκα τυλίγεται στὴν πολυτελῆ γοῦνα της καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἐγὼ τὴν ἴδια στιγμή, χωρὶς νὰ διστάσω, τὴν πλησιάζω.

— Μὲ συγχωρῆτε, κυρία μου... Ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶσαστε ἡ κ. Ἐλβίρα Ρανιέρι ;

— Μάλιστα, ἀλλά....

— Ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο ; Ἡ κ. Ἐλβίρα Ρανιέρι ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο ;

— Κύριε, δὲν καταλαβαίνω....

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἄ ! δὲν ξέρετε πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ! Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως ἀκόμα μιὰ ἐρώτησι : Ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, δὲν καθόσαστε στὸ τρίτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Σάντο-Μικέλε, στὸν ἀριθμὸ πέντε ;

Ἐκείνη μὲ κυττάζει χαμογελῶντας μὲ περιέργεια, λιγάκι ταραγμένη ἀπὸ τὴν τόση μου ἀκρίβεια. Τὸ μέτωπό της μάλιστα ζαρώνει ἐλαφρά, σὰν νὰ προσπαθῆ νὰ μαντέψη ποιὸς εἶμαι. Ἔπειτα μοῦ λέει :

— Εἶν' ἀλήθεια. Ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, καθόμουνα στὴν ὁδὸ Σάντο-Μικέλε. Περίεργο ὅμως !.... Πῶς τὸ ξέρετε σεῖς ;....

— Δὲν μὲ θυμᾶστε ; Ἔχετε δίκηο. Ἔχουν περάσει τόσα χρόνια κι' εἴμαστε τότε τόσο μικροί.... Ἐγὼ ὡστόσο, δὲν σᾶς ξέχασα. Δὲν ξέχασα τὴ μικρούλα φίλη μου ποὺ τὴ συναντοῦσα κάθε ἀπόγευμα στὸ σπίτι τῆς κυρίας Μαρτίνι, τῆς καλῆς μου θείας, ὅπου πήγαινε νὰ βρῆ τὶς δυὸ ἐξαδέλφες μου. Δὲν θυμᾶστε τὴν Κλάρα καὶ τὴν Τζούλια; Μὰ ἔχετε δίκηο. Ἔχει περάσει τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε ! Ἡ καλὴ κυρία Μαρτίνι, ἡ θεία μου, ἔχει πεθάνει, ἡ ἐξαδέλφες μου παντρεύτηκαν καὶ ζοῦνε τώρα, ἡ μιὰ στὴ Βενετία κι' ἡ ἄλλη στὸ Τριέστι. Ἡ δεσποινὶς Ἐλβίρα ὅμως φαίνεται, ὅτι δὲν θυμᾶται τὰ παληὰ εὐτυχισμένα χρόνια. Ὁ καλός φίλος της ὡστόσο δὲν τὴν ξέχασε. Μὲ θυμηθήκατε λοιπὸν τώρα ;

— Ὤ, ναί ! Δὲν εἶσαστε ὁ....

Τῆς λέω ἀμέσως τ' ὄνομά μου, ἀπὸ φόβο μήπως δὲν μπορέσει νὰ τὸ θυμηθῆ. Βλέπω ὅμως, ὅτι ἡ παληά μου φίλη δὲν δείχνει τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ περίμενα. Κι' εἶχε τόσο δίκηο ! Ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Μιλῶντας σιγὰ-σιγά, βγήκαμε στὸ δρόμο. Μέσα στὴ χειμερινὴ ὁμίχλη, τὰ τρὰμ περνοῦσαν κατάφωτα, γεμάτα κόσμο. Γύρω μας ξεπροβάλλανε παράξενες σκιὲς ποὺ χανόντουσαν πάλι μέσα στὴ γκρίζα καταχνιά. Κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο, μιὰ πολυτελὴς λιμουζίνα, ἡ δική της, τὴν περίμενε. Ἡ Ἐλβίρα διστάζει πρὶν νὰ περάσῃ μέσα. Ἔπειτα, μὲ τὴ συνηθισμένη της χάρι, μὲ προσκαλεῖ :

— Ἔρχεσθε νὰ πάρετε ἕνα τσάϊ μαζύ μου ;

— Εὐχαριστῶ. Εἶσαστε πάρα πολὺ καλή.

Μπαίνουμε στὸ αὐτοκίνητο, τὸ ὁποῖο ξεκινάει ἀμέσως μέσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη. Ἐγὼ δὲν τῆς μιλῶ πειά. Αὐτὴ ἡ σιωπή μου δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐγενική, μὰ κι' ἐκείνη δὲν μιλάει. Τὴν ξαναβλέπω μικρή, δεκατεσσάρων χρόνων, μὲ τὴν ἄσπρη καὶ μπλὲ ποδιά της, μὲ τὰ ἴδια σγουρὰ καὶ χρυσόξανθα μαλλιά, γύρω ἀπὸ τὸ δροσερὸ κι' ἀγγελικὸ προσωπάκι της. Θυμᾶμαι τὴν κρυφὴ ἀγάπη μου γι' αὐτὴν ποὺ μ' ἔκανε τότε νὰ ὑποφέρω τόσες πίκρες, τὶς τρελλὲς ζήλειες μου, ὅταν ἐκείνη ἔδειχνε μεγαλείτερη προτίμησι σ' ἕναν ἄλλο σύντροφο τῆς ἡλικίας μας καὶ τὶς ἄϋπνες νύχτες ποὺ περνοῦσα παίρνοντας κάθε φορὰ στὸ τέλος τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς ἐξομολογηθῶ τὸν ἔρωτά μου. Πῶς πέρασαν τόσα χρόνια ! Συλλογίζομαι ἔπειτα τὴ σημερινὴ ζωή μου, τὶς καθημερινὲς στενοχώριες, τὴ μονότονη δουλειά, τὴ λίγη χαρὰ τῆς καρδιᾶς μου !

Ἡ λιμουζίνα σταματάει μπροστὰ σ' ἕνα μέγαρο. Κατεβαίνουμε καὶ περνᾶμε μιὰ μεγάλη σιδερένια εἴσοδο μὲ κρύσταλλα. Ἀνεβαίνουμε μιὰ πλατειὰ σκάλα ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο καὶ μπαίνουμε σ' ἕνα μοντέρνο καὶ πολυτελέστατο σαλόνι.

— Κάντε μου τὴ χάρι νὰ μὲ περιμένετε μιὰ στιγμή, φίλε μου, μοῦ λέει ἡ Ἐλβίρα. Μοῦ ἐπιτρέπετε, ἐλπίζω, νὰ σᾶς λέω ἀκόμα φίλο μου....

— Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα !

Μένω μόνος μου μέσα στ' ὤμορφο ἐκεῖνο σαλόνι. Παντοῦ χαμηλὲς πολυθρόνες, κρύσταλλα καὶ μικρὰ ἀνατολίτικα τραπεζάκια. Σὲ μιὰ ἄκρη, ἕνα μεγάλο βελούδινο ντιβάνι μὲ πολλά, πάρα πολλὰ μεταξωτὰ μαξιλάρια.

Τί παράξενη ποὺ εἶνε ἡ ζωή ! Καὶ πόσο τυχερὸς στάθηκα σήμερα ! Νὰ ξαναβρῶ. ἔτσι ξαφνικά, μέσα στὰ ὑγρὰ καὶ σκονισμένα γραφεῖα τῆς δημαρχίας, μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν εἶχα γνωρίσει ὅταν ἦταν ἀκόμα κορίτσι καὶ ποὺ ἦταν γιὰ μένα ἡ πρώτη κι' ἀλησμόνητη ἀγάπη μου ! Τί ἦταν ὅμως τώρα αὐτὴ ἡ παληά μου φίλη ; Τί ἔκανε ; Μυστήριο ! Μὰ νά, τὸ παληὸ αἴσθημα ἀνάβει πάλι μέσα στὴν καρδιὰ καὶ μὲ κάνει νὰ νοιώθω γι' αὐτὴν μιὰ μεγάλη τρυφερότητα. Ἡ ὠμορφιά της ἔχει ὡριμάσει, ἔχει γίνει γλυκειὰ κι' ἐπιθυμητή. Τὸ πρόσωπό της εἶνε λιγάκι ὠχρὸ ἀπὸ κάποιο κρυφὸ κι' ἀνεξήγητο πόνο, δίχως ὅμως νὰ ἔχη χάσει τὴ γοητεία του. Πόσο μ' ἀρέσει ἡ παιδική μου φίλη. Ἄ ! πόσο μ' ἀρέσει ἡ Ἐλβίρα, ἡ πρώτη ἀγάπη μου. Τὸ ξαναλέω αὐτὸ πολλὲς φορὲς ἀπὸ μέσα μου καὶ νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ ξεχειλίζη ἀπὸ ἔρωτα.

— Σᾶς ἔκανα νὰ μὲ περιμένετε. Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητέ μου φίλε. Ἡ γυναῖκες ἀφίνουν καμμιὰ φορὰ τοὺς ἄνδρες νὰ περιμένουν κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος....

— Μὰ δὲν κατάλαβα ὅτι λείπατε. Σᾶς ἔχω πάντα μέσα στὴν καρδιά μου....

— Ὤ ! τί φιλοφρόνημα !

— Διόλου. Σᾶς λέω τὴν καθαρὴ ἀλήθεια !

Μιὰ μελαχροινὴ καμαριέρα, μικρὴ καὶ λεπτὴ σὰν Γιαπωνέζα, φέρνει ἕναν ἀσημένιο δίσκο. τὸν ἀφίνει ἐπάνω σ' ἕνα μικροσκοπικὸ τραπεζάκι, σερβίρει τὸ τσάϊ κι' ἔπειτα χάνεται ἀθόρυβα, ὅπως ἦρθε.

— Λοιπόν, μ' ἐγνωρίσατε ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ; μὲ ρωτάει ἡ Ἐλβίρα.

— Δὲν σᾶς ξέχασα ποτέ...

— Καὶ ὅμως, εἴμαστε τόσο παιδιά !

Καὶ γελάει. Γελάει καὶ μὲ κυττάζει φιλάρεσκα, καθὼς βουτάει στὸ τσάϊ της ἕνα μπισκότο.

— Παιδιά ! Ναί, μὰ ποὺ καταλάβαιναν τὴ ζωή. Παιδιὰ μοντέρνα.

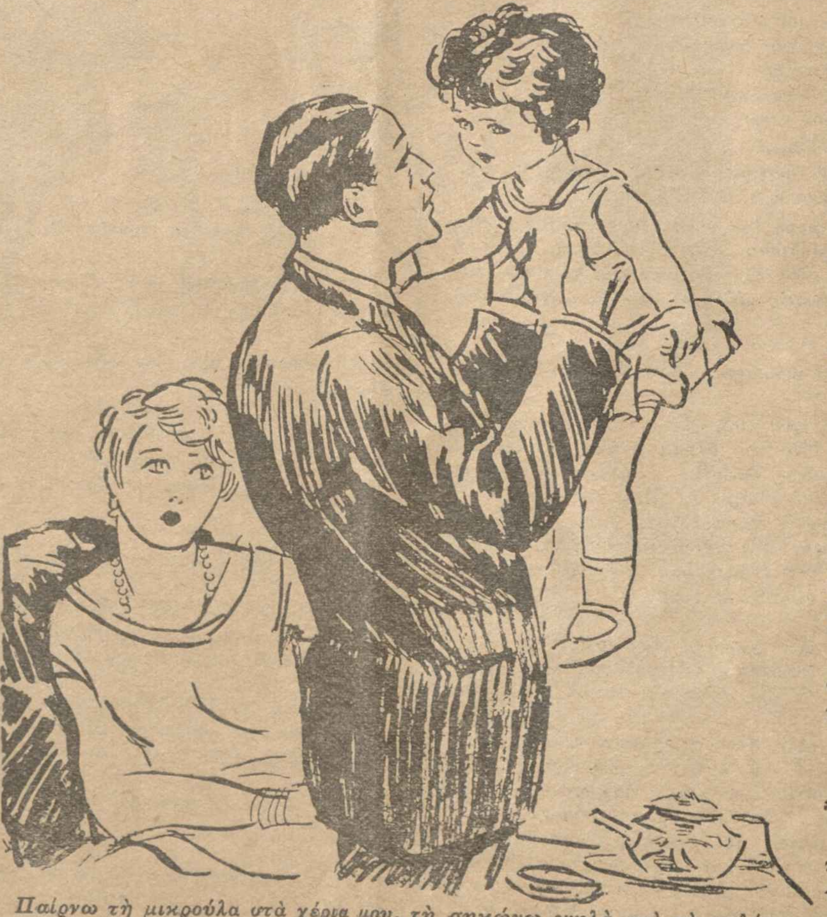

Παίρνω τὴ μικρούλα στὰ χέρια μου, τὴ σηκώνω ψηλὰ καὶ τὴ φιλάω...

— Μιλᾶτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας ;

— Καὶ γιὰ σᾶς....

Ἡ Ἐλβίρα σκύβει τὸ κεφάλι καὶ δὲν μοῦ ἀπαντάει.

— Μὲ θυμόσαστε λοιπὸν συχνά ; μὲ ρωτάει ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπή.

— Σᾶς θυμόμουν, ὅπως θυμᾶται κανεὶς τὰ πιὸ ὤμορφα πράγματα ποὺ τοῦ ἔμειναν στὴ μνήμη ἀπὸ τὰ εὐτυχισμένα παιδικά του χρόνια.

— Εἶνε τόσο εὐγενικὸ αὐτὸ ποὺ λέτε....

— Μὰ πρὸ πάντων εἶνε ἀληθινό !

Τὰ φωτεινὰ μάτια της θαμπώνουν σὰν νὰ δακρύζουν. Ἡ Ἐλβίρα δὲν χαμογελάει πειά. Κι' ἔξαφνα μοῦ λέει μὲ κάποιο δισταγμό :

— Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα σᾶς εἶπα ψέμματα.

— Πότε ;

— Ὅταν σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν θυμόμουν πειὰ τὰ περασμένα.

— Ἄ ! Τὰ θυμόσαστε λοιπόν ;

— Ναί, ὅλα. Τὸ παληὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σάντο-Μικέλε, τὴν καλὴ κυρία Μαρτίνι, τὴν ζηλότυπη φιλία σας καὶ τὸ νόστιμο καὶ μελαγχολικὸ πρόσωπό σας. Δὲν ξέχασα τίποτε.

Ἡ καρδιά μου τώρα χτυπάει δυνατά. Μοῦ φαινότανε ὅτι ἦσαν ἀρκετὰ ἐκεῖνα τὰ λόγια της, ἐκεῖνα τὰ λίγα εἰλικρινῆ λόγια της, γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὰ δεκαπέντε χρόνια ποὺ μᾶς ἐχώριζαν.

— Μὰ τότε, γιατί ; Γιατὶ εἴπατε ψέμματα ;

— Ποιὸς ξέρει. Ἴσως γιατὶ ντρεπόμουν. Μὰ κι' ἐγὼ πολλὲς φορὲς θυμόμουν ἐκείνη τὴν παιδικὴ ζωή μας κι' ὁμολογῶ, ὅτι ἔννοιωθα μιὰ κρυφὴ λύπη στὴν καρδιά μου. Δὲν ξέρετε πόσο καλὸ μπορεῖ νὰ κάνῃ σὲ μιὰ γυναῖκα ἡ ἀνάμνησι ἑνὸς καλοῦ παιδικοῦ φίλου, ὅσο κι' ἂν εἶνε μάταιη κι' ἀνώφελη. Ἡ ζωὴ μιᾶς γυναίκας εἶνε συχνὰ πικραμένη, θλιβερή, γεμάτη στενοχώρια καὶ μελαγχολία.

Μαντεύω τὸν πόνο της καὶ χωρὶς νὰ θέλω, σὰν γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω, τῆς σφίγγω τὸ χέρι.

— Ἐλβίρα !

Δὲν μοῦ ἀπαντάει, μὰ καὶ δὲν τραβάει τὸ λεπτὸ καὶ κάτασπρο χεράκι της. Κυττάζει μ' ἀφηρημένα μάτια τὸ μικρὸ πράσινο ἀμπαζούρ, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσά μας, ἐπάνω στὸ τραπεζάκι. Καταλαβαίνω, ὅτι συλλογίζεται κάποιο ἄγνωστο γιὰ μένα δρᾶμα τῆς ζωῆς της, ποὺ ἴσως δὲν θὰ τὸ μάθω ποτέ.

Τὸ τσάϊ ἔχει κρυώσει μέσα στὰ κινέζικα φλυτζάνια. Νοιώθω, ὅτι κατὰ βάθος ἔχω κάποιο δικαίωμα σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ κάθεται ἀπέναντί μου, γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη, ἡ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς μου. Νοιώθω, ὅτι μοῦ ἀνήκει κάτι ἀπ' αὐτήν : ἡ καρδιά της, ποὺ τὴν ἔκανα νὰ δοκιμάσῃ τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ ἔρωτα. Θὰ ἤθελα νὰ τὴν παρηγορήσω, νὰ γιατρέψω τὸν πόνο της, νὰ τὴν φιλήσω στὰ μάτια, στὸ στόμα, στὸν κατάλευκο λαιμό της.

Ἔξαφνα ὅμως ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἕνα μικρὸ κοριτσάκι μὲ φουντωτὰ μαῦρα μαλλιὰ ποὺ τρέχει, ἀγκαλιάζει τὴν Ἐλβίρα καὶ τὴν φιλάει δυνατὰ στὸ πρόσωπο.

Ἔπειτα γυρίζει τὸ κουκλίστικο προσωπάκι του, μὲ κυττάζει καὶ μοῦ λέει:

— Κακέ, ποὺ κάνεις τὴ μαμά μου νὰ κλαίῃ !

Τὴ «μαμά» μου ! Δὲν ξέρω γιατὶ αὐτὴ ἡ λέξι μὲ πληγώνει κατάστηθα. Ἡ Ἐλβίρα λοιπὸν εἶνε μαμά ;

Σηκώνομαι τότε καὶ τῆς δίνω τὸ χέρι μου.

— Ὠρεβουάρ, κυρία μου.... Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἀξέχαστες στιγμὲς ποὺ ἐπέρασα κοντά σας.

— Θὰ ξανάρθετε ;

— Ναί ! Μὰ καταλαβαίνω ὅτι τῆς λέω ψέμματα.

Ἔπειτα, παίρνω τὴ μικρούλα στὰ χέρια μου, τὴν σηκώνω ψηλὰ καὶ τὴν φιλάω στὰ γαλανὰ μάτια, ποὺ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ μάτια τῆς μητέρας της. Ἡ Ἐλβίρα δὲν εἶνε πειὰ δική μου. Δὲν ἔχω τώρα τὸ δικαίωμα νὰ ταράξω τὴ ζωή της. Καὶ φεύγω μὲ τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ὀνειρεύτηκα, πὼς εἶχα κάνει ἕνα μαγικὸ ταξεῖδι στὰ περασμένα, στὰ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς πρώτης ἀγάπης μου.

ΓΚΟΥΣΤΑΒΟ ΜΟΝΤΑΝΑΡΟ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Νὰ μιλᾶτε, νὰ γράφετε, νὰ ἐνεργεῖτε, νὰ σκέπτεσθε μὲ τέτοια σοβαρότητα καὶ προσοχή, σὰν νὰ σᾶς παρακολουθοῦν ἐκείνη τὴ στιγμὴ χίλιοι μάρτυρες.

Μαντὰμ ντὲ Μοντεπαὶν

— Ἡ πιὸ ἀσυγχώρητη ἁμαρτία εἶνε ἡ σοβαρότης.

Τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως Ζάγκβιλ

— Οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ ἦρθαν στὸν κόσμο ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ... συγγενολόϊ, ἦσαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα. Χωρὶς αὐτὸ τὸ μεγάλο ἀγαθό, ὁ κῆπος τους δὲν θὰ ἦταν ποτὲ Παράδεισος.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στὴ Γεωργικὴ Ἔκθεσι τοῦ Σικάγου, ποὺ διοργανώθηκε πρὸ μηνός, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐξετέθη κι' ἕνα νέο εἶδος βενζιναρότρου, τὸ ὁποῖο μπορεῖ, ἐνῶ ἀροτριᾶ τὴ γῆ, νὰ ἐγκαθιστᾶ ταυτοχρόνως καὶ ἠλεκτρικὰ καλώδια, σὲ βάθος μισοῦ μέτρου, γιὰ τὴ θέρμανσι τοῦ κτήματος.

— Τὰ καλώδια αὐτὰ καταλήγουν σὲ μιὰ εἰδικὴ ἠλεκτρικὴ συσκευή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαποστέλλεται ἠλεκτρικὸ ρεῦμα κι' ἔτσι, θερμαινόμενο τὸ ἀγρόκτημα, γίνεται εὐφορώτερο σὲ ἀπόδοσι γεωργικῶν προϊόντων.

— Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστική, κατὰ τὸν περασμένο χρόνο ἔγιναν στὴν Ἀγγλία 1.875 γάμοι νέων, ἡλικίας κάτω τῶν 17 ἐτῶν !

— Ὁ Ἀγγλικὸς νόμος, σημειωτέον, ἐπιτρέπει τὸν γάμο σὲ ἀγόρια 14 ἐτῶν καὶ σὲ κορίτσια 12 ἐτῶν.

— Στὴ Βοστώνη τῆς Ἀμερικῆς βρίσκεται τὸ μεγαλείτερο καὶ τελειότερο ἐργοστάσιο κατασκευῆς κουτιῶν κονσερβῶν. Παράγει κάθε μέρα κουτιὰ χωρητικότητος 125.000 τόννων.

— Τὸ Γραφεῖο Διεθνοῦς Κοινωνιολογίας τῆς Χάγης, σὲ μιὰ τελευταία του ἀνακοίνωσι, ἀναφέρει, ὅτι ἡ Γῆ ἔχει περίπου 2.000.000.000 κατοίκων, ἐνῶ τὸ 1910 ὁ πληθυσμός της ἀνήρχετο μόνο σὲ ἕνα δισεκατομμύριο καὶ 600 χιλιάδες κατοίκων.

— Ἕνας κοσμηματοπώλης τοῦ Λονδίνου ἀγόρασε πρὸ ἡμερῶν ἀντὶ 25.000 λιρῶν ἕναν περίφημο ἀδάμαντα, μεγέθους αὐγοῦ κόττας καὶ βάρους 285 καρατίων.

— Ὁ ἀδάμας αὐτὸς ἀνευρέθη στὰ ἀδαμαντορυχεῖα τοῦ Μπὰντ—Χὸπ τοῦ Τράνσβααλ.

— Κατὰ τὸν περασμένο χρόνο καταναλώθησαν στὴν Ἀμερικὴ 150 δισεκατομμύρια σιγαρέττα, γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν ὁποίων ἐχρησιμοποιήθηκαν 150.000.000 κιλὰ καπνοῦ.

— Στὰ ἀρχεῖα τῆς Σκότλανδ-Γυὰρδ —τῆς φημισμένης Ἀγγλικῆς Ἀστυνομίας— φυλάσσονται 725.000 ἀντίτυπα δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων διαφόρων κακοποιῶν.

— Τὸ Ἰταλικὸ ὑποβρύχιο «Ἀλφιέρι» ἐσημείωσε πρὸ ἡμερῶν ἔξωθι τοῦ κόλπου τῆς Γένουας πρωτοφανὲς ρεκὸρ καταδύσεως.

— Τὸ ὑποβρύχιο αὐτό, τὸ ὁποῖο ἔχει μῆκος 64 μέτρων, κατώρθωσε νὰ καταδυθῆ σὲ βάθος 95 μέτρων !

— Καταπληκτικὴ εἶνε ἡ παραγωγὴ τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων τοῦ Βίρμινχαμ τῆς Ἀγγλίας.

— Τὰ ἐργοστάσια αὐτὰ κατασκευάζουν μέσα σὲ μιὰ βδομάδα 16 ἑκατ. πέννες, 500 ἑκατ. καρφιά, 10 ἑκατ. κουμπιά, 40 χιλ. σιδερένια κρεββάτια, 200 ἑκατ. βελόνες καὶ 6.435 χιλιομέτρων σιδερένιο καὶ χαλύβδινο σύρμα.

— Ἕνα Βελγικὸ ξενοδοχεῖο ὕπνου, γιὰ νὰ προσελκύῃ περισσοτέρους πελάτας, ἐφήρμοσε ἕνα πρωτότυπο τρόπο διαφημίσεως.

— Σὲ ὅσους καταλύουν σ' αὐτό, δίδεται ὡς δῶρον ἕνα ζευγάρι παντοῦφλες ἐκ πεπιεσμένου χάρτου, πολὺ κομψὲς καὶ τοποθετημένες μέσα σὲ μιὰ ὡραία θήκη, ἡ ὁποία φέρει τὴν διαφήμισι τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἀπ' ὅλες τὶς φυλὲς ποὺ κατοικοῦν στὴ Νέα Ὑόρκη, ἡ πολυπληθέστερη εἶνε ἡ Ἰσραηλιτική. Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἑβραίων ἀνέρχεται σὲ 3.714.000 κατοίκων.

— Ἱδρύθηκε τελευταῖα στὸ Λονδῖνο ἕνας Σύλλογος μὲ τὴν ἐπωνυμία «Τολμηρὲς Πεταλοῦδες».

— Ὁ Σύλλογος αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ Ἀγγλίδες ἀεροπόρους καὶ ἀριθμεῖ 675 μέλη.

— Οἱ λαθρέμποροι τῶν ναρκωτικῶν διαρκῶς ἐφευρίσκουν καὶ νέες μεθόδους: Οἱ τελωνοφύλακες τῆς Μασσαλίας ἀνακάλυψαν πρὸ ἡμερῶν ἕνα κιβώτιο μακαρονίων, ποὺ ἦσαν παραγεμισμένα μὲ... κοκαΐνην.

— Ἀπὸ τὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ ὑπολογίζεται ὅτι κόβονται καθημερινῶς 325.000 δέντρα.

— Κατὰ τὸν περασμένο χρόνο, τὸ ὑπουργεῖο Ἐργασίας τῆς Γερμανίας ἐξέδωκε 17.402 διπλώματα εὑρεσιτεχνίας γιὰ διαφόρους ἐφευρέτας !

— Ἡ Ἀμερικανικὴ ἑταιρεία «Στάνταρ-Ὄϊλ» ἐξάγει κάθε μῆνα στὸ ἐξωτερικὸ βενζίνην ἀξίας 135.000.000 δολλαρίων.

— Ἡ Γαλλία εἰσπράττει κάθε χρόνο ἀπὸ τὸ καζῖνο τοῦ Μόντε-Κάρλο περίπου 850.000.000 φράγκα.

— Ἀπ' ὅλους τοὺς διασήμους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, τὰ περισσότερα γράμματα λαμβάνει καθημερινῶς ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας.

— Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ ἡμερησία ἀλληλογραφία τοῦ Ἄγγλου πρίγκηπος φτάνει πολλὲς φορὲς τὶς 15—20 χιλιάδες ἐπιστολές !

— Πολλὲς ἐκκεντρικὲς Ἀμερικανίδες ἐθεάθησαν τελευταῖα φορῶντας κάλτσες ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΝΑ λοιπὸν ποὺ ὁ βασιλεὺς ἄρχισε κιόλας νὰ ὑποχωρῇ! εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἡ Ἄρτεμις στὸν κοντόσταυλο, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε πλησιάσει.

—Ἂς περιμένουμε τὴ σειρά μας! τῆς ἀπάντησε ὁ Μονμορανσὺ χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Γαβριὴλ ἀπαντοῦσε στὸ βασιλέα, πλημμυρισμένος ἀπὸ συγκίνησι:

— Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σᾶς ἐπαναλάβω ποιὰ χάρι τολμῶ νὰ περιμένω ἀπὸ τὴ μεγαλοψυχία σας, τὴν ἐπιείκειά σας καὶ τὴν δικαιοσύνη σας... Αὐτὸ ποὺ ζητήσατε ἀπὸ μένα, ἐλπίζω ὅτι τὸ ἔκανα... Αὐτὸ ποὺ σᾶς ζήτησα, ἡ Μεγαλειότης σας θὰ εὐαρεστηθῇ νὰ τὸ κάνῃ τώρα;... Λησμόνησε τὴν ὑπόσχεσί της ἢ θὰ τὴν πραγματοποιήσῃ!...

Καὶ ἡ φωνή του, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, εἶχε πάρει ἀπειλητικὸ τόνο.

— Ναί, κύριε, θὰ τὴν πραγματοποιήσω, ἀπάντησε ὁ βασιλεύς, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου.

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— Πλησιάστε λοιπόν, κύριε!

Ὁ Γαβριὴλ ἐπλησίασε πράγματι. Συγχρόνως ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης σηκώθηκε, ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι στὸ βασιλέα καὶ ἀπομακρύνθηκε διακριτικά. Μὰ ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιέ, ἡ ὁποία εἶχε καθήσει κοντὰ στὸ βασιλέα, οὔτε κουνήθηκε καθόλου καὶ μπόρεσε ἔτσι ν' ἀκούσῃ ὅσα ἔλεγε ὁ ὑψηλός της φίλος, ἂν καὶ ὁ Ἐρρῖκος II εἶχε χαμηλώσει τὴ φωνὴ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούῃ παρὰ μόνο ὁ Γαβριήλ.

Ἡ ἐπίβλεψί της αὐτὴ ὡστόσο δὲν ἐλύγισε καθόλου τὴ θέλησι τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ξανάπε μὲ σταθερὸ τόνο:

— Κύριε ὑποκόμη ντὲ Μονγκομερύ, εἶστε ἕνας ἥρως, τὸν ὁποῖο ἐκτιμῶ καὶ θαυμάζω. Ὅταν θὰ ἔχετε αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητήσατε καὶ τὸ ὁποῖο κερδίσατε ἐπαξίως, δὲν θὰ ἔχω ξοφλήσει ἀκόμα τὰ χρέη μου σὲ σᾶς. Μὰ πάρτε τώρα αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. Αὔριο τὸ πρωῒ στὶς ὀχτώ, παρουσιάστε το στὸν κυβερνήτη τῆς φυλακῆς τοῦ Σατελέ. Θὰ τὸν ἔχω εἰδοποιήσει σχετικῶς κ' ἐγὼ καὶ θὰ σᾶς ἀποδώσῃ ἀμέσως τὸν πατέρα σας.

Ὁ Γαβριήλ, νοιώθοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ νὰ τοῦ λυγίζουν τὰ πόδια του, δὲν κρατήθηκε πειὰ κι' ἔπεσε γονατιστὸς μπρὸς στὸ βασιλέα.

—Ὤ! Μεγαλειότατε, εἶπε μὲ τὸ στῆθος φουσκωμένο ἀπὸ εὐτυχία καὶ μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ γλυκὰ δάκρυα, Μεγαλειότατε, ὅλη μου ἡ θέλησις, ὅλη μου ἡ ἐνεργητικότης, τῶν ὁποίων νομίζω πὼς ἔδωσα ὥς τώρα ἀποδείξεις, θὰ εἶνε, γιὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου, στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀφοσιώσεώς μου πρὸς τὴ Μεγαλειότητά σας, ὅπως θὰ ἦσαν, στὴν ὑπηρεσία τοῦ μίσους μου, ἂν μοῦ λέγατε: «Ὄχι!»

— Αὐτὸ ποὺ ζητήσατε ἀπὸ μένα, Μεγαλειότατε, τὸ ἔκανα...

—Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ βασιλεύς, χαμογελῶντας μὲ καλωσύνη.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, σᾶς τὸ ἐξομολογοῦμαι... Ναί, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ κατεδίωκα τὴ Μεγαλειότητά σας μέχρι τῶν τέκνων της, ὅπως τώρα θὰ τὴν ὑπερασπίζωμαι καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶ στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Μπρὸς στὸ Θεό, ὁ ὁποῖος τιμωρεῖ ἀργὰ ἢ γρήγορα τοὺς ἐπιόρκους, σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι θὰ σᾶς μείνω αἰωνίως πιστός.

—Ἐμπρός!... Σηκωθῆτε, κύριε, εἶπε ὁ βασιλεὺς χαμογελῶντας πάντοτε. Ἡσυχάστε!... Γιὰ νὰ συνέλθετε, διηγηθῆτε μας μερικὲς λεπτομέρειες ἀπ' τὴν τόσο ἀνέλπιστη ἅλωσι τοῦ Καλαί, γιὰ τὴν ὁποία δὲν θὰ κουραστῶ ποτέ, φαντάζομαι, νὰ μιλάω καὶ ν' ἀκούω νὰ μιλᾶνε.

Ὁ Ἐρρῖκος II κράτησε ἔτσι περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα τὸ Γαβριὴλ κοντά του, ρωτῶντας τον κι' ἀκούγοντάς τον, καὶ βάζοντάς τον νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνῃ ἑκατὸ φορές, χωρὶς νὰ κουράζεται, τὶς ἴδιες λεπτομέρειες.

Ἔπειτα ἀναγκάστηκε νὰ τὸν παραχωρήσῃ στὶς κυρίες τῆς Αὐλῆς, ἡ ὁποῖες φλογιζόντουσαν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μιλήσουν κι' αὐτὲς μὲ τὸ νεαρὸ ἥρωα.

Κ' ἐν πρώτοις, ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξερε καὶ τόσο καλὰ τὴ ζωὴ τοῦ Γαβριήλ, κι' ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε σ' αὐτὸν παρὰ τὸν φίλο καὶ προστατευόμενο τοῦ ἀδελφοῦ του, θέλησε νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὴ βασίλισσα.

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, μπροστὰ σ' ὅλη τὴν Αὐλή, ἀναγκάστηκε νὰ συγχαρῇ αὐτὸν ποὺ εἶχε κερδίσει μιὰ τόσο μεγάλη νίκη. Μὰ τὸ ἔκανε αὐτὸ ψυχρὰ καὶ ἀγέρωχα, καὶ τὸ αὐστηρὸ καὶ περιφρονητικὸ γκρίζο βλέμμα της διέψευδε τὰ λόγια ποὺ τὸ στόμα της ἔλεγε παρὰ τὴ θέλησί της.

Ὁ Γαβριήλ, καθὼς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Αἰκατερίνη μὲ σεβασμὸ τὶς εὐχαριστίες του, ἔννοιωθε τὴν ψυχή του νὰ παγώνῃ ἀπὸ τὰ ψεύτικα κομπλιμέντα του, κάτω ἀπ' τὰ ὁποῖα τοῦ φαινόταν πὼς μάντευε μιὰ μυστικὴ εἰρωνία καὶ κάποια κρυφὴ ἀπειλή.

Ὅταν, ἀφοῦ χαιρέτησε τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, γύρισε πίσω γιὰ νὰ ἀποσυρθῇ, νόμισε πὼς ἀνακάλυψε τὴν αἰτία τοῦ δυσάρεστου προαισθήματος ποὺ εἶχε νοιώσει.

Πράγματι, καθὼς τὰ βλέμματά του ἔπεσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλέως, εἶδε μὲ τρόμο ὅτι ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιὲ τὸν εἶχε πλησιάσει κι' ὅτι τοῦ μιλοῦσε σιγανά, χαμογελῶντας συγχρόνως εἰρωνικὰ καὶ μοχθηρά. Ἀπὸ τὸ ὕφος του, ὁ Ἐρρῖκος II φαινόταν πὼς ἀμυνόταν ἐνῶ ἐκείνη ἐπέμενε ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ.

Ἡ Ἄρτεμις μάλιστα φώναξε καὶ τὸν κοντόσταυλο Μονμορανσύ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ μιλάῃ στὸ βασιλέα μὲ ζωηρότητα.

Ὁ Γαβριὴλ τὰ ἔβλεπε ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ μακρυά. Δὲν ἔχανε οὔτε μιὰ ἀπὸ τὶς κινήσεις τῶν ἐχθρῶν του καὶ ὑπέφερε τρομερά.

Μά, τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ καρδιά του σπαραζόταν ἔτσι, μιὰ ἀγγελικὴ ὀπτασία τὸν πλησίασε. Ἦταν ἡ Μαρία Στούαρτ, ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ διαδόχου, ἡ ὁποία, μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της, ἄρχισε νὰ τὸν συγχαίρῃ καὶ νὰ τὸν ἐπαινῇ.

Ὁ Γαβριήλ, παρ' ὅλη τὴν ἀνησυχία του, τῆς ἀπαντοῦσε ὅσο μποροῦσε καλύτερα.

— Τὰ κατορθώματά σας ὑπῆρξαν ἀσύγκριτα, τοῦ ἔλεγε ἡ γλυκειὰ πριγκήπισσα καὶ βασίλισσα, ἐνθουσιασμένη. Δὲν εἶν' ἔτσι, χαριτωμένε μου δελφῖνε; ἐπρόσθεσε ἀπευθυνομένη πρὸς τὸ νεαρό της σύζυγο, τὸ διάδοχο Φραγκῖσκο, ὁ ὁποῖος ἔνωνε τοὺς ἐπαίνους του μὲ τοὺς δικούς της.

— Γιὰ ν' ἀκούσῃ κανεὶς τέτοια ὡραῖα λόγια καὶ τί δὲν θἄκανε! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, τοῦ ὁποίου τ' ἀφηρημένα βλέμματα δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὸ βασιλέα, τὴν Πουατιὲ καὶ τὸν κοντόσταυλο.

—Ὅταν ἔννοιωσα τὸν ἑαυτό μου νὰ τραβάῃ σὲ σᾶς μιὰ ξεχωριστὴ συμπάθεια, ἐξακολούθησε ἡ Μαρία Στούαρτ, μὲ τὴ συνηθισμένη της χάρι, ἡ καρδιά μου μὲ προειδοποιοῦσε χωρὶς ἄλλο ὅτι θὰ κάνατε ὅλ' αὐτὰ τὰ λαμπρὰ κατορθώματα, τὰ ὁποῖα ἐξυπηρέτησαν τόσο τὴ δόξα τοῦ ἀγαπητοῦ μου θείου ντὲ Γκύζ. Ἆ! σταθῆτε, θὰ ἤθελα νὰ εἶχα, ὅπως ὁ βασιλεὺς τὴ δύναμι, νὰ σᾶς ἀνταμείψω κ' ἐγώ... Μὰ μιὰ γυναῖκα, ἀλλοίμονο! δὲν ἔχει οὔτε τίτλους, οὔτε τιμὲς στὴ διάθεσί της...

—Ὤ! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ. Ἔχω ὅ,τι θὰ μποροῦσα νὰ εὐχηθῶ στὸν κόσμο!

Καὶ συγχρόνως ἔλεγε μέσα του: «Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπαντάει πειά, ἀκούει μόνο!»

— Δὲν ἔχει σημασία! εἶπε ἡ Μαρία Στούαρτ. Ἂν εἶχα τὴ δύναμι, θὰ σᾶς ἔκανα νὰ ἔχετε φιλοδοξίες, τὶς ὁποῖες θὰ σᾶς ἱκανοποιοῦσα. Μὰ γιὰ τὴ στιγμή, ὅ,τι ἔχω εἶν' αὐτὲς ἡ βιολέττες ποὺ μοῦ τὶς ἔστειλε ὁ κηπουρὸς τῶν ἀνακτόρων ὡς λουλούδια σπάνια ἐπιζήσαντα ἀπὸ τὶς τελευταῖες παγωνιές. Ἔ λοιπόν, κύριε ντ' Ἐξμές, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ ὑψηλοτάτου μου συζύγου, σᾶς προσφέρω αὐτὰ τὰ ἄνθη, ὡς ἀνάμνησι τῆς ἡμέρας αὐτῆς. Τὰ δέχεστε;

—Ὤ! Ὑψηλοτάτη!... φώναξε ὁ Γαβριήλ, φιλῶντας μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι ποὺ τοῦ προσέφερε τὰ λουλούδια.

— Τὰ ἄνθη, ἐξακολούθησε ἡ Μαρία Στούαρτ, μὲ ὕφος ὀνειροπόλο, εἶνε συγχρόνως ἕν' ἄρωμα γιὰ τὴ χαρὰ καὶ μιὰ παρηγοριὰ γιὰ τὴ θλῖψι. Μπορεῖ νὰ γίνω μιὰ μέρα δυστυχισμένη... Ἔ, δὲν θὰ γίνω ποτὲ ἐντελῶς δυστυχισμένη, ὅσο θὰ ἔχω κοντά μου λίγα λουλούδια... Ὅσο γιὰ σᾶς, κύριε ντ' Ἐξμές, ποὺ εἶσθε θριαμβευτὴς κι' εὐτυχισμένος, σᾶς προσφέρω τὰ λουλούδια αὐτὰ μονάχα γιὰ τὸ ἄρωμά τους.

— Ποιὸς ξέρει; εἶπε ὁ Γαβριὴλ κουνῶντας τὸ κεφάλι του μὲ μελαγχολία, ποιὸς ξέρει ἂν ὁ θριαμβευτὴς κι' ὁ εὐτυχισμένος δὲν θὰ ζητήσῃ σὲ λίγο νὰ βρῇ κάποια παρηγοριὰ στὰ λουλούδια αὐτά.

Τὰ βλέμματά του, ἐνῶ μιλοῦσε ἔτσι, ἦσαν καρφωμένα πάντα στὸ βασιλέα, ὁ ὁποῖος, ἐκείνη τὴ στιγμή, φαινόταν νὰ σκέφτεται καὶ νὰ χαμηλώνῃ τὸ κεφάλι του, καθὼς ἄκουγε τὰ λόγια τῆς Ἀρτέμιδος τοῦ Πουατιὲ καὶ τοῦ κοντοσταύλου, ποὺ γινόντουσαν ὁλοένα καὶ πιὸ ζωηρά.

Ὁ Γαβριὴλ ἔτρεμε συλλογιζόμενος ὅτι χωρὶς ἄλλο ἡ εὐνοουμένη εἶχε ἀκούσει τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ βασιλεύς, κι' ὅτι τοῦ μιλοῦσε τώρα γιὰ τὸν πατέρα του.

Ἡ νεαρὰ σύζυγος τοῦ διαδόχου, ἀφοῦ τοῦ εἶπε μερικὰ ἀκόμα κολακευτικὰ λόγια, ἀπομακρύνθηκε. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸν πλησίασε ὁ ναύαρχος Κολινιὺ κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ τὸν συγχαίρῃ γιὰ τὰ κατορθώματά του στὸ Καλαί, τὰ ὁποῖα εἶχαν ξεπεράσει τὰ κατορθώματα στὸ Σαὶν - Κεντέν...

Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ νέος, τὸν ὁποῖο τόσο εἶχε εὐνοήσει ἡ τύχη, καὶ τὸν ὁποῖο ζήλευαν ὅλοι, ποτὲ δὲν εἶχε ὑποφέρει τόσο, ὅσο ὑπέφερε τώρα.

—Εἶστε ἐξ ἴσου ἱκανός, τοῦ ἔλεγε ὁ ναύαρχος, νὰ κερδίζετε νίκες καὶ νὰ μεταβάλλετε τὶς ἧττες σὲ θριάμβους. Εἶμαι περήφανος, γιατὶ κατάλαβα τὴ μεγάλη ἀξία καὶ νοιώθω μεγάλη λύπη, γιατὶ δὲν ἤμουν κ' ἐγὼ κοντά σας στὰ τελευταῖα σας κατορθώματα, ποὺ δόξασαν, ὄχι μόνο σᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴ Γαλλία ὁλόκληρη.

—Θὰ μᾶς ξαναπαρουσιαστῇ εὐκαιρία νὰ πολεμήσουμε μαζύ, κύριε ναύαρχε, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

—Ἀμφιβάλλω πολὺ γι' αὐτό, εἶπε ὁ Κολινιὺ μὲ κάποια θλῖψι. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάῃ μόνο, μήπως ξανασυναντηθοῦμε στὸ πεδίο τῆς μάχης ὡς ἐχθροί!

—Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάῃ, πράγματι! φώναξε ζωηρὰ ὁ Γαβριήλ. Μὰ τί θέλετε νὰ πῆτε μὲ τὰ λόγια σας αὐτά, κύριε ναύαρχε;

—Ἔκαψαν ζωντανοὺς τὸν τελευταῖο μῆνα τέσσερες κληρικοὺς οὐγενότους, ἀπάντησε ὁ Κολινιύ. Οἱ οὐγενότοι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, μεγαλώνουν σὲ ἀριθμὸ καὶ σὲ δύναμι, θὰ πάψουν πειὰ ν' ἀνέχωνται αὐτὲς τὶς ἄτιμες καὶ βδελυρὲς διώξεις... Κ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὰ δύο κόμματα, στὰ ὁποῖα εἶνε χωρισμένη ἡ Γαλλία, θὰ μεταβληθοῦν σὲ δυὸ ἐχθρικοὺς στρατούς... Τότε, ἐσεῖς, ὁ ὁποῖος εἶστε τόσο ἀφοσιωμένος στὸ βασιλέα σας, δὲν θὰ πολεμήσετε βέβαια ἐναντίον του, ἀκολουθῶντας τοὺς αἱρετικούς.

—Νομίζω πὼς ἀπατᾶσθε, κύριε ναύαρχε, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος δὲν ξεκολλοῦσε οὔτε στιγμὴ τὰ βλέμματά του ἀπ' τὸν Ἐρρῖκο II. Ἔχω λόγους νὰ νομίζω ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πολεμήσω μὲ τοὺς καταδυναστευομένους αἱρετικοὺς ἐναντίον τῶν δυναστῶν τους.

Ὁ καρδινάλιος ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι καὶ ἀπομακρύνθηκε...

—Πῶς; φώναξε ὁ ναύαρχος. Τί εἴπατε;... Χλωμιάζετε, Γαβριήλ! Ἡ φωνή σας ἀλλοιώνεται!... Τί ἔχετε λοιπόν;

—Τίποτε! Τίποτε, κύριε ναύαρχε.... Μὰ πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω! Ὠρεβουὰρ σὲ λίγο!...

Ὁ Γαβριὴλ εἶχε δεῖ ἀπὸ μακρυὰ τὸ βασιλέα νὰ κάνῃ μιὰ κίνησι συγκαταθέσεως καὶ τὸν Μονμορανσὺ ν' ἀπομακρύνεται ἀμέσως, ἐνῶ συγχρόνως ἔρριχνε στὴν Ἀρτέμιδα ἕνα θριαμβευτικὸ βλέμμα.

Ὡστόσο, ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ δεξίωσις τελείωσε καὶ ὁ Γαβριὴλ πῆγε καὶ χαιρέτησε τὸ βασιλέα γιὰ ν' ἀποσυρθῇ, τόλμησε καὶ τοῦ εἶπε:

—Μεγαλειότατε, αὔριο!

—Αὔριο, κύριε! τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλεύς.

Μά, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ἐρρῖκος II δὲν κύτταξε τὸ Γαβριὴλ κατὰ πρόσωπο. Εἶχε γυρίσει μάλιστα ἀλλοῦ τὰ μάτια του. Δὲν χαμογελοῦσε πειά, ἐνῶ ἀντιθέτως, χαμογελοῦσε ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιέ.

Ὁ Γαβριὴλ ποὺ ὅλοι νόμιζαν πὼς ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀποσύρθηκε μὲ τὸν τρόμο καὶ τὸν πόνο στὴν καρδιά του.

Ὅλο τὸ βράδυ, περιπλανιόταν ὁλόγυρα ἀπ' τὴ φυλακὴ τοῦ Σατελέ. Ἀνέκτησε κάπως τὸ θάρρος του, μὴ βλέποντας τὸν κοντόσταυλο Μονμορανσὺ οὔτε νὰ μπαίνῃ, οὔτε νὰ βγαίνῃ ἀπ' αὐτή.

Στριφογύριζε συγχρόνως στὸ δάχτυλό του τὸ δαχτυλίδι τοῦ Ἐρρίκου II καὶ ἐπανελάμβανε τὰ κατηγορηματικὰ λόγια τοῦ Ἐρρίκου II: «Ὁ πατέρας σας θὰ σᾶς ἀποδοθῇ ἀμέσως!»

Ἀδιάφορο! Αὐτὴ ἡ νύχτα ποὺ χώριζε ἀκόμα τὸ Γαβριὴλ ἀπ' τὴν ἀποφασιστικὴ στιγμή, τοῦ φαινόταν αἰῶνας ὁλόκληρος.

XXVII

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΜΕΤΡΑ

Ὅ,τι σκέφτηκε, ὅ,τι ὑπέφερε ὁ Γαβριὴλ αὐτὲς τὶς θανάσιμες ὧρες, ὁ Θεὸς μονάχα τὸ ξέρει... Ὅταν ξαναγύρισε στὸ μέγαρό του δὲν εἶπε τίποτε οὔτε στοὺς ὑπηρέτες του, οὔτε σ' αὐτὴ τὴν παραμάνα του, ἀλλὰ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιό του, ὅπου ἔμεινε κλεισμένος ὥς τὶς ἕξη τὸ πρωΐ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, παρουσιάστηκε ντυμένος κι' ἑτοιμασμένος, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ κάποιο μεγάλο ταξεῖδι. Τὴν προηγουμένη μάλιστα εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη του ὅλα τὰ χρήματα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ συγκεντρώσῃ.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ οἴκου του συγκεντρώθηκαν ἀμέσως γύρω του, προσφέροντάς του τὶς ὑπηρεσίες του. Οἱ τέσσερες ἐθελονταὶ ποὺ εἶχε φέρει μαζύ του ἀπὸ τὸ Καλαί, εἶχαν τεθεῖ στὴ διάθεσί του. Μὰ τοὺς εὐχαρίστησε ὅλους φιλικὰ καὶ τοὺς ἀπεμάκρυνε, κρατῶντας μόνο κοντά του τὸν ἀκόλουθο Ἀνδρέα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Ἄρτεμις καὶ τὴν παραμάνα του Ἀλοῦζα.

— Καλή μου Ἀλοῦζα, εἶπε στὴν τελευταία, περιμένω ἐδῶ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα δυὸ φίλους μου ἀπ' τὸ Καλαί, τὸν Ζὰν Πεκουᾶ καὶ τὴν ἐξαδέλφη του Βαβέττα. Πιθανόν, Ἀλοῦζα, νὰ μὴ βρίσκωμαι ἐγὼ ἐδῶ γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῶ. Μὰ ἂν ἀπουσιάζω, σὲ παρακαλῶ, Ἀλοῦζα, νὰ τοὺς ὑποδεχθῇς ἐσὺ καὶ νὰ τοὺς περιποιηθῇς, σὰν νὰ ἦσαν ἀδελφός μου καὶ ἀδελφή μου.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἐξοχώτατε, εἶπε ἁπλᾶ ἡ καλὴ παραμάνα, καὶ ξέρετε καλὰ ὅτι ὁ λόγος μου φτάνει. Μείνετε ἥσυχος γιὰ τοὺς ξένους σας.

— Εὐχαριστῶ, Ἀλοῦζα, εἶπε ὁ Γαβριήλ, σφίγγοντάς της τὸ χέρι. Καὶ τώρα, θέλω νὰ μιλήσω σὲ σένα, Ἀνδρέα, ἐπρόσθεσε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀκόλουθο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Ἄρτεμις ντὲ Κάστρο. Ἔχω μερικὲς πολὺ σπουδαῖες ἐντολὲς νὰ σοῦ ἀναθέσω.

— Εἶμαι στὰς διαταγάς σας, ἐξοχώτατε! ἀπάντησε ὁ Ἀνδρέας.

— Ἄκουσέ με καλά, εἶπε ὁ Γαβριήλ. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ φύγω ἀπ' τὸ σπίτι αὐτὸ μόνος. Ἂν ξαναγυρίσω πάλι σὲ λίγο, δὲν θὰ κάνῃς τίποτε ἀπὸ ὅσα θὰ σοῦ πῶ. Ἢ μᾶλλον θὰ σοῦ δώσω τότε νέες διαταγές. Μὰ εἶνε πιθανὸν νὰ μὴν ξαναγυρίσω, νὰ μὴν ξαναγυρίσω οὔτε σήμερα, οὔτε αὔριο, οὔτε σὲ πολὺ καιρό.

Ἡ Ἀλοῦζα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὕψωσε τὰ χέρια της πρὸς τὸν οὐρανό, ἐνῶ συγχρόνως τὰ μάτια της πλημμύριζαν ἀπὸ δάκρυα.

— Συγνώμην, ἐξοχώτατε! διέκοψε ὁ Ἀνδρέας τὸν Γαβριήλ. Εἴπατε, ὅτι πιθανὸν ν' ἀργήσετε νὰ ξαναγυρίσετε ἐδῶ.

— Μάλιστα, Ἀνδρέα.

— Καὶ δὲν θὰ σᾶς συνοδεύσω; Καὶ δὲν θὰ σᾶς ἰδῶ τόσο καιρό; εἶπε ὁ νέος θλιμμένος καὶ στενοχωρημένος.

— Ναί, Ἀνδρέα μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

— Μά, ἐξακολούθησε ὁ ἀκόλουθος, ἡ πριγκήπισσα ντὲ Κάστρο μοῦ ἐμπιστεύθηκε, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὴν ἐξοχότητά σας.

— Καὶ δὲν μοῦ τὴν ἔδωσες ἀκόμα, Ἀνδρέα; εἶπε ὁ Γαβριήλ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ εἶχα ἐντολὴ νὰ σᾶς τὴ δώσω μονάχα ὅταν θὰ σᾶς ἔβλεπα νὰ ἐπιστρέφετε ἀπὸ τ' ἀνάκτορα λυπημένος ἢ θυμωμένος. «Τότε μόνο, μοῦ εἶχε πεῖ ἡ πριγκήπισσα Ἄρτεμις, νὰ δώσῃς στὸν κύριο ντ' Ἐξμὲς αὐτὴ τὴν ἐπιστολή».

— Ὤ! δός τη μου. Δός τη μου γρήγορα! φώναξε ὁ Γαβριήλ.

Τότε ὁ Ἀνδρέας ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του μιὰ ἐπιστολή, σφραγισμένη μὲ φροντίδα, καὶ τὴν ἔδωσε στὸν νέο του κύριο. Ὁ Γαβριὴλ τὴν ἀποσφράγισε καὶ ἀποσύρθηκε γιὰ νὰ τὴ διαβάσῃ κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο. Ἰδοὺ τί ἔγραφε ἡ ἐπιστολὴ αὐτή:

«Φίλε, ἀνάμεσα στὰ ὄνειρα καὶ στὶς ἀγωνίες τῆς τελευταίας αὐτῆς νύχτας ποὺ πρόκειται νὰ μὲ χωρίσῃ, ἴσως γιὰ πάντα! ἀπὸ σᾶς, ἡ πιὸ σκληρὴ σκέψις ποὺ σχίζει τὴν καρδιά μου, ἦταν ἡ ἑξῆς: Πιθανόν, μέσ' στὸ μεγάλο καὶ τρομερὸ καθῆκον ποὺ πᾶτε νὰ ἐκπληρώσετε, νὰ βρεθῆτε σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν βασιλέα. Πιθανὸν τὸ ἀπρόοπτο ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος σας νὰ σᾶς ἀναγκάσῃ νὰ τὸν μισήσετε καὶ νὰ σᾶς σπρώξῃ νὰ τὸν τιμωρήσετε...

» Γαβριήλ, δὲν ξέρω ἀκόμα, ἂν ὁ βασιλεὺς εἶνε πραγματικὰ πατέρας μου. Μὰ ξέρω ὅτι ὥς τώρα μὲ λάτρευε σὰν παιδί του. Καὶ μονάχα ἡ πρόβλεψις τῆς ἐκδικήσεώς σας ἐναντίον του μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζω αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἂν μάλιστα πραγματοποιηθεῖ ἡ ἐκδίκησις αὐτή, σίγουρα θὰ πεθάνω...

» Κι' ὅμως, ἂν εἶμαι ἀδελφή σας, θ' ἀναγκασθῶ ἴσως νὰ σκεφθῶ σὰν κι' ἐσᾶς. Τὸ καθῆκον μου τότε θὰ μὲ κάνῃ νὰ συλλογισθῶ ἴσως νὰ ἐκδικηθῶ ἐκεῖνον ποὺ νόμιζα πατέρα μου, πρὸς χάριν τοῦ πραγματικοῦ μου πατέρα....

» Μὰ ὅσο ἀκόμα τὰ σκοτάδια κι' ἡ ἀμφιβολίες περιβάλλουν τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστήριο, ὅσο ἀγνοῶ ἀκόμα ποῦ πρέπει νὰ διευθύνω τὸ μῖσος μου καὶ τὴν ἀγάπη μου, Γαβριήλ, σ' ἐξορκίζω, νὰ σεβασθῇς τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλέως καὶ ἂν μ' ἀγάπησες πραγματικά, θὰ μὲ ὑπακούσῃς....

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΩΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ JOHN OWEN

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Η μεγάλη σάλα τοῦ χοροῦ, στὸ μέγαρο τῆς πριγκηπίσσης Σόνιας, ἄστραφτε κυριολεκτικῶς ἀπ' τὰ φῶτα, ἀπ' τοὺς κρυστάλλινους πολυελαίους, κι' ἀπ' τὰ κοσμήματα τῶν ἐκλεκτῶν προσκεκλημένων...

Ὀρθή, ἀκουμπῶντας ἐλαφρὰ σ' ἕναν στύλο, κοντὰ στὴν εἴσοδο, ἡ χρυσόμαλλη πριγκήπισσα ὑποδεχόταν τοὺς ἀργοπορημένους, μὲ χάρι ἀπαράμιλλη, λυγίζοντας γοητευτικὰ τὸ νεαρὸ καὶ φειδήσιο κορμί της καθὼς ἔδινε τὸ χέρι της στοὺς κυρίους γιὰ νὰ τὸ φιλήσουν... Μιὰ ὑπέροχη ἑρμίνα ἔσφιγγε τὸ κορμί της καὶ τὰ πολύτιμα μπριλλαντένια κολλιέ της σχημάτιζαν καταρράχτες ἀπὸ σπίθες λαμπερές, ὁλόγυρα στὸν κατάλευκο, περήφανο τράχηλό της.

Ἡ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παίζη τώρα μιὰ μαζούρκα πεταχτὴ καὶ τὰ ζευγάρια ἄρχισαν νὰ στροβιλίζωνται, λαμποκοπῶντας ἀπὸ ὠμορφιά, πλοῦτο καὶ νειάτα...

Ἡ πριγκήπισσα Σόνια ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρά της, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς ὅλα ἦσαν ἐν τάξει, κι' ἔπειτα, λυγίζοντας ἀνάλαφρα τὸ οὐράνιο κορμί της, παραδόθηκε στὰ μπράτσα ἑνὸς κομψοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς, κι' ἄρχισε νὰ χορεύη μ' ἐγκατάλειψι...

Σὲ λίγο ὅμως — ἔπειτα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς βόλτες — ζητῶντας συγγνώμην ἀπ' τὸν ἀπαρηγόρητο καβαλιέρο της, σταμάτησε τὸν χορό της, προφασίστηκε τὰ πολυάσχολα καθήκοντά της ὡς οἰκοδεσποίνης κι' ἀπόμεινε μονάχη...

Ἔρριξε τότε ὁλόγυρά της τὴ ζαφειρένια της ματιά, κάπως ταραγμένη τώρα, καὶ προσπάθησε νὰ ξεχωρίση ἐκεῖ κοντά της, κάτι ἀόριστο κι' ἀσύλληπτο, τὸ ὁποῖο τὴ στενοχωροῦσε μυστηριωδῶς ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ χόρευε...

Μὰ τίποτε τὸ παράξενο δὲν εἶδε πουθενά. Ἡ εὐθυμία κι' ἡ χαρὰ βασίλευε παντοῦ καὶ στὰ μάτια ὅλων φαινόταν ὁ ἐνθουσιασμός τους. Τότε ἡ νεαρὴ πριγκήπισσα ἀπόμεινε συγχυσμένη.

Ἦταν τόσο ζωηρὸ τὸ ἀλλόκοτο ἐκεῖνο μυστικὸ συναίσθημα, ποὺ τὴν τάραξε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, ὥστε μποροῦσε νὰ πάρη ὅρκο πὼς κάτι τὸ σατανικό, τὸ πραγματικὸ καὶ σίγουρο, μὰ ἀκαθόριστο ἀκόμη, συνέβαινε ἐκεῖ μέσα!...

Πέρασε λίγη ὥρα... Ἡ μουσικὴ ἔπαιζε τώρα κάποιο βὰλς λικνιστικό, τὰ ζευγάρια γλυστροῦσαν στὴν πίστα τοῦ χοροῦ ἀπαλὰ κι' ἀθόρυβα, κι' ἡ πριγκήπισσα Σόνια βρισκόταν κοντὰ στὴν πόρτα, δίνοντας μερικὲς διαταγὲς στὸν ἀρχιθυρωρό της...

Ἔξαφνα μιὰ κρυερὴ ἀνατριχίλα συγκλόνισε τὸ χυτὸ κορμί της, ἡ ψυχή της ἀναστατώθηκε ἀπότομα ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη αἰτία καὶ τὸ ἀσπρόχλωμο, κουκλίστικο πρόσωπό της γύρισε πλάγια μὲ γρηγοράδα... Τότε εἶδε!...

Ναί, εἶδε ἐκεῖ κοντά της, στηριγμένον μὲ ἀφέλεια σὲ μιὰ κολῶνα, κάποιον κύριο μὲ φράκο, ὡς 35 χρόνων, ἀσύγκριτης κομψότητος καὶ διαβολικῆς ὠμορφιᾶς, ὁ ὁποῖος τὴν κύτταζε σταθερὰ κι' ἐπίμονα, μὰ καὶ μὲ ἄνεσι ἀνθρώπου μεγαλωμένου στὰ σαλόνια καὶ γεμάτου λεπτότητα.

Ἡ πριγκήπισσα κάρφωσε μαγνητισμένη τὰ ὁλόγλυκά της μάτια στὰ ὑπέροχα βαθυγάλαζα μάτια τοῦ ἀγνώστου, τὰ ὁποῖα φωσφόριζαν τώρα μὲ ἀλλόκοτο τρόπο, ξεχύνοντας ἀπὸ μέσα τους ἀόρατες γιὰ τοὺς ἄλλους πρασινωπὲς ἀναλαμπές...

Τὸ σατανικὸ αὐτὸ σπιθοβόλημα δὲν κράτησε πολλὴ ὥρα. Ἔπαψε ἀπότομα σὲ μιὰ στιγμή, μόλις ὁ ἄγνωστος ἄνοιξε τὸ κατακόκκινο, κανονικό, μὰ καὶ κάπως δυσανάλογα σχισμένο στόμα του, καὶ ψιθύρισε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ στὴ Σόνια, ἐνῷ ἡ δυὸ κατάλευκες σειρὲς τῶν λίγο σουβλερῶν δοντιῶν του ἄστραφταν σὰν χιόνι κρουσταλλιασμένο:

— Τὰ σέβη μου, Ὑψηλοτάτη... Ἡ λάμψι ποὺ σκορπάει ἡ σαγηνευτική σας καλλονή, φώτιζε τόσον καιρὸ ἄθελά μου τὰ σκοτεινά μου βασίλεια κι' ἀνέβηκα στὴ γῆ σας νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει... Βεβαιωθῆτε, Ὑψηλοτάτη, πῶς δὲν ἔμεινα καθόλου μετανοιωμένος ἀπ' τὸν μικρὸν αὐτὸν περίπατό μου!...

Ἕνα φωτεινὸ χαμόγελο ἔλαμψε στὸ ἑλκυστικό του πρόσωπο, ἐνῷ τὰ μακρουλὰ καὶ γραμμένα τόξα τῶν φρυδιῶν του ζάρωναν σὲ μιὰ χαριτωμένη σύσπασι...

Τὸ κορμὶ τῆς πριγκηπίσσης μούδιασε ἀπ' τὴ βασκανεία, ἡ ὁποία ξεχυνόταν ἀπ' τὸν ἀλλόκοτο ἐκεῖνον ἄγνωστο. Κι' ἐνῷ τὸν κυττοῦσε ξεχασμένη κι' ἀνατρίχιαζε βλέποντας τὰ ζευγάρια τῶν χορευτῶν νὰ περνοῦν ἀνάμεσα ἀπ' τὸ κορμί του — λὲς κι' ἦταν καμωμένος ἀπὸ σκοτεινὸν ἀέρα — δίχως αὐτὸς νὰ σαλεύη, ἀντήχησε πάλι στ' αὐτιά της ἡ μεταλλικὴ φωνή του...

— Εἶμαι στενὸς φίλος τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα σας, Ὑψηλοτάτη, τῆς ἔλεγε... Ὁ πρίγκηψ Ἰβάν, ὁ παπποῦς σας, ὁ αἱματολουσμένος ἀπ' τὸ αἷμα τῶν κολλήγων του, εἶναι ἐπίσης στενός μου φίλος... Κι' ὁ μακαρίτης ὁ πρόπαππός σας, ὁ μέγας δοὺξ Φεντὸρ Φεντόροβιτς, αὐτὸς ποὔκαψε μιὰ μέρα — ἔτσι γιὰ γοῦστο, ὁ χωρατατζῆς — ὅλους τοὺς ὑπηρέτες τοῦ ἀρχοντικοῦ του πύργου, εἶναι κι' αὐτὸς στενός, πολὺ στενός μου φίλος... Βλέπετε λοιπόν, Ὑψηλοτάτη, πῶς δενόμαστε σφιχτὰ κι' οἱ δυό μας ἀπὸ παμπάλαιους δεσμοὺς οἰκογενειακῆς φιλίας...

— Εἶνε φριχτὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε... Μυρίζουν αἷμα... Μυρίζουν τάφο... Μυρίζουν μούχλα... Ποιὸς εἶστε, Θεέ μου, ποιὸς εἶστε;... τραύλισε μὲ φρίκη ἡ ἔξαλλη πριγκήπισσα, δίχως νὰ μπορῆ νὰ ξεκολλήση τὴ ματιά της ἀπ' τὴν ἐξωτικὴ καλλονὴ τοῦ προσώπου, τοῦ ἀπροσδοκήτου ἐπισκέπτου της...

Ἐκεῖνος ὅμως κάγχασε σαρκαστικὰ κι' εἶπε μὲ συρτή, στεγνὴ φωνή:

— Ποιὸς εἶμαι;... Ἀπορῶ, μὰ τὴν Ἀλήθεια — τὴν ἐχθρὰ τῶν σκοταδιῶν μου Ἀλήθεια — μὲ τὴν ἐρώτησί σας αὐτή, Ὑψηλοτάτη... Εἶμαι ὁ μνηστήρας σας... Ὁ μόνος!... Ὁ μοναδικός!... Εἶμαι αὐτός, ποὺ μόνον Αὐτὸς θὰ συγκινήση τὴν καρδιά σας — τὴν πέτρινη κι' ἄστοργη, ὅπως τὴ θέλω — ἀφοῦ δὲν μπόρεσε κανένα ἀπ' τὰ κουτὰ μὰ ἄτυχα θύματά σας, νὰ τὴν κάνη νὰ γοργοχτυπήση μέσα στὸ ἀσπλαχνό σας στῆθος... Μονάχα γιὰ Μένα εἶνε πλασμένα τὰ κολασμένα κάλλη σας... Ἀνήκετε σὲ οἰκογένεια κηλιδωμένη ἀπὸ ἀθῶο αἷμα σὲ οἰκογένεια ποὺ Μοῦ στάθηκε πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη... Τῆς μοιάσατε καὶ σεῖς στὴν ἀπονιὰ καὶ στὴ θηριωδία — προτερήματα ποὺ τὰ ἐκτιμῶ περισσότερο ἀπ' ὅλα — καὶ θἄταν ἀχαριστία μου φριχτή, νὰ μὴν ἀναγνωρίσω τὶς τόσες ἐκδουλεύσεις σας σὲ Μένα...

... Καθὼς ἐπίσης θἄταν ἀσυγχώρητη παράλειψι, γιὰ ἕναν κύριο μὲ τόσο τάκτ, ὅπως Ἐγώ, νὰ μὴ γοητευθῶ ἀμέσως ἀπ' τὴν ξεχωριστή σας καλλονή, καὶ νὰ μὴν τῆς ὑποβάλω τώρα τὰ βαθειά Μου σέβη, μιὰ ποὺ σᾶς τὴ χάρισα Ἐγώ, γιὰ νὰ σπέρνετε ἄφθονα ὁλόγυρά σας τῆς ψυχῆς τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν χαμό...

Τὰ ἁβρὰ σαγόνια τῆς πριγκηπίσσης Σόνιας χτύπησαν πολλὲς φορὲς ἀπ' τὴν ἀνείπωτη φρίκη ποὺ ἁπλώθηκε στὸ κορμί της. Ἐννοιωθε τώρα ὁλοκάθαρα ΠΟΙΟΝ εἶχε ἀντίκρυ της κι' ἀπ' τὰ γλαρά της μάτια πέρασαν γοργὰ σκηνὲς τῆς ζωῆς της...

Πέρασαν σκηνὲς χαμοῦ δροσερῶν κι' ἁγνῶν παλληκαριῶν, διψασμένων γιὰ μιὰ σταλιὰ ἀγάπης ἐκ μέρους της, παλληκαριῶν πού, ἀφοῦ τοὺς ρούφηξε μὲ δίψα τὴ δροσιὰ τῆς λουλουδένιας νεότητός των, τἄσπρωξε κατόπιν ἄσπλαχνα στὸ θάνατο, μ' ἕνα ψυχρό της βλέμμα ἢ μὲ μιὰ ἄπονη, σαρκαστική της φράσι...

Πέρασαν κι' ἄλλες σκηνὲς ἀκόμη. Σκηνὲς ζευγαριῶν ἀγαπημένων πρίν, ποὺ μισήθηκαν θανάσιμα κατόπιν ἀναμεταξύ τους, ἐξ αἰτίας τῶν φλογερῶν ματιῶν της. Σκηνὲς πλουσίων ποὺ κυλίστηκαν στὴ φτώχεια μαζὺ μὲ τοὺς δικούς των, ρημαγμένοι καὶ κατεστραμμένοι ἀπ' τὶς σπατάλες τῆς ἄκαρδης αὐτῆς σειρῆνας...

Πέρασαν κι' ἄλλες σκηνὲς ἀκόμη — μπρὸς ἀπ' τὰ τρομαγμένα, ὀρθάνοιχτά της μάτια — κι' ὅλες ἡ σκηνὲς αὐτὲς ἦσαν ἡ μιὰ χειρότερη ἀπ' τὴν ἄλλη...

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι τότε ἡ Σόνια κι' ἀπόμεινε ἀμίλητη γιὰ λίγο. Ἔψαξε μέσα στὸ κρινόλευκό της στῆθος, γιὰ νὰ ζητήση ἀπ' τὴν ψυχή της κάποια ἐνίσχυσι καὶ στήριγμα, στὴ δύσκολη ἐκείνη θέσι, μὰ ἡ ψυχή της ἔλειπε ἀπὸ κεῖ μέσα...

Ἦταν χαρισμένη ἀπὸ καιρὸ — πρὶν ἀπὸ χρόνια — στὸν μυστηριώδη συνομιλητή της!...

Σήκωσε τώρα τὸ πανώριο καὶ περήφανο κεφάλι της, ἡ ἀπαράμιλλη σειρῆνα, κάρφωσε τὴ ματιά της στὴν πρασινόφλογη ματιὰ τοῦ ἀπόκοσμου ἀγνώστου, καὶ τοὖπε μὲ ἀγέρωχη φωνή, γεμάτη σκληράδα καὶ ψυχρότητα:

— Καλῶς ἦρθες, Σατανᾶ... Σὲ γνωρίζω, Σ' ἀγαπῶ καὶ περίμενα τὴν ἄφιξί Σου... Πάρε με, εἶμαι δική Σου!...

Κι' ἔπεσε ἔξαλλη στὴν ἀγκαλιά του... Ἀμέσως ἀνεμίστηκαν κι' οἱ δυὸ σ' ἕναν τρελλό, γοργό, μεθυστικὸ χορὸ καὶ περνῶντας ἔπειτα τὰ κορμιά τους ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλεισμένα τζάμια κάποιου παραθύρου — δίχως νὰ τὰ σπάσουν — στροβιλίστηκαν στὸν ἀέρα μὲ παραζάλη, καὶ χάθηκαν στὸ καταχνιασμένο καὶ μουντόχρωμο Ἄπειρο...

Κι' ἐνῷ κάποιος Ἐσταυρωμένος σιγόκλαιγε μὲ θλῖψι στὸν τοῖχο κρεμασμένος, ἕνα ρῖγος ἀνεξήγητο καὶ κρυερὸ χάϊδεψε ξαφνικὰ τὰ ξαναμμένα ἀπ' τὸ χορὸ κορμιὰ τῶν καλεσμένων τῆς πριγκηπίσσης Σόνιας...

Δὲν ἔμαθε κανένας ποτέ του τί ἀπόγινε ἡ πριγκήπισσα!...

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

— Μόνον οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἐπιτρέπεται νὰ κάνουν... μεγάλα λάθη.

— Ἡ κολακεία εἶνε ψεύτικη μονέδα, τὴν ὁποία θέτει σὲ κυκλοφορία ἡ ματαιοδοξία μας.

— Ἡ λύπη, ὅταν μοιράζεται, μικραίνει, ἡ χαρά, ὅταν μοιράζεται, μεγαλώνει.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΞΗΜΕΡΩΜΑ

('Αποκρηάτικο)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἀπὸ πίσω τους ἔτρεχε πλῆθος μεγάλο κόσμου. Ἡ μαρίδα, οἱ χασομέρηδες, οἱ χαζοί.

Καὶ τὰ λεμονοκόματα, τὰ σάπια τὰ κρεμύδια, τὰ κλούβια τὰ αὐγὰ καὶ τὰ κοτσάνια ἀπὸ τὰ κραμβολάχανα πέφτανε βροχὴ πάνω τους. Μὰ οὔτε τὰ χαμπάριζαν. Ἂς ἦταν καλὰ τὰ κοφίνια ποὺ κρατοῦσαν σὰν πύργους, στὰ κεφάλια τους καὶ τοὺς προστατεύανε ἀπ' τὸ χαλάζι τῶν λεμονιῶν.

Ἔτσι, μέσα στὴ βροχὴ αὐτὴ τῶν λεμονιῶν καὶ τῶν λαχανικῶν τῶν χαλασμένων, αὐτοὶ ἀδιάφοροι καὶ ὀρεξᾶτοι χορεύανε, πηδοῦσαν, τραγουδαγαν, σὰν νὰ τοὺς ρίχνανε λουλούδια. Καὶ πίσω τους γελοῦσε, γελοῦσε ὅλο τὸ χωριό!...

— Θεέ μου, σὲ καλό τους, μᾶς κάμανε καὶ γελάσαμε!... ἔλεγαν οἱ χωριανοί.

Ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ τόσες πάνδημες εὐχές, πῶς δὲν θὰ ἔφεγγεν ὁ Ὕψιστος μιὰ ἡμέρα μεγάλη καὶ γι' αὐτούς!

* * *

Καὶ ἐξημέρωσε, ἐπὶ τέλους ἡ μέρα αὐτή.

Ἦταν καὶ τότε μιὰ Κυριακὴ Ἀπόκρηας. Μιὰ καθαρὴ καὶ ξάστερη ἐαρινὴ ἡμέρα. Χρυσὸς ὁ ἥλιος χάϊδευε τὸν κόσμο θαλπερά. Τὰ πουλάκια κελαϊδοῦσανε στὰ μπουμπουκιασμένα δέντρα. Μιὰ νέα ζωὴ ἀναδευότανε καὶ ἀνέβαινε ἀπὸ τῆς γῆς, θὰ νόμιζε κανείς, τὰ σπλάγχνα, καὶ ἔβραζε μέσα σὲ δέντρο καὶ φύτρα καὶ κορμιά, κι' ἔσκαζε σὲ γέλια, σὲ ἄνθη, σὲ τρυφεροὺς βλαστούς, σὲ ἀγάπη καὶ σ' ἀνανέωσι τῶν πάντων. Καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ λιθάρια καὶ τὰ ξερὰ τὰ κούτσουρα, μέσα στὶς αὐλὲς καὶ τὰ βάτσαλα τοῦ δρόμου, λάμπανε ἀπὸ ἕνα φῶς περίεργο, σὰν ἀπὸ μεγάλη ἐσωτερικὴ χαρά.

— Θὰ ξημερώση καὶ γιὰ μᾶς !

Καὶ ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα, ὁ κακομοίρης ὁ Πατσογιάννης, περνοῦσε καὶ πάλι, σὰν ἀποκρηάτικος, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, κι' ἄλλοι δυὸ ἀκολουθοῦσαν ξοπίσω. Μὰ τώρα οὔτε καλάθες στὸ κεφάλι, οὔτε λεμονοκόματα, οὔτε κρεμύδια, φυτρωμένα!... οὔτε τραγούδια, οὔτε κρασοπότηρα.

Τώρα ὁ Πατσογιάννης ἦταν σοβαρός, ντυμένος εὐπρεπῶς τὰ φτωχικά του ροῦχα, σιγυρισμένα, ὅσο μποροῦσαν νὰ σιγυρισθοῦν, καὶ μὲ καινούργια τὰ παπούτσια του, ποὺ λάμπανε, βερνικωμένα στὸν ἥλιο... Λουλούδια κρατοῦσε στὰ παγωμένα χέρια του καὶ κόσμος τὸν ἀκολουθοῦσε, κόσμος καλὸς καὶ σοβαρός, ποὺ φαινότανε σὰν νὰ τὸν σεβότανε καὶ νὰ τὸν τιμοῦσε, χωρὶς πειὰ νὰ τὸν πικράνη.

Κι' ἦταν ἡμέρα — ὅπως εἴπαμε — χαρὰ Θεοῦ, ἡμέρα γλυκειᾶς ἀγάπης, ποὺ ὁ ἥλιος τὴν ἔχυνε ἄφθονη ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανό.

Καὶ ἦσαν ὅλα γεμᾶτα ἀπὸ ζωή, κι' ὅλα γεμᾶτα ἀπὸ εὐθυμία.

Κι' ἦρθε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ ὄρεξις στοὺς δυὸ φίλους του νὰ ξαναρχίσουν τὸ τραγοῦδι τους, σὰν νὰ βρισκόντουσαν στὸ γάμο τοῦ συντρόφου των, ποὺ σοβαρὸς κι' ἀλύγιστος, σωστὸς θὰ νόμιζες γαμπρός, ἐφέρετο ἐμπρός των, μέσα στὸ φέρετρό του, νεκρὸς πειά, χωρὶς ψυχή, χωρὶς πνοή...

Τοὺς ἦρθε νὰ τραγουδήσουν:

Αὐτὰ τὰ μαῦρα ποὺ φορᾶς,
Τζιουβανάκι, ἀμάν,
δὲν τὰ φορεῖς γιὰ λύπη,
μόν' τὰ φορᾶς γιὰ ὀμορφιὰ
καὶ γιὰ τὸ σεβνταλῆκι.
Τζιουβανέ, Τζιουβάνε, ἀμάν...

Ἀλλὰ κάποιο θρηνητικὸ μουρμούρισμα, σὰν μακρυνὸ λυπητερὸ τραγοῦδι, ἡ ψαλμωδίες τοῦ παπᾶ, τοὺς ἔκοψε τὴν ὄρεξι στὸ στόμα.

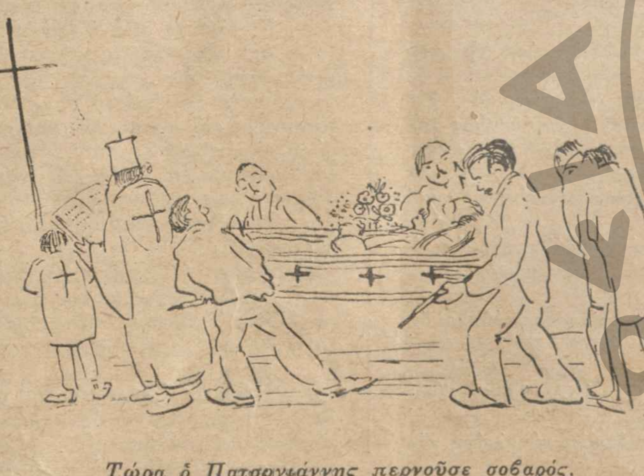

Τώρα ὁ Πατσογιάννης περνοῦσε σοβαρός.

Καὶ τραβοῦσε ἡ συνοδεία, μέσα στὴ χαρὰ καὶ τὴ γιορτὴ τῆς φύσεως, μὲ μεγαλοπρέπεια μεγάλη.

Καὶ περάσανε τὸ μισοχώρι, καὶ περάσανε τὴν ἀγορά, καὶ περάσαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο κι' ὅλος ὁ κόσμος κύτταζε τὸν Πατσογιάννη, σὰν κάτι τι ἐπίσημο, κι' ὁ δήμαρχος, κι' ὁ βουλευτής, καὶ ὁ κ. Ἰδομενέας, τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ὁ διευθυντής, ποὺ μόλις ἐπερνοῦσε, ὅλοι σηκωνόντουσαν γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσουν, σηκώθηκε τώρα αὐτὸς κι' ἔβγαλε, ὅπως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι, τὸ καπέλλο του.

Ναί, ναί, χαιρετούσανε τὸν Πατσογιάννη, ποὺ περνοῦσε σοβαρὸς κι' ἀμίλητος, παπουτσωμένος κι' ἐπίσημος, σὰν νὰ τοὺς περιφρονοῦσε ὅλους, μέγας τώρα καὶ πολύς, ὅπως κάθε μέρα εὐχότανε κι' ὅπως ἡ ψυχή του ποθοῦσε.

— Θὰ ξημερώση καὶ γιὰ μᾶς!

Κι' ὅλα αὐτά, ἡ ἄνοιξις, ἡ φωτοπλημμύρα, ἡ ἐπίσημη ἐκκλησιαστικὴ πομπή, ὁ σεβασμὸς τοῦ κόσμου, ἡ ἐπισημότης καὶ ἡ χαρὰ τῆς φύσεως, ἔκαμαν τοὺς δυὸ συντρόφους τοῦ νεκροῦ νὰ σκεφθοῦν βαθύτερα καὶ μ' ἕνα στόμα κι' οἱ δυό τους νὰ ποῦνε:

— Ἄχ, καϋμένε Πατσογιάννη, τώρα ποὺ ἄρχισαν νὰ σὲ σέβωνται, τώρα βρῆκες καὶ σὺ νὰ πεθάνης!...

Μὰ γιὰ τοὺς συντρόφους τοῦ Πατσογιάννη ἡ ἴδια μέρα ξημέρωσε. Ἡ μέρα τοῦ θανάτου τους.

Τὴν ἐπισημότητα καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ περίμεναν τοὺς τὴν ἔφερε ὁ Χάρος.

Πέθαναν κι' αὐτοὶ καὶ κηδεύτηκαν μὲ πομπὴ καὶ παράταξι.

Κι' ἦσαν τόσο εὐχαριστημένοι, θαρρεῖς, μέσα στὸ φέρετρό τους!...

Ἐπὶ τέλους!...

Νὰ ποὺ τοὺς ἐτιμοῦσε ἡ κοινωνία! Κόσμος, ψαλμωδίες, ἄνθη, λιβανωτά...

Μόνον ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ φωνάξουν «εὐχαριστῶ» στοὺς συμπολίτες των, γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἐπισημότητα.

Τοὺς θάψανε καὶ τοὺς τρεῖς στὸ ἴδιο μέρος τοῦ νεκροταφείου.

Πέρασε καιρός...

Κι' ἕνα πρωῒ βρῆκαν τοὺς σταυροὺς τῶν τάφων των ἀλλαγμένους. Ἔτσι οἱ χωριανοὶ μπερδεύτηκαν. Δὲν ἤξεραν σὲ ποιὸ τάφο κοιμᾶται ὁ καθένας.

Ποῦ ὁ Πατσογιάννης καὶ ποῦ οἱ σύντροφοί του...

Μὰ ποιὸς τὸ ἔκανε τὸ ἀστεῖο αὐτό;

Κανένας ποτὲ δὲν ἔμαθε.

Ἴσως καὶ οἱ ἴδιοι οἱ μακαρίτες ποὺ ἀνέβηκαν ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, γιὰ νὰ παίξουν μιὰ ἀκόμα φάρσα εἰς βάρος ἑαυτῶν καὶ τῶν χωριανῶν των.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Δυὸ φίλοι εἶχαν πάει μιὰ μέρα στὸ νεκροταφεῖο. Ἐκεῖ εἶδαν ἕνα γνωστό τους γιατρὸ νὰ περιφέρεται ἀνάμεσα στοὺς τάφους.

— Τί νὰ ζητάη ἄραγε ὁ γιατρὸς ἐδῶ πέρα;

— Ἐπισκέπτεται τοὺς πρώην... ἀσθενεῖς του!

* * *

Μεταξὺ πρωτοπείρων κυνηγῶν:

— Χθὲς βρῆκα ἕνα λαγὸ ποὺ κοιμότανε.

— Καὶ θὰ τὸν ἔπιασες, βέβαια;

— Ἄ, μπᾶ! Ἐξύπνησε... ἀπὸ τὴν τουφεκιά μου... κι' ἔφυγε!...

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ **ΤΟΥ ΚΩΝΑΝ ΝΤΟΫ**

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ο Σέρλοκ Χόλμς τὸν εὐχαρίστησε μ' ἕνα κίνημα τῆς κεφαλῆς, πλησίασε στὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε καὶ φώναξε:

— Χάρρυ! Ἔλα μέσα, παιδί μου!

Μπῆκε τότε στὸ γραφεῖο καὶ ὁ Χάρρυ, ἐπίσης κομψοντυμένος, κρατῶντας ἕνα μεγάλο ξύλινο κιβώτιο μὲ μπρούντζινο χέρι.

— Θὰ ἔχετε τώρα, κύριε διευθυντά, τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀφήσετε μόνο μὲ τὸ βοηθό μου ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας; ρώτησε ὁ Χόλμς. Στὸ μεταξύ, ἂν παρουσιασθοῦν δυὸ πρόσωπα γιὰ τὴν ὑπόθεσι Ἐστράδ, ἀφῆστε τα νὰ περάσουν μέσα.

— Εὐχαρίστως, κύριε Χόλμς! εἶπε ὁ διευθυντής, βγαίνοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο.

Ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας βασίλευε μέσ' στὸ γραφεῖο ἐξαιρετικὴ κίνησις. Ὁ διευθυντὴς ἄκουγε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα νὰ μετακινοῦνται ἔπιπλα καὶ νὰ βροντοῦν σφυριά.

— Διάβολε! σκέφθηκε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας. Μήπως ἔπεσα θῦμα κανενὸς λωποδύτου; Ἂν αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὰ ἕνας ληστής, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ μὲ βγάλῃ ἔξω γιὰ ν' ἀνοίξῃ μὲ τὴν ἡσυχία του ὅλα τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου μου; Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ γελάστηκα τόσο! Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Σέρλοκ Χόλμς μοῦ εἶνε γνωστή. Τὴν εἶδα πολλὲς φορὲς στὶς ἐφημερίδες καὶ στὰ περιοδικά.

— Μπορεῖτε νὰ περάσετε, κύριε διευθυντά! ἀκούστηκε τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ φωνή, ἐνῶ συγχρόνως ἄνοιγε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου.

Ὅταν ὁ διευθυντὴς μπῆκε στὸ γραφεῖο του, ἔκανε δυὸ βήματα πίσω ἀπ' τὴν κατάπληξί του. Ἔβλεπε μπροστά του δυὸ ἄγνωστα πρόσωπα: ἕναν κύριο μὲ μαύρη ρεντικότα, μὲ ἄσπρα γένεια καὶ μαλλιὰ καὶ χρυσᾶ ματογυάλια. Στὴ γραφομηχανὴ καθόταν ἕνας νέος μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ λεπτὸ μουστάκι.

— Μὰ.... τί συμβαίνει ἐδῶ! τραύλισε σαστισμένος.

— Ἐγὼ εἶμαι, φίλε μου, μὴν ἀνησυχεῖτε! τοῦ εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ἦταν ἀνάγκη νὰ μεταμφιεσθοῦμε λιγάκι ὁ βοηθός μου κι' ἐγώ, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα τοῦ ἀχρείου αὐτοῦ Ἐστρὰδ μᾶς γνωρίζει πολὺ καλά.

— Μὰ σεῖς γινήκατε ἀγνώριστος! φώναξε ὁ διευθυντής. Ξεπεράσατε καὶ αὐτὸν τὸν ἠθοποιὸ Ἴρβιγκ.

— Ὁ Ἴρβιγκ εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἠθοποιὸς τοῦ Λονδίνου. Λένε πὼς ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλείτερος ἀστυνομικὸς τοῦ κόσμου. Ἑπομένως, πρέπει νὰ ξέρω νὰ μεταμφιέζωμαι καλύτερα κι' ἀπὸ τὸν Ἴρβιγκ! Μὰ δὲν ἦλθαν ἀκόμα οἱ δυὸ φίλοι μας;

— Ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ διευθυντής. Γιατὶ ὅμως μιλᾶτε γιὰ δυὸ πρόσωπα, ἐνῶ ὑπάρχει πιθανότης νὰ ἔλθῃ μονάχα ἡ χήρα;

— Εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πὼς θὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἕναν ἀνδράδελφό της, ἕναν τρομερὸ Ἱσπανὸ ξιφομάχο, ὁ ὁποῖος μόλις ἔμαθε τὴ μεγάλη αὐτὴ συμφορά, ἔτρεξε νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν ὡραία νύφη του στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμές.

— Ἔχουμε ἀκόμα καιρό, εἶπε ὁ διευθυντής, ἕτοιμος νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ ἀπ' τὶς καρέκλες ποὺ βρισκόντουσαν κοντὰ στὴ γραφομηχανή.

Ὁ Χόλμς ὅμως τὸν ἐμπόδισε νὰ καθήσῃ.

— Θὰ καθήσετε σεῖς ἐδῶ; τὸν ρώτησε ὁ διευθυντής. Δὲν πειράζει, ἐγὼ κάθομαι ἐκεῖ....

— Οὔτε ἐκεῖ δὲν θὰ καθήσετε! τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικός. Μὴ πειράζετε αὐτὸ τὸ κάθισμα. Πρέπει νὰ βρίσκεται δέκα ἀκριβῶς βήματα ἀπ' τὴ γραφομηχανή. Νά, καθῆστε μπρὸς σ' ἐκεῖνο τὸ γραφεῖο. Νὰ κάνετε πὼς διαβάζετε σ' ἕνα βιβλίο.

— Τὴν ἴδια στιγμή, μπῆκε στὸ γραφεῖο ὁ γηραιὸς Στέφενσον καὶ εἶπε στὸν διευθυντή του:

— Ἦλθε ἡ κυρία Ἔλλεν Ἐστράδ, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Παύλου Ἐστράδ. Συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἕναν κύριο.

— Ἂς περάσει, εἶπε ὁ διευθυντής.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς κάθησε τότε στὸ γραφεῖο καὶ προσποιήθηκε ὅτι διάβαζε μὲ μεγάλη προσοχὴ ἕνα γράμμα. Ἀκούστηκε τὸ φρού-φρού ἑνὸς μεταξωτοῦ φορέματος καὶ σὲ λίγο μπῆκε μέσα μιὰ ψηλόσωμη κυρία. Φοροῦσε ἕνα κομψὸ φόρεμα χήρας. Τὴν ἀκολουθοῦσε ἕνας κύριος μὲ ἀθλητικὸ παράστημα. Ὁ ἀστυνομικὸς σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ, ἐνῶ ὁ Χάρρυ ἔτρεξε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα.

— Εἶσθε ἡ κυρία Ἔλλεν Ἐστράδ; ρώτησε ὁ Σέρλοκ, μ' ἀλλαγμένη φωνή. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ συλλυπητήριά μου. Εἶνε, πράγματι, μεγάλη δυστυχία γιὰ σᾶς ὅτι χάσατε τὸν σύζυγό σας καὶ μάλιστα τόσο τραγικά.

— Ὤ! σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας! εἶπε ἡ Ἔλλεν μὲ φωνὴ πνιγμένη στὰ δάκρυα. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη...

— Ναί, καταλαβαίνω τὴ θέσι σας! ψιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Εἶνε τρομερὸ νὰ χάνῃ κανεὶς ἕναν ἀγαπημένο του... Ἀλλά, μὲ συγχωρεῖτε.... ποιὸς εἶνε ὁ κύριος;

— Ὁ κουνιάδος μου Ροδερίκο Ἐρμανδέζ, ἀπὸ τὴ Σεβίλλη...

— Λοχαγὸς τοῦ ἑβδόμου συντάγματος! συνεπλήρωσε ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τὸ μαῦρο μουστάκι καὶ τὴ μαύρη γενειάδα. Θεώρησα καθῆκον μου νὰ βοηθήσω τὴ νύφη μου στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμὲς καὶ πῆρα ἀμέσως τὸ ἐξπρὲς Μαδρίτης—Παρισίων.... Ἔτσι εὔκολα, λοιπόν, σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους στὸ Λονδῖνον;... Ἀ! δὲν εἶνε πρωτεύουσα αὐτή! Στὴν Ἱσπανία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ τέτοιο πρᾶγμα!...

— Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ μποροῦν νὰ γίνουν σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ κόσμου! ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνομικός. Μά, δὲν σᾶς προσέφερα κάθισμα... Καθῆστε ἐδῶ, κυρία μου, καὶ σεῖς, κύριε, καθῆστε σὲ κείνη τὴν πολυθρόνα.

Ἡ Ἔλλεν καὶ ὁ κουνιάδος της κάθησαν στὶς πολυθρόνες ποὺ τοὺς ὑπέδειξε ὁ ἀστυνομικός.

— Ἡ διατυπώσεις θὰ εἶνε σύντομες, συνέχισε ὁ Σέρλοκ. Μὴν ἀσχολεῖσαι μὲ μᾶς, παιδί μου, εἶπε τοῦ βοηθοῦ του. Ἐξακολούθησε τὴν ἐργασία σου στὴ γραφομηχανή.

Ὁ Χάρρυ ἔσκυψε ἀμέσως στὴ γραφομηχανή. Χτύπησε λίγο τὰ κόκκαλά της καὶ ὕστερα ξανασταμάτησε.

— Ἔχω μαζύ μου ἕνα ἀντίγραφο τῆς ἀστυνομικῆς ἐκθέσεως, ἐξακολούθησε ὁ ἀστυνομικός. Θὰ σᾶς διαβάσω τὰ κυριώτερα σημεῖα.

Καί, παίρνοντας ἕνα κομμάτι χαρτί, ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μεγαλοφώνως. Ὅταν ἔφτασε στὸ σημεῖο ποὺ ἐγίνετο λόγος γιὰ τὸ πτῶμα τοῦ Ἐστράδ, ἄρχισε νὰ νευριάζῃ.

— Μὰ ἀναφέρονται ὅλα αὐτὰ στὴν ἔκθεσι; ρώτησε.

— Ἡ ἔκθεσις ἀναφέρει καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα! ἀποκρίθηκε ὁ Χόλμς. Λέει, λόγου χάριν, πὼς ὁ Σέρλοκ Χόλμς διεπίστωσε ὅτι τὸ πόδι τοῦ δολοφονηθέντος ἦταν 45 ἑκατοστομέτρων. Ἀργότερα ὁ ἴδιος ἀστυνομικὸς ἀνακάλυψε στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου Ἐστρὰδ τὰ ἴχνη τοῦ ποδιοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἐπισκέφθηκε τὴν κυρία Ἐστρὰδ τὴν ἴδια νύχτα τοῦ φόνου. Καὶ τὸ πόδι αὐτὸ ἦταν 45 ἑκατοστομέτρων. Ἄρα τὰ δυὸ παπούτσια ἀνῆκαν στὸ ἴδιο πρόσωπο! Ἀκόμα ἀναφέρει ἡ ἔκθεσις ὅτι ὁ δολοφονηθεὶς τραπεζίτης Ἐστράδ, ἀγόρασε τὴν παραμονὴ τοῦ φόνου του ἕνα πτῶμα ποὺ τοῦ ἔμοιαζε πολύ, ἀπὸ ἕνα πτωματέμπορο τοῦ Λονδίνου...

— Μᾶς κορόϊδεψες, σκύλε! φώναξε ἔξαφνα ὁ Ροδερίκο, μὲ προφορὰ ὄχι ἱσπανική, ἀλλ' ἀγγλική. Πρέπει νὰ πεθάνῃς.

Καὶ ἔκανε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του. Τὴν ἴδια διάθεσι ἐξεδήλωσε καὶ ἡ Ἔλλεν. Μὰ ἔμειναν καὶ οἱ δύο καρφωμένοι στὶς πολυθρόνες τους.

— Γράφε, παιδί μου Χάρρυ, στὴ μηχανή σου! εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς στὸ Χάρρυ.

Τὰ κόκκαλα τῆς μηχανῆς ἄρχισαν καὶ πάλι νὰ χτυποῦν.

— Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σηκώσω τὰ χέρι μου! ἀνέκραξε ἡ κυρία Ἐστράδ. Μοῦ φαίνεται ὅτι παρέλυσαν!

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο παθαίνω! εἶπε ὁ λοχαγός.

— Δὲν εἶνε τίποτα, μὴ ἀνησυχεῖτε! τοὺς καθησύχασε ὁ ἀστυνομικός, βγάζοντας τὴν περροῦκα του. Ἔχω διοχετεύσει λίγο ἠλεκτρισμὸ στὶς πολυθρόνες σας. Ἡ γραφομηχανὴ ἐπικοινωνεῖ δι' ἠλεκτρικῶν ρευμάτων μὲ τὰ καθίσματά σας... Ἤξερα πὼς ἔχω νὰ κάνω μὲ ἀνθρώπους, ποὺ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ τραβήξουν καὶ περίστροφο καὶ φρόντισα νὰ λάβω τὰ κατάλληλα προφυλακτικὰ μέτρα... Ἀκοῦστε τώρα τὴ συνέχεια τῆς ἐκθέσεως.

— Ὁ Σέρλοκ Χόλμς! Εἴμαστε χαμένοι! τραύλισε ἡ Ἔλλεν Ἐστράδ.

Ἀτάραχος ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀποτελείωσε τὴν ἔκθεσι, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν ἀνέφερε τὶς ἐνέργειες τῆς ἀστυνομίας, ἀλλὰ τὶς δικές του, ἀποκαλύπτοντας στοὺς δυὸ κακούργους, ποὺ εἶχαν φρυάξει ἀπὸ τὸ κακό τους, ποιὰ μέθοδο μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδιά τους.

— Ἡ ἐπιταγὴ τῶν 100.000 λιρῶν, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἕτοιμη γιὰ σᾶς—συνεπλήρωσε ὁ ἀστυνομικός—, μονάχα ποὺ μοιάζει μᾶλλον... μὲ ἔνταλμα συλλήψεως... Μπορεῖτε, κύριε διευθυντά, νὰ καλέσετε τὸ λοχαγὸ Μόρρις, ποὺ περιμένει κάτω; Καὶ σύ, Χάρρυ, παῖξε μας κανένα ἄλλο... μουσικὸ κομμάτι στὴν ἠλεκτρικὴ γραφομηχανή σου!

Σὲ λίγο, μπῆκε στὸ γραφεῖο ὁ Μόρρις, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τοῦ σύστησε νὰ βγάλῃ τὰ γένεια καὶ τὰ μουστάκια τοῦ ψευτολοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν παρὰ ὁ Παῦλος Ἐστράδ, ὁ δῆθεν δολοφονηθεὶς τραπεζίτης, ποὺ ἐρχότανε τώρα νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς του.

Ὁ τραπεζίτης καὶ ἡ γυναῖκα του ὡδηγήθηκαν στὸ τμῆμα. Σὲ λίγο καιρὸ ἔγινε ἡ δίκη τους. Τὸ δικαστήριο τοὺς κατεδίκασε σὲ δέκα χρόνια εἱρκτή.

Τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ ὁ πληρεξούσιος τῆς Τραπέζης Μπένσον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναμιχθεῖ στὴν αἰσχροκέρδεια αὐτή. Αὐτὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης ναύτης, ποὺ εἶχε κλέψει μιὰ νύχτα τὸ βιβλίο καὶ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς Τραπέζης.

Ὁ τραπεζιτικὸς οἶκος τοῦ Παύλου Ἐστρὰδ κηρύχθηκε σὲ πτώχευσι. Τὸ διοικητικὸ ὅμως συμβούλιο μπόρεσε ν' ἀποδώσῃ στοὺς πελάτες τὸ μεγαλείτερο μέρος ἀπὸ τὶς καταθέσεις τους. Ὅσο γιὰ τὸ Σέρλοκ Χόλμς, δέχθηκε ἀπὸ πολλὰ μέρη συγχαρητήρια, ἐπειδὴ κατώρθωσε νὰ λύσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολύπλοκα αἰνίγματα ποὺ παρουσιάσθηκαν στὴν ἀστυνομία. Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία Γκρέσαμ τοῦ ἔστειλε μιὰ ἐπιταγὴ ἀπὸ δέκα χιλιάδες λίρες. Ἀλλ' ἐκεῖνος χάρισε, κατὰ τὴ συνήθειά του, τὸ τέταρτο τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ στοὺς φτωχοὺς τοῦ Λονδίνου.

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ
ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
Η
ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΟΥ
ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ
Καταπληκτικές, ἀπίστευτες καὶ δραματικὲς περιπέτειες τοῦ βασιλέως τῶν ἀστυνομικῶν.

ΠΑΛΗΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ **ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΠ)**

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

ΙΑ΄.

ΤΗΝ ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Γαβριηλίδης ἐδημοσίευε στὴν «Ἀκρόπολι» καὶ τὴν ἑξῆς εἰδοποίησι, γραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο:

«*Εἰς 101 καπνοπωλεῖα.*

»*Πωλεῖται ἡ «Ἀκρόπολις». Μιμηθῆτε τοὺς Παριζιάνους, τοὺς Βιεννέζους, τοὺς Βερολινέζους, τοὺς Τριεστίνους καὶ ἀγοράζετε τὴν «Ἀκρόπολι» ἀπὸ τὰ καπνοπωλεῖα. Ἔ;*»

Καὶ εἰς ἄλλην ἀγγελίαν:

«*Πρώτης τάξεως εὐκολία.*

»*Γιὰ νἄχετε τὴν «Ἀκρόπολι» κάθε πρωῒ στὸ σπίτι σας.*

»*Ἁπλούστατα. Εἰς ἓν 5λεπτο δελτάριο, τὸ ὁποῖον ρίπτετε εἰς ἕνα ταχ. κιβώτιο, γράφετε: «νὰ στέλλεται ἡ «Ἀκρόπολις» εἰς τὴν ὁδὸν.... ἀριθ.....» Καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ «Ἀκρόπολις» θὰ εἶνε σπίτι σας. Πῶς θὰ πληρώνετε; Κάθε Σάββατο θὰ δίδετε εἰς τὸν διανομέα ποὺ θὰ σᾶς φέρῃ τὸ φύλλο 35 λεπτὰ ἢ 1.50 ἂν προτιμᾶτε νὰ πληρώνετε κάθε πρώτη τοῦ μηνός*».

Εἶχε δὲ κατορθώσει ἔτσι ἡ «Ἀκρόπολις» νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν παληά της κυκλοφορία, ὥστε ἐδημοσιεύετο τακτικὰ στὴν πρώτη της σελίδα: «*Ἡ «Ἀκρόπολις» ἔχει μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας κυκλοφορίας*».

Μὲ τὴν ἔκδοσι δὲ καὶ τοῦ ἐκτάκτου φύλλου τῆς Δευτέρας, τὸ «σπιζουδάκι μας», ὅπως τὸ ἔλεγε ὁ Γαβριηλίδης, ἔκαμε μεγάλες ζημιὲς στὶς ἄλλες ἐφημερίδες, πρωϊνὲς καὶ βραδυνές, καί, ὅπως ἦταν ἑπόμενο, πολὺ γρήγορα καταργήθηκε ἡ Κυριακὴ ἀργία τῶν ἐφημερίδων.

* * *

Τὴν ἴδια ἐποχὴ συνεστήθη καὶ τὸ «Συνδικᾶτο τοῦ Ἑλλ. Τύπου» ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς ὅλων τῶν ἐφημερίδων. Ἦταν ἐπαγγελματικὴ ἀνάγκη νὰ συσταθῇ, διότι ἀπεργοῦσαν συχνὰ οἱ τυπογράφοι καὶ ζητοῦσαν αὔξησι ἡμερομισθίων. Πρόεδρο τοῦ Συνδικάτου ἐξέλεξαν τὸν Γαβριηλίδη. Δὲν ἐδέχθη ὅμως. Ἄρχισαν κατόπιν ἡ συνεδριάσεις γιὰ ζητήματα ποὺ εἶχαν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ἐφημερίδες. Ὁ Γαβριηλίδης ἐπῆγε τὴν πρώτη φορὰ καὶ κατόπιν δὲν... ἐξαναπάτησε!

— Ρωμέϊκες κουβεντολογίες κι' ἐδῶ! μοῦ εἶπε κάποτε, ὅταν ἔτυχε νὰ τοῦ διαβιβάσω μιὰ τηλεφωνικὴ πρόσκλησι γιὰ συνεδρίασι.

* * *

Στοὺς παλιότερους δημοσιογραφικοὺς κύκλους εἶνε γνωστὸ τὸ ἐπεισόδιο τῆς ἀφίξεως καὶ τῶν γάμων τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου. Ἐνῶ ἐπὶ ἡμέρες ὁλόκληρες δηλαδὴ ὅλες ἡ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν ἄρθρα καὶ εἰκόνες γιὰ τοὺς νεονύμφους, τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθαν, ἡ ἐφημερίδες ἔγραψαν ἕνα ἁπλὸ... κοινωνικό, χωρὶς καμμιὰ περιγραφή!

Λεπτομέρειες τοῦ ἐπεισοδίου αὐτοῦ δὲν δημοσιεύθηκαν ἀκόμα, καθόσον γνωρίζω, καὶ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ δοῦν τὸ φῶς στὸ «Μπουκέτο».

Περιμένοντας τὴν ἄφιξι τῶν νεονύμφων ποὺ εἶχαν τελέσει ἐντωμεταξὺ τὸν πολιτικό τους γάμο στὸ Παρίσι, ἡ ἐφημερίδες κανόνισαν κατὰ τὸν τελειότερο τρόπο τὸ ρεπορτάζ τους. Ἄλλους συντάκτας εἶχαν στείλει μὲ τὰ βαποράκια ποὺ βγῆκαν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ζεύγους, ἄλλοι εἶχαν κατέβει στὸν Πειραιᾶ ὅπου εἶχε στηθεῖ ἐξέδρα, καὶ ἄλλοι εἶχαν μείνει στὴν Ἀθήνα καὶ εἶχαν διασκορπισθεῖ στὰ μέρη, ὁπόθεν θὰ περνοῦσε ἡ βασιλικὴ πομπή.

Θυμοῦμαι ἀκόμη τὴν ἐπίσημη ἐμφάνισι τῶν συντακτῶν ποὺ εἶχαν κατέβει στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ Ὁμονοίας, μαζὺ μὲ τὶς ἀρχές, γιὰ νὰ περιγράψουν τὴν ὑποδοχὴ τῶν ἐπισήμων. Ἦσαν ὅλοι μὲ φράκο καὶ παρουσίαζαν ἕνα σύνολο ἀξιοζήλευτο, ὑπὸ πᾶσαν ἔννοιαν. Ἦσαν ἐκεῖ, ἂν δὲν ξεχνῶ, ὁ Θόδωρος ὁ Συναδινὸς ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολι», ὁ Καλογερῖκος ἀπὸ τὸ «Ἐμπρός», ὁ Τρακάκης ἀπὸ τοὺς «Καιρούς», ὁ μακαρίτης ὁ Δῆμερ, ὁ Κώστας ὁ Καλαμάρας, ὁ Θεοδωρίδης καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλοι ποὺ δὲν τοὺς θυμοῦμαι.

Ἐκεῖ ἐσημειώθη τὸ πρῶτο μικρὸ ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖον ἐπέρασε ἀρχικὰ μὲν ἀπαρατήρητο, ἀλλὰ κατόπιν συνετέλεσε πολὺ στὴν ἀπεργία μας.

Ὁ τότε διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Δαμηλάτης, παρακάλεσε τοὺς συντάκτας ν' ἀπομακρυνθοῦν κάπως ἀπὸ τοὺς ἀναμένοντας ἐπισήμους, ὑπουργοὺς κλπ., καὶ οἱ συντάκται ἀντέστησαν. Ὁ ὑπουργὸς τότε τῶν Ἐσωτερικῶν Ν. Καλογερόπουλος, σὰν νὰ μυρίστηκε κάτι, ἐπλησίασε τοὺς συντάκτας, ἔμαθε τί συνέβη καὶ διέταξε τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας ν' ἀφήσῃ ἥσυχους τοὺς δημοσιογράφους νὰ κάμουν τὸ καθῆκον τους.

Ἦλθαν ἐπὶ τέλους κι' οἱ Βασιλεῖς, ἐγένοντο ἡ προσφωνήσεις κι' ἀνέβηκαν στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, ὅπου περίμεναν ἡ βασιλικὲς ἅμαξες γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὰ Ἀνάκτορα διὰ τῆς Ὁμονοίας καὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ποὺ ἦσαν σημαιοστόλιστες καὶ γεμᾶτες κόσμο ποὺ ἐζητωκραύγαζε.

Οἱ δημοσιογράφοι, ὅταν ἀνέβαιναν οἱ Βασιλεῖς στὰ ἁμάξια, παρετήρησαν ὅτι ἡ Πριγκήπισσα Σοφία δὲν ἀνέβηκε ἀμέσως στὸ ἁμάξι ποὺ εἶχε προορισθεῖ γιὰ τὸν Πρίγκηπα Βοναπάρτη, πατέρα τῆς νύφης, κι' Αὐτήν. Ἀντελήφθησαν ἀκόμη πὼς τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐστενοχώρησε κάπως τὸν Βασιλέα Γεώργιο καὶ τὸν Διάδοχο Κωνσταντῖνο, ὅστις τὸ μυρίστηκε ἐπίσης. Αὐτὰ ὅμως ἔγιναν στιγμιαῖα καὶ μόνο τὸ δημοσιογραφικὸ μάτι μπόρεσε νὰ τὰ ἀντιληφθῇ.

Κατόπιν ἡ πομπὴ ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν καὶ λουλουδιῶν ἔφθασε στὸ Παλάτι. Ἐκεῖ περίμεναν ἄλλοι τρεῖς δημοσιογράφοι.

Τοὺς δημοσιογράφους αὐτοὺς ἀντελήφθη ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν μέραρχο Δημόπουλο νὰ τοὺς συστήσῃ ν' ἀπομακρυνθοῦν κάπως ἀπὸ τ' ἁμάξια.

Ὁ μέραρχος τοὺς τὸ εἶπε αὐτὸ καὶ οἱ τρεῖς συντάκται κατέβηκαν πρὸς τὴν πλατεῖα, ὅπου συναντήθηκαν μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν πομπή. Τοὺς διηγήθηκαν λοιπὸν τὸ συμβάν, κι' ὁ Τῖμος ὁ Δεπάστας μάλιστα εἶπε πὼς ἄκουσε τὸν Κωνσταντῖνο νὰ λέῃ εἰς βάρος των κάποια βρισιά!

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἐπεισόδιο. Καὶ τότε ὅλοι μαζὺ ἀποφασίσαμε νὰ κάμουμε ἀπεργία, νὰ μὴ γράψουμε λέξι γιὰ τὴν ὑποδοχὴ καὶ ἂν ἀκόμη οἱ διευθυνταί μας δὲν τὸ ἐδέχοντο.

Κατεβήκαμε τότε στὰ πρῶτα γειτονικὰ γραφεῖα τῶν «Καιρῶν», ὅπου βρήκαμε τοὺς συντάκτας ποὺ εἶχαν πάει στὸ σταθμό, νὰ φοροῦν ἀκόμη τὰ φράκα τους. Τοὺς διηγηθήκαμε τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὴν λεπτομέρεια τοῦ Δεπάστα. Ἐκεῖνοι θυμηθήκανε τὸ ἄλλο ἐπεισόδιο τοῦ σταθμοῦ, ἄφησαν τὰ χειρόγραφα καὶ προσεχώρησαν στὴν... ἀπεργία.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ κάποιος ἄλλος συνάδελφος μᾶς ἐπληροφόρησε ὅτι γιὰ τοὺς γάμους τῶν Πριγκήπων ποὺ θὰ ἐτελοῦντο στὶς 29 Νοεμβρίου, εἶχε στείλει στὶς ἐφημερίδες τὸ Αὐλαρχεῖο εἰσιτήρια γιὰ τὴν Μητρόπολι, ὁρίζοντας θέσι γιὰ τοὺς δημοσιογράφους πίσω ἀπὸ τὸ Νάρθηκα! Αὐτὸ πειὰ ἔγινε αἰτία νὰ ξεσπάσῃ γιὰ καλὰ ἡ θύελλα.

— Ἀπεργία, ἀπεργία!...

— Νὰ ἐπιστρέψουμε τὰ εἰσιτήρια...

— Νὰ μὴ γράψουμε οὔτε λέξι...

* * *

Ἔτσι, ἀφοῦ βρεθήκαμε ὅλοι σύμφωνοι, ἐπῆγαν οἱ συντάκται τῶν «Καιρῶν» καὶ πῆραν πρῶτα-πρῶτα τὴν συγκατάθεσι τοῦ μακαρίτου Κανελλίδου.

Τραβήξαμε κατόπιν ὅλοι μαζὺ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀριστείδου κι' ἐμπήκαμε στὰ γραφεῖα τῶν «Ἀθηνῶν» ποὺ ἦσαν τότε στὴν ὁδὸν Σοφοκλέους.

Ὁ κ. Πὼπ ἦταν σύμφωνος μαζύ μας... προκαταβολικῶς! Μᾶς ὑπέδειξε ὅμως πὼς πρέπει νὰ γραφῇ ἕνα μικρὸ χρονικὸ γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες ποὺ περίμεναν τὴ συνέχεια τῶν ἑορτῶν, ὕστερα ἀπὸ τὰ τόσα ἄρθρα καὶ τόσους ὕμνους, ποὺ εἶχαν γράψει ἡ ἐφημερίδες γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ ζεύγους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΜΙΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑΣ

(Ἄρθρον τοῦ Γάλλου ἐξερευνητοῦ Λουσιὲν Ζουέν)

ΗΜΟΥΝ ξαπλωμένος σὲ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα, στὴ βεράντα τοῦ κυβερνείου τοῦ Μπαμπαγυά, πόλεως τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, ἀντίκρυ στὸν κ. Μπερτιέ, τὸν στρατιωτικὸ διοικητὴ τῆς πόλεως αὐτῆς. Ἦταν τόση ἡ ζέστη αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ὥστε ἀποφεύγαμε νὰ κάνουμε καὶ τὴν παραμικρότερη κίνησι.

Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ μακρὰ σιωπή, ὁ κ. Μπερτιὲ μοῦ εἶπε :

—Ὅσοι δὲν ἔζησαν στὴν χαμένη αὐτὴ περιφέρεια τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου βρισκόμαστε, εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθοῦν τί μυστηριώδεις καὶ φρικιαστικὲς ἱστορίες συμβαίνουν ἐδῶ πέρα. Ἀκριβῶς ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ἔλαβε χώραν σὲ μιὰ γειτονικὴ κωμόπολι, στὸ Καραγκμπανέ, ἕνα παράξενο περιστατικό, ποὺ μᾶς ἔκανε τέτοια ἐντύπωσι, ὥστε θὰ τὸ θυμόμαστε γιὰ πολλὰ χρόνια. Θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ, ὅσο μπορῶ πιὸ σύντομα.

Πρὸ δύο μηνῶν, ἕνα καλὸ πρωΐ, ἔφτασε ἐδῶ ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ χωριό, ἕνας ἰθαγενὴς φύλαρχος, ὁ Ἀλμανὶ Μπουρέ, παμπόνηρος γέρος, σωστὴ ἀλεπού, ὁ ὁποῖος μᾶς διηγήθηκε, ὅτι ἕνας ὑπηρέτης του, ἰθαγενὴς ἐπίσης, ὁ Φαντοῦ, ἐνῶ κοιμότανε μιὰ νύχτα στὴ βεράντα τῆς καλύβας του, ὑπέστη τὴν ἐπίθεσι τεσσάρων ἀγρίων θηρίων. Τὰ θηρία αὐτὰ ρίχτηκαν ἐπάνω του καὶ τὸν κύλησαν στὸ χῶμα. Καθὼς ὅμως ἀγωνιζότανε ἀπελπισμένα γιὰ νὰ σωθῇ ἀπ' τὰ νύχια τους, εἶδε ξαφνικὰ νὰ τοῦ μένῃ στὰ χέρια του τὸ δέρμα ἑνὸς ἀπὸ τὰ θηρία, σὰν νὰ ξεκόλλησε μαγικὰ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀγριμιοῦ. Ἁρπάχτηκε τότε ἀπὸ τὸ δεύτερο θηρίο καὶ συνέβη πάλι τὸ ἴδιο περίεργο περιστατικό. Καὶ τὸ δέρμα τοῦ θηρίου αὐτοῦ τοὔμεινε στὰ χέρια. Τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ τὰ τέσσερα θηρία τὄβαλαν στὴ φευγάλα, τρέχοντας σὰν.... ἄνθρωποι, στὰ πισινά τους πόδια!....

Ὁ Φαντοῦ ἔμεινε μισολιποθυμισμένος κάμποση ὥρα ἀπὸ τὸν τρόμο του. Κατόπιν πῆγε καὶ διηγήθηκε τὸ περιστατικὸ στὸν Ἀλμανὶ Μπουρὲ καὶ τοῦ παράδωσε τὰ δυὸ τομάρια τῶν θηρίων, δυὸ δέρματα πανθήρων.

Δὲν εἶχε περάσει μιὰ βδομάδα ἀπ' τὸ περιεργότατο αὐτὸ περιστατικό, τὸ ὁποῖο δὲν μπορούσαμε νὰ ἐξηγήσουμε, ὅταν ἔξαφνα πληροφορηθήκαμε, ὅτι σὲ μιὰ κωμόπολι ποὺ ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ καμμιὰ δεκαριὰ χιλιόμετρα, τὸ Καραγκμπανέ, εἶχε συμβεῖ ἕνα ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖο ἐτρομοκράτησε ὅλους τοὺς κατοίκους.

Ἕνα πρωΐ δηλαδή, μερικὲς γυναῖκες ποὺ πήγαιναν στὰ χωράφια τους, εἶδαν στὴν ἔξοδο σχεδὸν τῆς κωμοπόλεως ἕνα θέαμα ποὺ τὶς τρόμαξε τόσο πολύ, ὥστε ἔτρεξαν καὶ κρύφτηκαν στὴν πιὸ κοντινὴ καλύβα ποὺ βρῆκαν. Σιγὰ-σιγὰ ὡστόσο συνῆλθαν καὶ πῆγαν νὰ δοῦν καλύτερα τί συμβαίνει. Ἐκεῖνο ποὺ ἀντίκρυσαν τότε τοὺς πάγωσε τὸ αἷμα στὶς φλέβες. Καταμεσῆς τοῦ δρόμου βρίσκοταν ἕνα κομένο ἀνθρώπινο μπράτσο καταξεσκισμένο ἀπὸ νυχιές, ἕνα κομμάτι μασέλας, καὶ ἄπειρα ἄλλα μικρότερα κομμάτια ἀνθρωπίνου σώματος. Τὰ κομμάτια αὐτὰ ἦσαν σκορπισμένα μέσα σ' ἕνα σταχτὺ πολτὸ σχηματισμένο ἀπὸ τὴν ἄμμο ποὺ εἶχε ἀπορροφήσει ἄφθονο αἷμα.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἦταν τόσο φοβερό, τόσο ἀνατριχιαστικό, ὥστε ὁ διοικητὴς τῆς κωμοπόλεως διέταξε ἀμέσως ἀνακρίσεις. Ἀπὸ ἕνα χοντρὸ ἀσημένιο χαλκᾶ, εἰδικῆς φόρμας, περασμένον στὸ δάχτυλο τοῦ ἀκρωτηριασμένου μπράτσου, ὁ ἀνακριτὴς ἐξακρίβωσε ὅτι τὸ θῦμα ἦταν κάποιος Σαλιφού, γυιὸς ἑνὸς προύχοντα τοῦ Καραγκμπανέ. Ποιὸς ὅμως τὸν εἶχε κομματιάσει;

Ἐκλήθη καὶ ἐξετάσθηκε τότε καὶ ὁ Φαντοῦ, ὁ ἥρως τοῦ πρώτου ἐπεισοδίου μὲ τοὺς ψεύτικους πάνθηρες. Ὁ Φαντοῦ κατέθεσε ὅτι μεταξὺ τῶν τεσσάρων θηριανθρώπων ποὺ τοῦ ἐπετέθησαν, ἀνεγνώρισε, ἀπὸ τὴ σιλουέττα του καὶ τὸ βάδισμά του, κάποιον ἰθαγενῆ Λαμινὰ ὀνομαζόμενο.

Ἡ ἀνακρίσεις συνεχίστηκαν, ἐξετάσθηκαν διάφοροι χωριάτες, ἐρευνήθηκαν ὅλες ἡ καλύβες τῶν ἰθαγενῶν, καὶ τέλος, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, συνελήφθησαν ὡς ἔνοχοι τέσσαρες ἰθαγενεῖς, ὁ Λαμινά, ὁ Κολέ, ὁ Σενὶ καὶ ὁ ἴδιος ὁ φύλαρχος τῆς κωμοπόλεως ὅπου εἶχε βρεθεῖ ὁ ἀκρωτηριασμένος, ὀνόματι Λουσενί...

* * *

Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, ποὺ ἔγινε τὴν ἐπομένη κιόλας, ἡ αἴθουσα τοῦ ἐγχωρίου δικαστηρίου, μιὰ αἴθουσα σκοτεινή, χαμηλὴ καὶ βρωμερή, ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο. Οἱ κατηγορούμενοι ὡδηγήθηκαν πρὸ τῶν δικαστῶν, ἕνας-ἕνας χωριστά. Καὶ οἱ μὲν τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ὡμολόγησαν τίποτε ἀπολύτως γιὰ τὴν πρᾶξι τους. Μὰ ὅταν ἔφτασε ἡ σειρὰ τοῦ τετάρτου, τοῦ Σενί, ἀποκαλύφτηκαν καταπληκτικὰ πράγματα.

—Φταίει ὁ Ἀλκάλης (ὁ φύλαρχος) Λουσενί, εἶπε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ Σενί. Μᾶς εἶπε πὼς ἦταν μάγος καὶ πὼς θὰ μᾶς μεταμόρφωνε σὲ ζῶα!... Μᾶς ἔδειξε μάλιστα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτό, βάζοντας πάνω στὴ ράχη του ἕνα μεγάλο τομάρι πάνθηρος καὶ περνῶντας τὰ χέρια του μέσα στὸ τομάρι, στὴ θέσι τῶν ποδιῶν, ὡς ἐκεῖ ποὺ ἦσαν τὰ νύχια. Ἔτσι, ἀλλαγμένους σὲ θηρία, μᾶς ἔπαιρνε μαζύ του στὰ δάση ὥς τὸ πρωΐ... Ὕστερα μᾶς εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ σκοτώνουμε ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς τρῶμε, καὶ ὅτι αὐτὸ ἦταν πολὺ καλό... Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν ἀκούσαμε. Μᾶς ἀπείλησε ὅμως ὅτι θὰ μᾶς φυλάκιζε δένοντας στὰ πόδια μας μιὰ χοντρὴ σιδερένια ἁλυσσίδα, ἂν δὲν τὸν ὑπακούγαμε... Καὶ πραγματικά, μᾶς ἔκλεισε μέσα σὲ μιὰ καλύβα, τοὺς δυὸ συντρόφους μου καὶ μένα καὶ μᾶς ἄφησε ἐκεῖ πέρα δυὸ μέρες νηστικούς. Ὕστερα, μιὰ νύχτα, μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ μᾶς διάταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσωμε στὸ δάσος, ἔξω ἀπὸ τὸ Καραγκμπανέ. Ὑπακούσαμε. Στὴν ἐπιστροφή μας εὕδαμε τὸν Φαντοῦ ποὺ κοιμότανε μπροστὰ στὴν καλύβα του καὶ ρίχτήκαμε ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουμε... Μὰ ἦταν πολὺ δυνατός, φοβηθήκαμε καὶ τὸ βάλαμε στὰ πόδια. Πέρασαν ἀκόμα λίγες μέρες. Μιὰ νύχτα, κρυμμένοι μέσα σὲ κάτι θάμνους, εἴδαμε τὸν Σαλιφοὺ ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Τομπά. Ἦταν βαθὺ σκοτάδι. Ὡρμήσαμε ἀπάνω του, τὸν ἀναποδογυρίσαμε στὴ γῆ καὶ ὕστερα τὸν σκοτώσαμε...

—Μὲ τί ὅπλα τὸν σκοτώσατε; ρώτησε ὁ δικαστής.

—Δὲν εἴχαμε ὅπλα... Τὸν σκοτώσαμε μὲ τὰ χέρια μας καὶ μὲ τὰ νύχια μας. Κατόπιν τὸν κομματιάσαμε, πήραμε τὰ κομμάτια τοῦ κορμιοῦ του καὶ ἐπειδὴ πεινούσαμε πολύ, τὰ ἐφάγαμε σχεδὸν ὅλα!... Ὕστερα πήγαμε καὶ κοιμηθήκαμε στὶς καλύβες μας... Αὐτὰ εἶν' ὅλα... Ὁ Ἀλκάλης Λουσενὶ μᾶς εἶπε νὰ κάνουμε ὅ,τι ἐκάναμε...

Μιὰ νεκρικὴ σιγὴ βασίλευε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου. Λευκοὶ καὶ μαῦροι ἦσαν παγωμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο... Ἔφεραν ἀμέσως κατόπιν σ' ἀντιπαράστασι τοὺς ἐνόχους. Ὅταν οἱ τρεῖς ἄλλοι κακοῦργοι ἔμαθαν ὅτι ὁ Σενὶ τὰ εἶχε πῆ ὅλα, ἄρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ κάνουν, μὲ τὴ σειρά τους, πλήρη ἐξομολόγησι τοῦ ἐγκλήματός των. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ δικασταὶ κατεδίκασαν σὲ θάνατο τοὺς ἐνόχους. Ὡστόσο, ἡ ἀναγγελία τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, τοὺς ἄφησε ἐντελῶς ἀδιάφορους...

* * *

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν κακούργων ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα, στὶς ἕξη τὸ πρωΐ, σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ.

Ἦταν ἕνα δροσᾶτο καὶ φωτεινὸ Μαρτιάτικο πρωϊνό. Ἕνα πελώριο δέντρο ἅπλωνε τὰ κλαδιά του σ' ὅλη τὴν πλατεία ὅπου κελαϊδοῦσαν χιλιάδες μικρὰ πουλιά, κίτρινα καὶ πράσινα, αὐτὰ ποὺ τὰ λένε ἐδῶ στὴν Ἀφρικὴ «χωροφύλακες».

Στὴν ἐκτέλεσι παρευρίσκοντο ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς ἀρχηγοὶ μὲ τὶς ἀκολουθίες των, ὅπως καὶ ὁ διοικητὴς μὲ τοὺς ὑπασπιστάς του. Ὁλόγυρα ἦταν κατάμαυρος ὁ τόπος ἀπὸ τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος. Οἱ τέσσερες κατάδικοι ἦσαν ἀραδιασμένοι κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο, μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τους.

Ἄξαφνα, μέσα στὴν φοβερὴ σιωπὴ τοῦ πλήθους, οἱ ἰθαγενεῖς χωροφύλακες εἶπαν στοὺς καταδίκους νὰ καθήσουν καταγῆς, σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μέτρου ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Τέσσερες μαῦροι, ὡπλισμένοι μὲ τουφέκια, στάθηκαν ἀπέναντί τους, σ' ἀπόστασι ἑνὸς-δυὸ βημάτων. Κι' ὅταν δόθηκε τὸ πρόσταγμα, στήριξαν τὶς κάννες τῶν ὅπλων των στὰ μέτωπα τῶν καταδίκων καὶ ἐπυροβόλησαν. Οἱ τέσσερες κακοῦργοι κυλίστηκαν στὴ γῆ μὲ τὰ κρανία θρυμματισμένα!

Ἔτσι τιμωρήθηκαν, μοῦ εἶπε τελειώνοντας τὴν ἱστορία του ὁ διοικητὴς Μπερκέ, οἱ τέσσερες αὐτοὶ μαῦροι ἀνθρωποφάγοι, μὲ μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια τους ὁ καθένας...

Τὰ πράσινα καὶ κίτρινα πουλιὰ ποὺ εἶχαν σταματήσει τὰ κελαϊδήματά τους, ἀκούγοντας τὴν ὁμοβροντία τῆς ἐκτελέσεως, ξανάρχισαν νὰ κελαϊδοῦν πιὸ χαρούμενα ἀκόμα, δοξολογῶντας τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ οἱ ἰθαγενεῖς σκόρπισαν μουρμουρίζοντας :

—Μεγάλος εἶνε ὁ Ἀλλὰχ καὶ ὁ προφήτης του, ὁ Μωάμεθ!...

Ἄκουγα, παγωμένος ἀπὸ τὴ φρίκη τὴ διήγησι τοῦ Μπερκέ. Τότε ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἀγαπητέ μου φίλε, ἡ περίπτωσις αὐτὴ τῆς ἀνθρωποφαγίας δὲν εἶνε σπάνια ἐδῶ στὴν Ἀφρική. Θυμοῦμαι ὅτι κάποτε εἶχε βρεθεῖ ἀφρατὸ ἀνθρώπινο κρέας μέσα στὴν κουφάλα ἑνὸς δέντρου. Ἦταν φυλαγμένο ἐκεῖ φαίνεται ὡς ρεζέρβα! Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μιὰ ἄλλη ἱστορία...»

ΛΟΥΣΙΕΝ ΖΟΥΕΝ

Ὡρμήσαμε ἀπάνω του, τὸν ρίξαμε στὴ γῆ κι' ὕστερα τὸν σκοτώσαμε !...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ

Ἡ ὀφιολατρεία στὴν Ἀφρική. Ὁ χορὸς τοῦ φειδιοῦ. Τὸ φεῖδι εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος. Πῶς.... ἐξεστράβωσε τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ὀργὴ τῶν θεῶν. Ἡ καταδίκη τοῦ ἑρπετοῦ. Τὰ φείδια μετὰ θάνατον. Στὸν Παράδεισο. Μιὰ τρομερὴ ἁλυσσίδα. Ἡ τιμωρία τῶν ὀφεοκτόνων. Ἕνας τόπος χωρὶς σκυλιά. Τὸ φεῖδι καὶ τὸ πρόβατο, κτλ. κτλ.

ΕΝΑ ὡραῖο, ζωντανὸ κολλιέ, μὲ χτυπητὰ χρώματα, αὐτὸ εἶνε τὸ φεῖδι! Πολλοὶ ἀρχαῖοι λαοὶ θεώρησαν τὸ ἑρπετὸ αὐτὸ ἱερὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ θεὰ τῶν Αἰγυπτίων Ἶσις παρουσιάστηκε μὲ κεφάλι φειδιοῦ, κι' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ χρησίμευσε ὡς τρίπους στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν.

Ἐπίσης στὸ μεσαίωνα οἱ μάγοι καὶ οἱ ἀλχημισταὶ λατρεύανε τὸ φεῖδι ὡς συνεργάτη τοῦ διαβόλου. Τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ διέλυσαν βέβαια αὐτὲς τὶς πλάνες. Στὴ Δυτικὴ ὅμως Ἀφρική, ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνθρωποι ζοῦν ἀκόμα σὲ πρωτόγονη σχεδὸν κατάστασι, ὑπάρχουν πολλὲς φυλὲς ἰθαγενῶν, ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ θεωροῦν τὸ φεῖδι ζῶο ἱερό, καὶ νὰ τὸ προσκυνοῦν σὰν θεότητα!

Στὸ κέντρο τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, ὁ περιηγητὴς συναντᾶ πολλὰ «ἀναχωρητήρια», στὰ ὁποῖα μένουν γυναῖκες ποὺ ἀνήκουν σὲ μιὰ αἵρεσι ὀφιολατρῶν. Τὶς γυναῖκες αὐτὲς δὲν μπορεῖ νὰ τὶς πλησιάσῃ κανείς. Μιὰ φορὰ ὅμως τὸ μῆνα, ἡ μοναχὲς βγαίνουν ἀπὸ τὰ μοναστήρια των, γδύνονται μπρὸς στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος καὶ χορεύουν τὸ χορὸ τοῦ φειδιοῦ, προσπαθῶντας νὰ μιμηθοῦν μὲ τὶς κινήσεις τῶν χεριῶν καὶ τῆς μέσης τους τοὺς ἑλιγμοὺς τοῦ ἑρπετοῦ...

Οἱ ὀφιολάτραι παρακολουθοῦν μὲ κατάνυξι τὸ θρησκευτικὸ αὐτὸ χορό. Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνο ποὺ θὰ διαταράξῃ τὴν τελετὴ αὐτή! Ἡ τιμωρία ποὺ τὸν περιμένει εἶνε τρομερή. Τὸν ξαπλώνουν καταγῆς καὶ βάζουν μιὰ ἔχιδνα νὰ τὸν δαγκάσῃ!...

Κάποτε, ἕνας Ἄγγλος περιηγητὴς ρώτησε ἕνα ὀφιολάτρη γιατί πιστεύει σ' αὐτὴ τὴ θρησκεία. Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε :

—Γιατὶ τὸ φεῖδι εἶνε ὁ ἀνώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς καὶ τὰ πνεύματα! Τὸ φεῖδι ἄνοιξε τὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου! Ὅταν ἔγινε ὁ κόσμος, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Τὸ φεῖδι, ποὺ εἶχε τότε φτερὰ καὶ μποροῦσε νὰ πετάξῃ, τοὺς εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ τοὺς λυπήθηκε. Καί, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ Θεό, τοὺς ἄνοιξε μόνο του τὰ μάτια. Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ χαρὰ τῶν ἀνθρώπων ὅταν ἀντίκρυσαν τὸ φῶς τοῦ ἥλιου... Ἄρχισαν τότε νὰ δοξολογοῦν τὸν εὐεργέτη τους... Ὡστόσο, τὸ φεῖδι πλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ τὴν καλωσύνη ποὺ ἔκανε. Ὁ Θεὸς τὸ κατεδίκασε νὰ σέρνεται αἰώνια καταγῆς, χωρὶς νὰ μπορῇ πειὰ νὰ πετάξῃ, ὅπως ἄλλοτε.

Ποιὰ δύναμις ὅμως θὰ μπορέσῃ ν' ἀνοίξῃ γιὰ καλὰ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ποὺ ἐξακολουθοῦν μέχρι σήμερα νὰ λατρεύουν τὸ φεῖδι; Πολλοὶ ἱεραπόστολοι προσπάθησαν νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τὴν πρόληψι αὐτή, μὰ οἱ κόποι τους πήγανε χαμένοι...

* * *

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, γύρω ἀπὸ τὴν παράξενη αὐτὴ θρησκεία, στὴν ὁποία πιστεύουν ἑκατοντάδες χιλιάδων τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, ἔχουν δημιουργηθεῖ διάφοροι θρῦλοι. Οἱ ὀφιολάτρες δηλαδὴ πιστεύουν ὅτι τὰ φείδια μετὰ τὸ θάνατό τους πηγαίνουν στὸν Παράδεισο ὅπου ἑνώνονται τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, σχηματίζοντας μιὰ ἀτελείωτη ἁλυσσίδα. Ὅταν ἡ ἁλυσσίδα αὐτὴ γίνει τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ περιτυλίξῃ ὅλο τὸν κόσμο, κάθε ἄλλη θρησκεία θὰ ἐξαφανιστῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς—καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ὀφιολατρεία πέρα γιὰ πέρα!...

Οἱ Χουώντας καὶ οἱ Λώντας, φυλαὶ ποὺ κατοικοῦν στὰ παράλια τῆς Γουϊνέας, πιστεύουν ὅτι ὅποιος βρέξει μὲ νερό, ἢ πληγώσει, ἢ κάψει, ἢ πνίξει ἕνα φεῖδι, θὰ προσβληθῇ ἀπὸ παραλυσία καὶ ἡ ὑπόλοιπη ζωή του θὰ εἶνε μιὰ διαρκὴς ἀγωνία.

Ἂν σὲ μιὰ φυλὴ πειράξει κανεὶς ἕνα φεῖδι, πρέπει νὰ γίνῃ εἰδικὴ τελετὴ γιὰ νὰ ἐξευμενισθῇ τὸ ἱερὸ ἑρπετό. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ μαζεύονται στὴν κεντρικὴ πλατεῖα, καῖνε τὰ ροῦχα τοῦ «κακοποιοῦ» καὶ ὕστερα τὸν ρίχνουν σ' ἕνα βαρέλι μὲ νερὸ καὶ τὸν πνίγουν!

Ἂν πατήσει κανεὶς κατὰ λάθος ἕνα φεῖδι, πρέπει νὰ κάνῃ τρία χρόνια νὰ ξυριστῇ, νὰ κόψῃ τὰ νύχια του, νὰ στολιστῇ καὶ νὰ φορέσῃ τὰ ὅπλα του... Ὅσοι περιηγηταὶ ποὺ ξέρουν καλὰ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ὅταν βλέπουν ξαφνικὰ νὰ προβάλῃ πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα ἢ μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους κανένας πιθηκάνθρωπος, κανένα τριχωτὸ τέρας μὲ νύχια μακρυὰ μισὸ μέτρο, καταλαβαίνουν ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔβλαψε κάποιο φεῖδι καὶ τιμωρεῖται γιὰ τὸ φριχτὸ παράπτωμά του...

Ὅταν περάσουν τὰ τρία αὐτὰ χρόνια, ὁ ἐξιλεωμένος θὰ φορτωθῇ μὲ μπουκάλες ἀλκοόλ, πουλιὰ καὶ διάφορα τρόφιμα, θὰ παρουσιαστῇ στὸν ἱερέα ποὺ μένει στὸ ναὸ τοῦ «Ντάγκε», θὰ πῇ τὶς καθιερωμένες προσευχές, θὰ λάβῃ ἄφεσι ἁμαρτιῶν, θὰ τοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ξυριστῇ—καὶ μαζὺ μὲ τὰ γένεια του θὰ τοῦ φύγῃ ἡ ἁμαρτία ποὺ διέπραξε.

Οἱ ὀφιολάτραι θεωροῦν τὴ συνάντησι μ' ἕνα πίθηκο σημάδι ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο. Δὲν ἀμφιβάλλουν διόλου ὅτι θὰ τοὺς συμβῇ κάτι καλό. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄρρωστοι, ἀρχίζουν νὰ ἐλπίζουν πὼς θὰ γίνουν καλὰ ἂν δοῦν κανένα φεῖδι νὰ μπαίνῃ στὴν καλύβα τους. Τόση σημασία ἔχει ἂν τὸ φεῖδι αὐτὸ εἶνε φαρμακερό, τοὺς δαγκώσει καὶ τοὺς ξαποστείλει μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸν ἄλλο κόσμο; Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὀφιολάτρας δὲν θὰ πάψῃ γι' αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ νὰ πιστεύῃ στὴν ἱερότητα τοῦ ἑρπετοῦ...

* * *

Οἱ ὀφιολάτραι θεωροῦν τὰ σκυλιὰ ζῶα καταραμένα ἀπὸ τοὺς Θεούς, ἐπειδὴ κυνηγοῦν τὰ φείδια καὶ τὰ σκοτώνουν μὲ τὶς δαγκωματιές τους. Τὰ ἐξολοθρεύουν λοιπὸν ὅπου τὰ βροῦν. Εἶνε χαρακτηριστικὸ σχετικῶς πὼς οὔτε ἕνα σκυλὶ δὲν ὑπάρχει σ' ὅλη τὴ Δυτικὴ Ἀφρική!... Ἐξ ἀντιθέτου, οἱ ὀφιολάτραι αἰσθάνονται ἐξαιρετικὸ σεβασμὸ γιὰ τὸ πρόβατο. Κι' ἡ ἀγάπη τους αὐτὴ ὀφείλεται στὴν παρακάτω παράδοσι :

Κάποτε ἔπιασε μεγάλη φωτιὰ σὲ ἕνα δάσος. Ἕνα πρόβατο ἢ ἕνα φεῖδι, ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ, περικυκλώθηκαν ἀπὸ τὶς φλόγες. Τὸ πρόβατο πηδοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ δὲν πάθαινε τίποτα. Τὸ φεῖδι ὅμως, καταδικασμένο νὰ σέρνεται καταγῆς, εἶδε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸ κίνδυνο καὶ πὼς θὰ καιγότανε ζωντανό...

Τὸ ἀγαθὸ καὶ καλόκαρδο πρόβατο λυπήθηκε τότε τὸ φεῖδι.

—Δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς, τοῦ εἶπε, νὰ βγῇς μόνο σου ζωντανὸ ἀπὸ δῶ μέσα... Πήδηξε λοιπὸν στὴ ράχη μου... Θὰ περάσω τρέχοντας μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ θὰ σωθοῦμε καὶ τὰ δυό...

Τὸ φεῖδι ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε τὸ πρόβατο. Κι' ἔτσι μονάχα μπόρεσε νὰ γλυτώσῃ... Γι' αὐτὸ τὸ πρόβατο θεωρεῖται ἀπὸ τότε ζῶο σεβαστὸ καὶ ἄξιο λατρείας...

Στὴν περιφέρεια Μπενέν, οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ λατρεύουν τὸν πύθωνα, ἀνοίγουν ἕνα λάκκο, τὸν γεμίζουν μὲ ἱερὰ φυτὰ καὶ ἀπὸ πάνω σωριάζουν χώματα, σχηματίζοντας ἔτσι ἕνα μικρὸ λόφο. Στὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ λόφου, τοποθετοῦν ἕνα ὁμοίωμα φειδιοῦ ἀπὸ σίδερο. Καὶ στὸ βωμὸ αὐτὸν καταθέτουν τὶς προσφορὲς καὶ τ' ἀναθήματά τους.

Ὅταν πεθάνει κανένας ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τῶν ὀφιολατρῶν, συνηθίζουν νὰ ἐκθέτουν τὸ πτῶμα του στὸ λόφο. Πολλοὶ τέτοιοι βωμοὶ ἀποτελοῦν πειὰ σήμερα ψηλὰ βουνὰ ἀπὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα κι' ἀπὸ νεκροκεφαλὲς ποὺ μορφάζουν ἀπαίσια.

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ROGER RÉGIS

ΠΟΔΑΡΑΚΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ...

(Εὔθυμος μονόλογος γιὰ νέο κυριο)

Ἄ, ὄχι, μὴ μὲ νομίσετε ὑπερβολικό. Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εἶμαι δυστυχής, πολὺ δυστυχής. Ὅλοι, στὴ Νορμανδικὴ πόλι ποὺ ἔμενα, τὴν τόσο φιλόξενη, μ' ἐνόμιζαν κακό, τρελλό, δαιμονισμένο. Δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ ὑποφέρουν. Κανένας πειὰ δὲν μοῦ ἔλεγε: Καλημέρα.

Κι' ἀναγκάστηκα νὰ ζητήσω μετάθεσι. Γιατὶ ἦταν πειὰ ἀδύνατον νὰ μείνω ἐκεῖ. Ἔτσι μὲ ἀνακάλεσαν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Τράπεζα, καὶ βρίσκομαι τώρα ἐδῶ, χωρὶς νὰ ξέρω κι' ἐγὼ σὲ ποιὸ μέρος τῆς Γαλλίας θὰ μὲ ρίξουν.

Ἤμουν τόσο εὐχαριστημένος ἐκεῖ, στὴ μικρὴ πόλι ποὺ μὲ εἶχαν στείλει! Εἶχα τόσο καλὰ βολευτεῖ! Καὶ τὸ κλῖμα μοῦ πήγαινε θαυμάσια. Ἡ ὑγεία μου ἦταν, ὅπως ποτέ, καλή. Ἀλλ' ἀναγκάστηκα νὰ φύγω, νὰ φύγω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Μὴ νομίσετε πὼς ἔκανα κανένα μεγάλο κακό, κανένα ἔγκλημα. Ὄχι. Δὲν φταίω ἐγὼ γιὰ τίποτε. Γιὰ ὅλα εἶνε αἰτία.... τ' ἀρνίσια ποδαράκια αὐγολέμονο!....

Τ' ἀγαποῦσα πολὺ ἄλλοτε αὐτὸ τὸ φαΐ. Μὰ ἡ ἀγάπη μου σ' αὐτὸ μὲ κατέστρεψε. Καὶ τώρα τὸ μισῶ, ὤ, πόσο τὸ μισῶ!

Ἀκοῦστε λοιπὸν τί ἔγινε:

Πέρσυ, εἶχα διορισθεῖ στὴν πόλι Μπ.... ὡς διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπέζης τῶν Βερσαλλιῶν. Ἔφτασα στὴν πόλι, ἀργὰ ἕνα βράδυ, στὶς ἑφτά. Καὶ πεινασμένος καθὼς ἤμουν, ἀποφάσισα νὰ δειπνήσω στὸ μικρὸ ἑστιατόριο τοῦ σταθμοῦ, τὸ ὁποῖο ἦταν συγχρόνως καὶ καφενεῖο.

Κάθησα λοιπὸν σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι καὶ κύτταξα τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν. Καὶ μὲ ἔκπληξί μου εἶδα, ὅτι εἶχε καὶ ἀρνίσια ποδαράκια αὐγολέμονο.

Παράγγειλα λοιπὸν ἀμέσως νὰ μοῦ φέρουν μιὰ μερίδα. Καὶ συγκινήθηκα τόσο, ὅταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἑστιατορίου μοῦ ἔφερε τὸ φαγητὸ ποὺ ζήτησα!

Ἔτρωγα ἐνθουσιασμένος τὸ ἀγαπητό μου τότε ἀκόμα φαΐ καὶ μοῦ φαινόταν πὼς μὲ κάθε μπουκιὰ ποὺ ἔβαζα μέσα μου, ἀνασταινόμουν. Καθὼς μάλιστα τὸ φαγητὸ ἦταν πολὺ ἐπιτυχημένο καὶ πεινοῦσα ἀκόμα, ζήτησα νὰ μοῦ φέρουν κι' ἄλλη μερίδα. Ὁ ὑπηρέτης τότε μὲ ρώτησε:

— Σᾶς ἄρεσε λοιπὸν πολύ, κύριε, αὐτὸ τὸ φαγητό;

Κι' ἐγὼ τότε, τόσο ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ὅσο καὶ γιὰ νὰ κολακεύσω τοὺς Νορμανδούς, οἱ ὁποῖοι μὲ περιτριγύριζαν, εἶπα δυνατά:

— Μὰ εἶνε θαυμάσιο! Οὔτε στὴν πατρίδα μου δὲν ἔχω φάει τόσο καλομαγειρεμένα ποδαράκια αὐγολέμονο. Εἶνε τὸ φαγητὸ ποὺ προτιμῶ περισσότερο.

Ἔπειτα, χωρὶς νὰ δώσω προσοχὴ στὰ ψιθυρίσματα τῶν διαφόρων θαμώνων, τελείωσα τὸ δεῖπνο μου, κανόνισα τὸ λογαριασμό, καὶ μὲ τὶς βαλίτσες στὸ χέρι, πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου εἶχα τηλεφωνήσει νὰ μοῦ κρατήσουν ἕνα δωμάτιο.

Τὴν ἄλλη μέρα ἀνέλαβα τὰ ὑπηρεσιακά μου καθήκοντα κι' ἄρχισα νὰ κανονίζω τὴ ζωή μου ὡς ἐργένης.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω πειὰ ποδαράκια αὐγολέμονο!..

Καθὼς βλέπετε, εἶμαι νέος κι' ὡραῖος, δὲν εἶνε ἔτσι; Λοιπόν, ὅταν ἕνας ἄντρας ὤμορφος, νέος καὶ μὲ καλὴ θέσι, σὰν ἐμένα, βρεθεῖ ἄξαφνα σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ κορίτσια γιὰ παντρειά, γίνεται ἀμέσως ἀντικείμενο πολλῶν καὶ θερμῶν περιποιήσεων.

Μέσα σὲ ὀχτὼ μέρες, συστημένος πότε ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ πότε ἀπὸ τὸν ἄλλο, γνώρισα κι' ὅλας καμμιὰ εἰκοσαριὰ οἰκογένειες.

Οἱ πατέρες ἐρχόντουσαν στὴν Τράπεζα γιὰ νὰ μοῦ ζητήσουν τὴν γνώμη μου γιὰ τὶς περιουσιακές τους ὑποθέσεις, κι' ἡ μητέρες στὸν δρόμο ἀπαντοῦσαν στὸν χαιρετισμό μου μὲ μελιστάλαχτα χαμόγελα. Ἐγὼ καταλάβαινα καλὰ τὴν βαθύτερη σημασία ὅλων αὐτῶν τῶν γλυκύτητων καὶ ἀπέφευγα ὅσο μποροῦσα νὰ μπλεχτῶ στὰ δίχτυα ποὺ μοῦ ἔστηναν. Νὰ παντρευτῶ; Ἐγώ; Ἄ, δὲν τὸ εἶχα καθόλου στὸν νοῦ μου ἀκόμα. Δὲν βιαζόμουν τόσο πολύ. Κι' ὅμως... Ὑπάρχουν κάποτε τόσο λαμπρὲς εὐκαιρίες, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὶς χάνουμε. Καὶ χωρὶς νὰ σκεφτῶ τίποτα περισσότερο, δέχτηκα τὴν πρώτη πρόσκλησι γιὰ δεῖπνο, τὴν ὁποία μοῦ ἔστειλε ἕνας πλούσιος εἰσοδηματίας τῆς πόλεως, ὁ κύριος Μαρτελῶ. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς εἶχε μιὰ κόρη, ἡ ὁποία δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημη. Πῆγα λοιπὸν στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Μαρτελῶ, τὸ βράδυ. Μιλήσαμε γιὰ πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα καὶ τέλος ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ δείπνου.

Μόλις καθήσαμε στὸ τραπέζι, ὁ κύριος Μαρτελῶ, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Σκέφτηκα, ὅτι σὰν μεσημβρινὸς ποὺ εἶστε, θ' ἀγαπᾶτε πολὺ τ' ἀρνίσια ποδαράκια αὐγολέμονο. Ἡ κόρη μου λοιπόν, ἡ ὁποία ἔχει ἕνα πραγματικὸ ταλέντο μαγείρισσας, ξέρει νὰ φτιάνη θαυμάσια αὐτὸ τὸ φαγητό. Κι' ἀπόψε, πρὸς τιμήν σας, ἑτοίμασε τὸ ἀγαπημένο σας πιάτο.

Εὐχαρίστησα θερμὰ τόσο τὸν οἰκοδεσπότη, ὅσο καὶ τὴν κόρη του, κι' ἔφαγα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὸ καλομαγειρεμένο πραγματικὰ φαγητὸ τῆς ἀρεσκείας μου. Πέρασα, μὰ τὴν ἀλήθεια, μιὰ πολὺ εὐχάριστη βραδειὰ κι' ἐπέστρεψα στὸ δωμάτιό μου μονολογῶντας:

— Ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ εἶνε σὰν τὸν κύριο Μαρτελῶ, τότε θὰ περάσω περίφημα.

Ἔ, λοιπόν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ πέρα ἦσαν ὅπως ὁ Μαρτελῶ. Τόσο φιλόξενοι καὶ τόσο προνοητικοὶ κι' εὐγενικοὶ γιὰ τοὺς μόνους καὶ ξενητευμένους νέους!....

Τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα ἔλαβα δύο νέες προσκλήσεις γιὰ δεῖπνο, τὶς ὁποῖες δέχτηκα πάλι, δυστυχῶς. Γιατί λέω δυστυχῶς;

Γιατὶ καὶ στὶς δύο οἰκογένειες ποὺ μὲ εἶχαν προσκαλέσει, ὑπῆρχε ἀπὸ μία νέα κόρη γιὰ παντρειά, ἡ ὁποία ἤξερε νὰ μαγειρεύῃ θαυμάσια τ' ἀρνίσια ποδαράκια αὐγολέμονο. Ἐπὶ τέλους, μπορεῖ κανεὶς μέσα σὲ ὀχτὼ μέρες, ν' ἀντιμετωπίση τρία κορίτσια τῆς παντρειᾶς ἡρωϊκά, χωρὶς νὰ πάθη τίποτα, ἀλλὰ νὰ χωνέψη τρία πιάτα μὲ ποδαράκια αὐγολέμονο, ὤ, εἶνε πάρα πολύ!... Ἀλλοίμονο!... Αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτα ἀκόμα.

Φαίνεται ὅτι τὰ λόγια ποὺ εἶχα πεῖ τὴ βραδειὰ τῆς ἀφίξεώς μου στὸ σταθμὸ τῆς πόλεως, σχετικὰ μὲ τὸ ἀγαπημένο μου φαγητό, ἔκαναν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα τὸ γύρο τῆς πόλεως.

Ἔτσι, μέσα σὲ δυὸ μῆνες εἶχα λάβει εἴκοσι προσκλήσεις σὲ δεῖπνο. Καὶ γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσω κανένα ἀπὸ τοὺς πελάτες τῆς Τραπέζης μας, δεχόμουν κάθε πρόσκλησι, κι' ἔτσι ὑποχρεώθηκα νὰ φάω εἴκοσι ἀκόμα πιάτα ποδαράκια ἀρνίσια αὐγολέμονο, μαγειρεμένα, πρὸς χάριν μου, ἀπὸ εἴκοσι κορίτσια γιὰ παντρειά.

Κι' ἔτσι, τὸ φαγητὸ αὐτὸ ποὺ τὸ λάτρευα πρίν, τὸ συχάθηκα, μοῦ προξενοῦσε φρίκη πειά. Κάθε φορὰ ποὺ πήγαινα σ' ἕνα δεῖπνο, ἔτρεμα μήπως τὸ ἰδῶ μπροστά μου. Κι' ὅταν ἄξαφνα ἔβλεπα νὰ μοῦ τὸ σερβίρουν, ἔτρεμα ἀκόμα περισσότερο. Μοῦ εἶχε καταντήσει σωστὸς ἐφιάλτης. Εἶχα ἀρχίσει νὰ μισῶ καὶ τ' ἀθῶα πρόβατα καὶ τὰ καταριόμουν νὰ γεννιοῦνται... χωρὶς πόδια!

Καὶ τέλος, ἔγινε τὸ μοιραῖο... Ὅταν στὸ τελευταῖο δεῖπνο εἶδα νὰ μοῦ σερβίρουν πάλι τὸ περίφημο φαγητό, δὲν βάσταξα πειά. Σηκώθηκα ἀπότομα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ χωρὶς νὰ ξέρω καὶ 'γὼ τί λέω καὶ τί κάνω, φώναξα:

— Ὄχι, ὄχι... Δὲν θὰ φάω πειὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ φαΐ!...

— Ἀλλά, ἔκανε ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ ἔκπληκτος καὶ σαστισμένος, μοῦ ἔχουν πεῖ ὅτι ἀγαπᾶτε πολὺ τὰ ποδαράκια αὐγολέμονο. Ἡ κόρη μου λοιπόν....

— Τὰ ποδαράκια αὐγολέμονο; Ἄ, ὄχι... Τὰ μισῶ!...

Ἔρριξα τὴν πετσέτα μου καταγῆς καὶ χτυπῶντας τὶς πόρτες ἔφυγα σὰν τρελλός....

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, καταλαβαίνετε ὅτι ἡ θέσις μου ἦταν πολὺ δύσκολη στὴν πόλι αὐτή. Παντοῦ πειὰ ἔλεγαν ὅτι εἶμαι ἕνας χυδαῖος, ἕνας βάρβαρος, ἕνας ἀσυνάρτητος, ἢ μᾶλλον ἕνας τρελλός.

Ὅλα τὰ σπίτια μοῦ ἔκλεισαν πειὰ τὴν πόρτα τους.

Οἱ πατέρες δὲν πατοῦσαν πειὰ στὴν Τράπεζα, ἡ μητέρες καὶ ἡ ρες τους ἄλλαζαν διεύθυνσι ὅταν μὲ συναντοῦσαν στὸ δρόμο. Ἔχασα κάθε πελάτη ἀπὸ τὴν Τράπεζα.

Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ ζητήσω μετάθεσι. Ἐντωμεταξὺ ἡ Κεντρικὴ Διεύθυνσις τῆς Τραπέζης μὲ ἀνεκάλεσε, κάνοντάς μου δριμεῖες παρατηρήσεις γιὰ τὴν «πρόστυχη» συμπεριφορά μου. Παρ' ὀλίγον καὶ νὰ μὲ πάψουν ἐντελῶς, ἀλλὰ κάποιος θεῖος μου, βουλευτής, ἔτρεξε τὴν ἴδια μέρα, γιὰ νὰ προλάβη τὸ κακό.

Ἀλλὰ ποιὸς ξέρει ποῦ θὰ μὲ στείλουν τώρα, σὲ ποιὰ ἀπομακρυσμένη ἐπαρχιακὴ πόλι, ἢ καὶ σὲ κανένα χωριό. Ποιὸς ξέρει;... Τέλος, ὅπου κι' ἂν βρεθῶ, δὲν θὰ τολμήσω ποτὲ πειὰ νὰ πῶ ὅτι μοῦ ἀρέσουν τὰ ποδαράκια ἀρνιοῦ αὐγολέμονο.

Ἄλλωστε δὲν μοῦ ἀρέσουν καθόλου πειὰ κι' οὔτε καὶ νὰ παντρευτῶ σκέφτομαι, μὲ μιὰ ἀξιέραστη νέα ποὺ μαγειρεύει θαυμάσια ἀρνίσια ποδαράκια αὐγολέμονο, πρὸς χάριν μου...

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕ̈Υ, ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ ἀναχώρησις τῆς γοητευτικῆς βεντέττας γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ θλῖψις τῶν Γερμανῶν. Πῶς τοὺς ἀποχαιρέτησε τὸ εἴδωλό τους. Ὅπου ἡ Χάρβεϋ κλαίει γιὰ πρώτη φορά. Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς πρωταγωνιστρίας. Ἡ Χάρβεϋ κι' ὁ Βίλλυ Φρίτς στὸ σπίτι τους. Ἡ ἱκετευτικὲς ἐκκλήσεις τῶν Γερμανῶν, κτλ. κτλ.

ΟΤΑΝ ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ ἀποφάσισε ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς διαπραγματεύσεις καὶ πολλοὺς δισταγμούς, νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Νέα Βαβὲλ — ἔτσι λέγονται τ' ἀπέραντα στούντιο τῆς «Οὔφα», ἔξω ἀπὸ τὸ Βερολῖνον — καὶ νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου τὴν εἶχαν προσκαλέσει μὲ ὅρους ἐξαιρετικὰ συμφέροντας, ὅταν ἔγινε γνωστὴ στὴ Γερμανία ἡ ὁριστικὴ αὐτὴ ἀπόφασι τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος, θλῖψις καὶ κατήφεια κατέλαβε τοὺς φίλους καὶ θαυμαστάς της.

Τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ στάθηκε μπρὸς στὸ μικρόφωνο ποὺ εἶχαν στήσει ἐπίτηδες στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, καὶ ἀποχαιρέτησε μὲ δάκρυα πόνου τὸ γερμανικὸ Κοινόν, ποὺ τὴν εἶχε ἀποθεώσει ἐπὶ τόσα χρόνια. Κι' οἱ στεναγμοὶ καὶ οἱ λυγμοὶ τῆς πρωταγωνίστριας διαβιβάστηκαν στοὺς πολίτας τῶν δεκαεφτὰ κρατῶν τῆς γερμανικῆς ἐπικρατείας, οἱ ὁποῖοι ἄκουσαν τὴν ἀγαπημένη τους Λίλιαν νὰ κλαίῃ μιὰ φορὰ στ' ἀλήθεια...

Τοῦ κάκου σφύριζε τὸ τραῖνο, ἕτοιμο νὰ ξεκινήση. Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ, περιστοιχισμένη ἀπὸ φίλους, συναδέλφους καὶ συγγενεῖς, δὲν ἐννοοῦσε νὰ παρατήση τὸ μικρόφωνο προτοῦ ἐκφράσει ὅλη τὴ λύπη της, ἐπειδὴ ἔφευγε ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ ἐπειδὴ θὰ ἔκανε πολὺν καιρὸ νὰ ξαναδῆ τὸ Βερολῖνον...

Ὁλόκληρη ἡ Γερμανία λατρεύει τὴ Λίλιαν Χάρβεϋ. Τὴ θεωρεῖ σὰν ἐθνικὴ ἡρωΐδα. Ἡ Λίλιαν εἶνε ἴσως ἡ μόνη Γερμανὶς ποὺ στέκεται πάνω ἀπὸ τὰ πολιτικὰ κόμματα. Ἂν ὑπάρχουν στὴ Γερμανία πολλὲς βασίλισσες τοῦ κινηματογράφου, ἡ Χάρβεϋ εἶνε ἡ βασίλισσα τῶν βασιλισσῶν. Καὶ ὅπως ὁ ἰδιωτικὸς βίος κάθε βασίλισσας εἶνε γνωστός, στὰ περισσότερα σημεῖά του, στοὺς ὑπηκόους της, ἔτσι καὶ οἱ Βερολινέζοι ἤξεραν τὶς συνήθειες, τὶς ἰδιοτροπίες καὶ τὶς προτιμήσεις τῆς Λίλιαν.

Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ μεταξὺ τοῦ Βίλλυ Φὸρστ καὶ τοῦ συζύγου της Βίλλυ Φρίτς.

Τὸ καλοκαίρι, ὅταν ἡ Λίλιαν ἔπαιζε πίγκ-πόγκ μὲ τὸν ἄντρα της τὸν Βίλλυ Φρίτς, στὸν κῆπο τῆς ὄμορφης τους βίλλας, ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ μαζευτοῦν στὸ δρόμο καμμιὰ ἑκατοστὴ περίεργοι, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸ παιγνίδι, γιὰ ν' ἀποθαυμάσουν ἀπὸ κοντὰ τὶς γοητευτικὲς κινήσεις καὶ τὴν παιδικὴ εὐθυμία τῆς γυναίκας ἐκείνης, ποὺ σκόρπισε τόσες φορὲς τὴν εὐθυμία στὴν ψυχή τους μὲ τὸ τσαχπίνικο [illegible] της.

Καὶ τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος παρακολουθοῦσε τὰ πηδήματα τῆς μπάλας τοῦ πίγκ-πόγκ μὲ ρυθμικὰ κινήματα τῆς κεφαλῆς. Τὰ μικρὰ παιδάκια τραγουδοῦσαν: «Λίλιαν, Βίλλυ, Λίλιαν Βίλλυ!» καὶ ἡ κοπέλλες προσπαθοῦσαν νὰ μιμηθοῦν τὶς χειρονομίες καὶ τὸ γέλιο τῆς Λίλιαν. Ἦσαν ἱκανοὶ νὰ μείνουν νηστικοί, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ ὡραῖο αὐτὸ θέαμα. Καὶ δὲν ἔφευγαν ἂν δὲν ἔβλεπαν τὴ Λίλιαν καὶ τὸν Βίλλυ νὰ ξαναμπαίνουν στὸ σπίτι τους καί, πρὸ παντός, ἂν τὸ εἴδωλό τους δὲν τοὺς ἔστελνε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα φιλί...

* * *

Ὅταν ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ ἔτρωγε ἔξω — πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβαινε συχνά, γιατὶ ἡ πρωταγωνίστρια περνοῦσε ζωὴ περιωρισμένη μὲ τὸν ἄντρα της, ἀπομονωμένοι σχεδὸν στὴ βίλλα τους — ὁ ἀρχισερβιτόρος τοῦ «Ἔντεν», τοῦ ρεστωρὰν στὸ ὁποῖο σύχναζε κατὰ προτίμησιν ἡ βεντέττα, ἔλεγε ἐμπιστευτικὰ στοὺς καλλίτερους πελάτες τοῦ κέντρου:

— Ἡ Λίλιαν μᾶς τηλεφώνησε νὰ τῆς κρατήσουμε ἕνα τραπέζι γι' ἀπόψε...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὰ τραπεζάκια ποὺ βρισκόντουσαν κοντὰ στὸ τραπέζι ποὺ θὰ εἶχε τὴν τιμὴ νὰ δεχτῆ τὴ Χάρβεϋ, νοικιαζόντουσαν ...μὲ δημοπρασία. Ἦσαν, βλέπετε, τόσο πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ δοῦν πῶς τρώει καὶ πῶς πίνει ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἡ γοητευτικὴ καλλιτέχνις.

Ἕνα βράδυ μιὰ κυρία, ἡ ὁποία μόλις εἶχε πάει στὸ Βερολῖνο, ἀπὸ τὴν Τσεχοσλοβακία, ρώτησε τὴν παρέα της, ἡ ὁποία τῆς ἔκανε τὸ τραπέζι στὸ «Ἔντεν»:

— Μά, ποιὰ εἶνε, ἐπὶ τέλους, αὐτὴ ἡ Λίλιαν; Ἄκουσα τὸ μαῖτρ νὰ σᾶς μιλάῃ γι' αὐτὴν μὲ σεβασμό, σὰν νἄτανε καμμιὰ πριγκήπισσα!

Οἱ φίλοι της τῆς ἔρριξαν τότε ἕνα βλέμμα ἀπορίας καὶ καταπλήξεως!... Ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρχη στὸν κόσμο ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ ξέρη τὴ Λίλιαν;...

Κάθε Βερολινέζος τὸ θεωρεῖ ὑποχρέωσί του νὰ ξέρη μιὰ τοὐλάχιστον λεπτομέρεια τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῆς Λίλιαν Χάρβεϋ. Ὁ ἕνας θὰ σᾶς πῆ πὼς ἡ Λίλιαν φοράει στὸ σπίτι της ἀνδρικὰ παντελόνια χρώματος καφέ. Ὁ ἄλλος πὼς δὲν μπορεῖ νὰ καπνίση ἂν δὲν εἶνε ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι. Ὁ τρίτος θὰ σᾶς πληροφορήση ὅτι ἡ Χάρβεϋ τρελλαίνεται γιὰ τ' ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα. Ὁ τέταρτος πὼς ἡ μεγαλείτερη εὐχαρίστησίς της εἶνε νὰ κάνη ἡλιοθεραπεία. Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἡ Μερσεδὲς τῆς Λίλιαν εἶνε τὸ μεγαλείτερο καὶ ἀκριβώτερο αὐτοκίνητο τοῦ Βερολίνου. Ἐστοίχισε 50.000 μάρκα. Ὅταν τὸ λουσᾶτο αὐτὸ τέρας περνᾶ ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς γερμανικῆς πρωτευούσης, ὅλοι οἱ διαβάται τὸ ἀναγνωρίζουν καὶ τὸ δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο, λέγοντας:

— Νὰ τὸ ἁμάξι τῆς Λίλιαν!

Καὶ ἂν τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ τὸ ὁδηγεῖ ἡ ἴδια ἡ βεντέττα, τότε βλέπετε πολλὰ καπέλλα νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ κεφάλια καὶ πολλὰ χέρια νὰ σηκώνωνται ψηλά, γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὴ βασίλισσα τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ Λίλιαν ἐσημείωσε τεραστία ἐπιτυχία σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου, εἶνε ἡ προφορά της. Οἱ Γερμανοὶ εὐχαριστοῦνται νὰ ἀκοῦν τὴ φωνή της, ἐπειδὴ ἔχει προφορὰ ἀγγλική. Οἱ Ἄγγλοι ἐπειδὴ τὴ βρίσκουν γερμανικὴ καὶ οἱ Γάλλοι ἐπειδὴ τοὺς φαίνεται προφορὰ ἀγγλογερμανική! Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ προφορὰ τῆς Λίλιαν εἶνε σωστή... Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν!

* * *

Ἕνα ὁλόκληρο μῆνα προτοῦ φύγει γιὰ τὴν Ἀμερική, ἡ Χάρβεϋ ἔπαιρνε κάθε μέρα ἑκατοντάδες ἐπιστολῶν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γερμανίας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της παραπονιόντουσαν, ὅτι ἡ Λίλιαν φαινότανε ἀχάριστη ἀπέναντι τῆς δεύτερης πατρίδας της — ἡ Χάρβεϋ εἶνε, ὡς γνωστόν, ἀγγλίδα — ὅτι λησμονοῦσε τὰ καθήκοντά της...

Ἕνας ἄγνωστος τὴν παρακαλοῦσε νὰ καλοσκεφθῆ τὸ πρᾶγμα, πρὶν καταλήξει σὲ μιὰ ὁριστικὴ ἀπόφασι, νὰ κάνη ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς στὸ Χόλλυγουντ, νὰ ἰδῆ ἂν μπορεῖ νὰ συνεργαστῆ μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ ὕστερα νὰ δεσμευθῆ μὲ συμβόλαιο.

Ἕνας ἄλλος ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ γράψη τῆς Χάρβεϋ ὅτι τώρα ποὺ ἔφευγε κείνη ἀπὸ τὴ Γερμανία, ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἶχε πειὰ κανένα θέλγητρο γι' αὐτόν.

Ὅλες αὐτὲς ἡ ἐκδηλώσεις συγκίνησαν βέβαια τὴ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια. Οὔτε ἡ ἴδια δὲν ἤθελε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Βερολῖνον. Μὰ ἡ προτιμήσεις τῆς καρδιᾶς της δὲν μπορούσανε νὰ τὴν κάνουν νὰ παραβλέψη τὰ οἰκονομικά της συμφέροντα. Καὶ οἱ ὅροι ποὺ τῆς ἐπρότειναν οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ νὰ γυρίση ἕνα ὡρισμένο ἀριθμὸ φίλμ στὸ Χόλλυγουντ, ἦσαν τόσο συμφέροντες, τόσο δελεαστικοί!...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δρ. 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησις των παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἱασδήποτε τιμῆς.

Στ. Πολυμάρην, Βόλον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, ἀλλ' ἂν δὲν κάνουμε λάθος, πρόκειται περὶ συγχρόνου σχολικοῦ βιβλίου, περὶ «ἀναγνωσματαρίου», ὁπότε δὲν μᾶς χρησιμεύει εἰς τίποτε. Κ. Παπαδόπουλον, Μασσαχουσέτην. Καθὼς παραδέχεστε κι' ὁ ἴδιος, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς τέρας μνήμης γιὰ νὰ θυμᾶται τὰ πάντα. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ θερμὰ κι' ἐγκάρδια λόγια σας ὑπὲρ τῶν περιοδικῶν μας. Ὁ ἀνατολίτικος μῦθος ποὺ μᾶς στέλνετε, πολὺ γνωστός. Βέταν Π. Τὸ θέμα τοῦ ποιήματός σας πολὺ κοινό. Τέτοια θέματα χρειάζονται ἐξαιρετικὴ στιχουργία γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σταθοῦν ὁπωσδήποτε. Δ. Γ., Αὐλωνάρι (Εὐβοίας). Τὰ ποιήματά σας ἀνεπιτυχῆ. Μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἀφοῦ εἶσθε τόσο νέος ἀκόμα. Ἐξ ἄλλου, ὅπως μᾶς γράφετε, εἶνε τὰ πρῶτα σας. Ἔτσι συμβαίνει μὲ κάθε ἀρχή. Πόλαν. Ἀφοῦ σᾶς ἐνδιαφέρει τόσο ὁ Ρασπούτιν, παρακολουθῆστε τὸ «Παλάτι τοῦ Μυστηρίου καὶ τοῦ Τρόμου». Ἐκεῖ θὰ δῆτε ὅλη τὴν καταχθονία καὶ σατανικὴ δρᾶσι του ὅπως τὴν ἐξιστορεῖ ὁ Γκαστὸν Λεροὺ, χωρὶς ν' ἀπομακρύνεται καθόλου ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Θ. Κωστοῦρον, Ἐνταῦθα. Τὸ σημερινό σας ποίημα ἔχει ἀρκετοὺς στίχους ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχεῖς, μὰ ἔχει καὶ ἄλλους ποὺ εἶνε κοινοὶ καὶ ὄχι ἄψογοι στιχουργικῶς. Ἰνεβρο, Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημα σας ἄτεχνον. Οἱ στῖχοι του λανθασμένοι. Κ. Α. Α. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλή μας θέλησι, νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν περιέργειά σας, γιατί οὔτε καὶ μεῖς ξέρουμε τὸν κρυπτόμενον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτό. Πιθανὸν νὰ μᾶς εἶχε γράψει καὶ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ δὲν φυλᾶμε τὰ χειρόγραφα. Ο. Δ. Π., Θεσσαλονίκην. Δυστυχῶς, ὄχι χρήσιμα. Ἀνναμπέλλαν, Θεσσαλονίκην. Τὸ διήγημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Ἔχει κάποια σχολαστικότητα στὸ γράψιμό του. Πόντιον, Ἐνταῦθα. Ὄχι χρήσιμα. Γ. Φέλιον, Ἀγκάρ—Σαλαμ (Ἀβησσυνίας). Τὸ ἀνέκδοτον ποὺ μᾶς στέλνετε, πολὺ γνωστόν. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἀλεξ. Δὲν πιστεύουμε νὰ εἶνε το ἴδιο διήγημα. Πιθανὸν νὰ μοιάζῃ ἡ ὑπόθεσις. Ὁ Ντυβερνουᾶ εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς καλυτέρους συγχρόνους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας καὶ θὰ ἦταν ἀστεῖο νὰ τὸν κατηγορήσῃ κανεὶς ὡς.... λογοκλόπο! Κρατήσαμε τὴ μετάφρασί σας καὶ ἴσως τὴ χρησιμοποιήσουμε. Χαρ. Σταθ., Ἰθάκην. Οἱ στῖχοι σας δὲν εἶνε δημοσιεύσιμοι. Δείχνουν ὅμως ὅτι θὰ μπορούσατε νὰ γράφατε πιὸ καλούς, μὲ λίγη προσοχὴ καὶ χωρὶς βιασύνη. Τ. Καρέκλην, Ἐνταῦθα. Οἱ στῖχοι σας δὲν εἶνε ἐπιτυχεῖς. Δύσκολη, δυστυχῶς, ἡ ἔμμετρος, ἀλλὰ καὶ ἡ πεζὴ σάτυρα. Ἰδοὺ π.χ. τὸ «Πεθαμένος—Πεθαμένη»:

Νὰ χωρισθοῦμαι—εἴπαμαι—χωρίσαμαι,
μετάνοιωσα, ἔκλαψα δὲν γύρισα.
Οἱ δύο μας τὰ λόγια π' ἀνταλάξαμαι
μὲ πέθαναν, πρῶτ' ἀφοῦ σὲ φίλησα.
Σ' ἀγάπησα μικροῦλ' ἀρχοντογύφτισα
σὲ ζήτησα. Δὲν εἴτανε νὰ σμίξουμαι,
δὲν θέλησες. Σ' εὐχαριστῶ τραγούδησα
«Θαφτῆκαν ζωντανοὶ» νὰ λησμο-
(νήσουμαι.
Ναί... θ' ἀναστηθοῦμαι
μὰ θἆναι τότε ἀργὰ
καλὰ θὰ γνωριζόμασται
καὶ θὰ πεθαίνουν τὰ παληά!

Γιὰ ποιὸν λογαριασμὸ ὁμιλεῖτε; Περάστε στὸ Λογιστήριό μας καὶ κανονίσατέ τον. Λευκὸ Μενεξεδάκι, Ἐνταῦθα. Τὸ διήγημά σας ὄχι καλό. Πολὺ-πολὺ πρόχειρο. Γιὰ τὰ καλὰ κι' εὐγενικά σας λόγια θερμῶς σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Α. Θεοδωρόπουλον, (Καλλιτέχνην—Ἀοιδόν), Ἐνταῦθα. Ὄχι καλοὶ οἱ στῖχοι σας. Καὶ ἰδού, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ ποίημά σας «Τὸ Δάκρυ»:

Μάτι π' ἀφίνει δάκρυ γιὰ νὰ
(πέσῃ
Βαρὺ στεγνὸ γρανιτωμένο.
Δείχνει ψυχή, τὰ πάντ' νὰ δια-
(θέσῃ
Νειὸ ἀπ' τὴν κοιλιὰ ἀνδριωμένο.

Δὲν εἶχε δάκρυ ἁπλῆς δειλίας
οὔτε τὸ ἴδιο δάκρυ κηδείας
Παρ' ἀπὸ πόνο βγαίνει πικρὸ
Τέτοιο 'να δάκρυ ἔχυσα 'γώ.

Σκεπτῶντας στὸ μάθημα μιᾶς
(πέμπτης βραδυᾶς
19ης Γεννάρη μηνὸς
Ποῦ πᾶν οἱ κόποι μου αἴφνης γιὰ μιᾶς
Κ' ἐκστατικὸς ἔμεινα ὡς καὶ βουβός.

Ἀνοίγει τὸ μάτι, μάτ' ἀετοῦ
Νὰ ρίξῃ ἀπὸ πάνω του βάρος βαρὺ
Στὸ δευτερόλεπτο πέφτ' ἀπ' αὐτοῦ
Δάκρυ ποῦ κάνει νὰ κλάψ' κ' ἡ ψυχή.

Ἀξέχαστο θέλει νὰ μείνῃ τὸ βράδυ
Ποῦ μ' ἔκαμε τόσο νὰ πικραθῶ
Ὥστε νὰ ἔλθ' ἄλλ' ἕνα βράδυ
Νὰ ρίξῃ τὸ πρῶτο εἰς τὸ βυθό.

Λάκιν Πάρναν, Ἡράκλειον. Τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Γιατί δὲν εἶνε καλό; Γιατί εἶνε κοινό. Τελειώνει παγερά. Τί ἄλλο νὰ σᾶς ποῦμε; Α. Γ. Τσαρ., Ἐνταῦθα. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας: «*Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», ἀπὸ μικρὸ παιδὶ διαβάζω αὐτὸ τὸ ὡραῖο ἀπόκτημα, στὶς ἀνιαρὲς ἡμέρες τοῦ χειμῶνος. Ἔτσι ἀπέκτησα ἀρκετὲς λογοτεχνικὲς γνώσεις, ὥστε νὰ συνθέσω ποιήματα κλπ., κλπ.*».

Δυστυχῶς, ἀγαπητὲ φίλε, τὸ ποίημά σας «Δρᾶμα τὴ Νύχτα» δὲν εἶνε καθόλου καλό. Τραγικὸν βέβαια, ἐρωτικόν, περιπαθές, ἀλλὰ καὶ ἀνεπιτυχές. Ἰδού:

Ἡ νύχτα φεύγει ἥσυχη·
τὸ φεγγαράκι στρογγυλὸ
σιγὰ-σιγ' ἀνατέλλει
καὶ τὸ ἀγέρι τὸ ψυχρὸ
θωπεύει πρόσωπο χλωμό.

Στὴν ἄκρη κάθεται γκρημνοῦ
ἡ μοναχὴ αὐτὴ σκιὰ
ἐν ᾧ ἡ νεκρικὴ σιγὴ
ἁπανταχοῦ κυριαρχεῖ.

Τοῦ νεανίου ἡ φωνὴ
ἀρχίζει τώρα ν' ἀντηχῇ
τρεμουλιαστή, κλαψιάρικη,
φωνὴ αὐθόρμητος, ἁγνή.

«Σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἀγαπῶ!
Εἰς τῆς καρδιᾶς μου τὸ βωμὸ
σ' ἀνέβασα, σ' ἐλάτρευσα
καλλίτερα ἀπὸ θεά.

Εἰκὼν ὡραία, μαγική!
Πολλάκις ἐπεχείρησα
ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς
αὐτὴν ἐγὼ νὰ σβύσω.
Δὲν μπόρεσα ὁ δυστυχής.

Γλυκειά μου Ἄλκη ἀγρυπνῶ,
γιατί ἀπ' τὴ πληγὴ πονῶ,
πληγὴ βαθειὰ ποὺ ἄνοιξαν
τοῦ Ἔρωτος τὰ βέλη.

Κοιμήσου ἄσπλαχνη, σκληρά!
Αὔρα τῆς θάλασσας ψυχρὰ
καλλίτερα νὰ ἤμουν
γιὰ νὰ σ' ἐγγίξω ἁπαλά,
νὰ βρίσκωμαι κοντά σου.

Πουλάκι εἴθε νἄμουνα
τὸν Ἔρωτα νὰ ψάλλω
γιὰ σένα ποὺ ἀγάπησα
γιὰ σένα νὰ πεθάνω.

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ στερνά.
Γδοῦπος ἀντήχησε μετὰ
ξηρὸς στὴν ἐρημιὰ
Χλωμὴ ἐκοίταζ' ἡ σελήνη
Ἡπλώθη ὕστερ' ἡ γαλήνη.

Δ. Χατζηδῆμον, Nevers. Μᾶς γράφετε στὴν τόσο φιλικὴ κι' ἐνθουσιώδη ἐπιστολή σας:

(«Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», Ἀθήνας.

»Εἶνε τώρα καὶ 2 1)2—3 χρόνια ποῦ σοῦ στερήθηκα, φεύγοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Σὲ βεβαιῶ πῶς σὲ κανένα περιοδικὸ γαλλικὸ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ τὸ «Μπουκέτο». Ὄχι τὸ «Μπουκέτο», μὰ οὔτε τὴν σκιά του. Τὴν φιλολογία σου δὲν τὴν ηὗρα σὲ κανένα φύλλο γαλλικό, καὶ ἂν ἤξευρα ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ εὕρισκα πουθενὰ τὸ «Μπουκέτο». Ἂν ἤξευρες πόσην εὐχαρίστησιν θὰ μοῦ ἔκανες ἂν μ' ἔγραφες συνδρομητή σου!

»Μὲ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι κλπ.»

Γιὰ τὰ καλά σας λόγια θερμά σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς γράφουμε καὶ ταχυδρομικῶς.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, Χαλάνδρι.
Ὑπεύθυνος συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Λέκα 7.
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, ὁδὸς Ἱππονάκτους 4.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 ‖ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 ‖ Ἀμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ Σελίνια 30.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: ATHENS NEWS AGENCY, 808-810 WEST 58TH STREET, NEW YORK, CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Α ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΜΑΝΤΑΣ
ΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
...ς ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσή-
... Βιζαντινές, παντὸς εἴδους
... Καποδίστρια (Φοῖνιξ), σπαν-
... παράσημα, ἀγοράζω μὲ τι-
... ὅλων τῶν ἄλλων κατα-
... πωλήσει τὸ χρυσοῦν του
... ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέ-
... μηχανής του εἰς νικελένια κάσ-
... πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
... ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς
... σας.
Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
...ποιὸς — Χρυσοχόος.
... Ἀθηνᾶς 56, ἔναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου.

Mistol
Τὸ παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένον ὡς τὸ ἄριστον προφυλακτικὸν καὶ θεραπευτικὸν ... καὶ τῶν Κρυολογημάτων
Πωλεῖται εἰς ὅλα εἰς τὰ φαρμακεῖα μὲ εἰδικὸν σταγονόμετρον.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
...βάφετε μόναι Σας ... Σας φορέματα μὲ ...τανικὰς Βαφὰς
ARTI
...Βαφαὶ ARTI κάνουν ... φορέματα καινούργια καὶ μοδέρνα. Ἐπιτυχία ...τατος. Χρῆσις ἁπλουστάτη. Ὁδηγίαι Ἑλληνικαί. Αἱ Βαφαὶ ARTI ἐτιμήθησαν μὲ τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς τελευταίας Ἐκθέσεως. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ φαρμακεῖα.

...ΚΡΑΣ»
...ν δῶρον εἶνε ἕνα ... ἀρώματος
...DE GRACE»
...οῦ, μεθυστικοῦ
... 75—125—150
...τάτη συλλογὴ ἀ-
...εἰς χῦμα.
... Περικλέους 48.

...ν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΧΑΡΑΜΗ. Ὑφηγητοῦ ...λογίας ἐν τῷ Πανε...
... 21-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

Καλύτερα καὶ ἀσφαλέστερα
Ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ φάρμακα καὶ τὰς ἐπαλείψεις θεραπεύει τοὺς ρευματισμοὺς καὶ τοὺς πόνους τῶν μελῶν τοῦ σώματος τὸ γνήσιον ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ ΛΕΟΝΤΟΣ. Αἱ ἐπίμονοι καὶ ὀδυνηραὶ αὐταὶ παθήσεις θεραπεύονται μόνον δι' ἐντατικῆς θεραπείας, ὁπότε καὶ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς ὑπούλου καὶ δηλητηριώδους νόσου ἀπομακρύνονται τοῦ σώματος.
Τὸ ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ ΛΕΟΝΤΟΣ διακρίνεται διὰ τὴν ἀρετήν του τῆς διαρκοῦς καὶ ἐντατικῆς ἐνεργείας. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπικόλλησιν προκαλεῖ εὐάρεστον αἴσθημα θερμότητος, ὅπερ εἶνε συνέπεια ἐντόνου συσσωρεύσεως αἵματος. Τὸ συσσωρευθὲν αἷμα, κυκλοφοροῦν ἀδιαλείπτως διὰ μέσου τῶν πασχόντων ἱστῶν, παραλαμβάνει ἀπὸ τὸ Ἔμπλαστρον τὰς καταπραϋντικὰς καὶ διαλυτικὰς οὐσίας, αἱ ὁποῖαι ἀποσποῦν ἐκ τοῦ σώματος τὰ χαλαρωθέντα δηλητήρια καὶ τὰ ἀπεκκρίνουν.
Τὸ γνήσιον ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ ΛΕΟΝΤΟΣ ἀφαιρεῖ τὸ κακὸν ἀπὸ παντοῦ, εἶνε μονίμου ἐνεργείας, ἐπιφέρει ταχεῖαν ἀνακούφισιν καὶ τελείαν θεραπείαν.
Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα.
Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι:
Ἑταιρεία «Δάφνη», ὁδὸς Θεάτρου 11—Ἀθῆναι.
ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ ΛΕΟΝΤΟΣ
ΜΗΝΥΤΩΡ

ΓΙΑΟΥΡΤΙ ΣΧΕΤΟ ΠΡΟΒΙΟ
ΟΛΟΠΑΧΟ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ
Χ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΕΥ. ΜΑΣΟΥΡΙΔΗΣ
Ὁδὸς Πραξιτέλους 6.
Βούτυρα νωπὰ καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῆς μαγειρικῆς.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ
Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀποταθῆτε εἰς τὸ Φαρμακεῖον κ. Νικήτα Δασκαλάκη, Ὁμόνοια.

Βάψατε τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Βαφὰς
ARTI
καὶ θα γίνουν καινούργια καὶ μοδέρνα. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ φαρμακεῖα

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Τὸ ὀντουλάρισμά σας
στὸ Κομμωτήριο
ΜΑΝΩΛΗ Θ. ΧΑΤΖΗ
Νίκης 10

ΣΤΗΘΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
ΛΟΥΚΑΣ ΜΟΥΖΑΣ
Ἰατρὸς Παθολόγος
Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Λωζάννης, τέως ἐσωτερικὸς βοηθὸς Νοσοκομείου Πανεπιστημίου Λωζάννης. Δέχεται Λέκα 7 (πάροδος Βουλῆς) 10—12 π.μ. καὶ 6—7 μ. μ. Τηλέφ. 23078.

Η ΧΑΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΕΠΑΝΑΚΤΑΤΑΙ ΣΤΟ INSTITUT τῆς Mme ΚΕΤΤΥ, ΕΙΔΙΚΕΥΘΕΙΣΗΣ ΕΝ ΛΩΖΑΝΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ N. L. PEARCE
Ἀναλαμβάνει ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος νὰ θεραπεύσῃ κάθε ἀσχημία τοῦ προσώπου, ρυτίδες, πανάδες, διπλὸ πώγωνα, ἀκμές, ἀναπτύσσει ἐντὸς 40 ἡμερῶν τὰς βλεφαρίδας, ἐξαλείφει τῶν ματιῶν τὸ πρήξιμο, κοκκίνισμα μύτης καὶ χιονίστρες.
Τῇ συνεργασίᾳ τῆς ἐκ Ἔλσινφορς (Φιλανδίας) διπλωματούχου εἰδικευθείσης κατὰ τῆς παχυσαρκίας, πτῶσιν στήθους, ἀρθριτισμῶν, νευρικῶν πονοκεφάλων, πιτυρίδος, ριζικὴ ἐξαφάνισις κάλλων, διὰ τῆς μεθόδου Hoch Frequenz Min Thénus.
Δέχεται μαθητρίας δίδουσα εἰς αὐτὰς δίπλωμα μετὰ ἑξάμηνον φοίτησιν, παρέχουσα καὶ οἰκογενειακὸ ἄσυλο.
Διεύθυνσις: Ἡρακλείτου 18.
Ὧραι 9 1)2—12 1)2 καὶ 3—6.
Κολωνάκι Ἀθῆναι

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ
Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε ἡ Arteriovaccine Dr Cilimbaris. Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαζίνης Τσιλιμπάρη, ἄνευ διαίτης καὶ ἀφαιμάξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρῖτις ἄνευ λουτρῶν.
Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.
Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Ἰατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης. Εὑρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεῖα.
Ἀντιπρόσωπος
Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἁγίου Κωνσταντίνου 15, Ἀθῆναι.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Χ...Ω... 182

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
τῆς ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβον αἱ οἰκιακῆς χρήσεως Γερμανικαὶ Βαφαὶ ὑφασμάτων
AR...